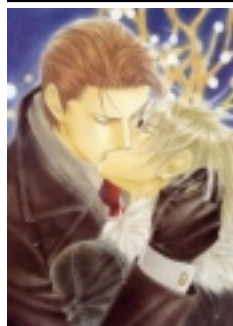

Nếu Em Là Của Anh

Contents

Nếu Em Là Của Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	54
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21: Phiên Ngoại 1	78

Nếu Em Là Của Anh

Giới thiệu

Beta: Y Chi ChiRating: NC17Disclaimer: Họ thuộc về nhauPairing: KrisTao, HunHan, ChanBaek, K

1. Chương 1

Macao, cuối tháng 6 thấm đẫm hương vị của những làn gió đầu thu trong trẻo, đượm lại cả khi đêm về. Những ánh sáng lấp lánh tan dần trong đêm tối chỉ còn để lại những vệt sáng hiu quạnh, le lói của đèn đường hắt lại... Chiếc Porsche chậm chậm đỗ lại trước cổng một căn biệt thự lớn... Thanh niên nhỏ con khổ sở dìu một con “ma men” cao lớn đang hoàn toàn không biết trời đất là gì ra khỏi xe.

-Giám đốc!... Cứ từ từ... A! Cẩn thận...

Hắn vừa ra được khỏi xe đã đổ ập cả thân người lên cậu khiến Tử Đào thiếu chút nữa ngã ngựa. Vật lộn ở cửa lớn, vật lộn ở cầu thang, vật lộn ở hành lang rồi vật lộn tới tận chân giường, cậu thở hắt ra, cuối cùng cũng thả được hắn xuống khỏi vai mình. Lặng lặng khỏi động điều hòa, cậu dựng nhẹ hắn dậy, đôi bàn tay linh hoạt tháo bỏ cả chiếc áo vest lẫn cả vật trên cổ hắn xuống, trong lòng còn tự nhủ thầm mình quả là một nhân viên gương mẫu hàng đầu. Không chỉ là thư ký cùng hắn đồng cam cộng khổ trong mỗi lần thương lượng hợp đồng, công tác kiểm soát trong suốt gần 5 tháng qua mà còn kiêm luôn cả nhiệm vụ của... người giúp việc, giúp hắn về nhà an toàn sau mỗi tối tiếp khách nữa... Nỗi bi thống này nên trực tiếp đòi hắn tăng lương mới ổn. Đem chiếc khăn lạnh thấm đi hết mồ hôi trên cổ và mặt hắn, cậu trong lòng lại ngổn ngang nhiều chuyện cần suy nghĩ. Tiếp xúc với hắn thật gần như thế này. Hắn nổi tiếng thế nào trước đây cậu cũng đã từng nghe không ít. Tiếp quản một trong những tập đoàn ô tô lớn nhất nhì Châu Á, hắn chẳng những vực nó dậy sau cơn khủng hoảng tài chính vài năm trước mà còn đưa nó lên một tầm cao mới, phát triển chưa từng có với hàng chục chi nhánh lớn nhỏ khắp Châu Á. Không những vậy, ngay cả diện mạo cũng anh tuấn khác thường, gương mặt điển trai đặc trưng mang hai dòng máu Canada và Trung Quốc đặc biệt thu hút phụ nữ. Nhân viên nữ của Despia không cần phải nói, 9/10 là si mê hắn phát cuồng. Tuy nhiên hắn cũng nổi tiếng là một con người khá kỹ tính và nghiêm khắc, nhất là trong công việc. Vì vậy cậu nghìn vạn lần không hiểu được lý do hắn chọn cậu, một người gần như lãnh cảm với mọi thứ xảy ra xung quanh, vào vị trí thư ký - một vị trí đòi hỏi những người có năng lực giao tiếp, hòa nhã thân thiện. Chưa bao giờ cậu dám khẳng định mình biết chắc lý do tại sao nhưng mang máng hình dung rằng hắn ngẫu nhiên chỉ vì bằng hồ sơ sáng loáng của cậu mà thôi... Thở dài nhìn về phía hắn, cậu nhú mày nhìn vào gương mặt gọi tình kia mà tim đập có chút lờ nhịp. Tự giạt mình về phản ứng ấy.

-Giám đốc! Anh nghỉ ngơi đi, tôi sẽ tới đón anh sáng mai...

Cậu toan quay người đi thì lưng áo đột ngột bị kéo giật lại thật mạnh, chớp mắt đã nằm gọn trong lòng hắn, mái tóc nâu bị dụi dụi không ngừng...

-A... Giám đốc... anh... làm gì?

Cậu, như đã nói ở trên, vốn dĩ là một người khá lãnh cảm, nhưng chuỗi hành động vừa nãy không chỉ khiến cậu giật mình mà trong lòng còn hơi lo sợ nữa... Đột nhiên bị một người (nhất là lại đẹp trai như hắn ^^) ôm ấp, hít hà, phả vào tai những hơi thở nóng bừng đậm mùi rượu. Kể cả vô cảm cũng còn phải suy nghĩ nữa là cậu... Sống lưng Tử Đào đột nhiên lạnh ngắt, toàn thân không kiềm nén được mà run lên nhè nhẹ...

-Đừng đi! Đêm nay...Ở lại với tôi...

Trợn tròn mắt lên, cậu dãy nhẹ hông thoát khỏi vòng tay hắn mà lòng tựa như tơ vò, tim đập liên hồi vì sợ hãi.

-Giám đốc! Xin hãy tỉnh táo lại. Buông tôi ra!...

Hắn im lặng không đáp nhưng cánh tay lại thêm siết chặt eo cậu, không biết từ khi nào đã tháo tung sợi dây gọn gàng của cậu mà vuốt ve da dẻ mịn màng vùng eo thon gọn...

-Đừng... Này... này là... A... Giám đốc xin buông tay, tôi không phải người anh cần...Tôi có thể giúp anh gọi tới một cô gái...

Cậu quả nhiên đã mất bình tĩnh. Không gian này, thời điểm này có nghĩ bằng đầu gối cũng biết hấn muốn làm gì cậu. Này thì công nhận hấn đẹp trai, tài giỏi, hoàn mỹ, lên giường với hấn cũng chính là ước mơ của bao người. Nhưng bất quá cậu không nằm trong số ấy. Mà dù có đi nữa cũng không phải ở cái “vị trí” này. Bị người khác cưỡng bạo là việc chưa bao giờ cậu suy nghĩ tới. Cậu lần đầu tiên cảm thấy mình sợ hãi như thế này trong đời. Tim đập loạn nhịp, mồ mướt liền thoảng, mặt lại càng thêm tím tái... Cơ thể suốt 23 năm rông, ngoài bản thân ra, thì chưa ai từng chạm qua (Mama tắm cho thì không tính >.

< ờờờ=“” đi!...=“” ờờờ=“” nay...ờ=“” lại=“” với=“” tôi...=“”>

< ahh...=“” giám=“” đốc!=“” anh=“” ờờờ=“” lại=“” đi...=“” hầy=“” tỉnh=“” táo=“” lại...=“” ahh...=“”>

< aaaaaaaa~...=“” đau...=“” th...ực=“” sự...=“” aaaaaa~...=“” giám=“” đốc...=“” xin=“” anh...=“” aaaaaa...=“”>

< ahhhhh~...=“” argghh~...=“”>

>

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy trên mặt hấn khi nhớ lại đêm qua... Hấn quả thực điều gì cũng không để tâm ngoại trừ hình ảnh mình mất hết lý trí mà điên cuồng, dồn dập xâm chiếm người kia... Thân thể cậu chưa có chỗ nào hấn chưa cắn qua, càng không có chỗ nào không nhóp nhép bởi tinh dịch của hấn...

Hấn thầm rửa xả bản thân mình. Bao nhiêu lâu kiềm chế, bao nhiêu lâu chịu đựng cốt chỉ vì có thể dành được tình cảm của cậu. Nhưng sau những chuyện xảy ra đêm qua, cậu có thể nào tha thứ cho hấn không? Liếc qua nhìn Tử Đào, hấn khẽ dùng tay nhấc gương mặt cậu ra khỏi chăn, tìm không thôi đập vòn vã. Hấn biết cậu không phải là một người mang nét đẹp phổ biến, thậm chí có phần khác người vì đôi mắt xéch cùng với đôi môi đặc biệt. Nhưng hấn đã yêu tất cả những nét khác biệt ấy, yêu cái lãnh đạm cổ hủ trên mặt cậu, rất nhiều. Nhất Phàm còn nhớ như in ngày cậu phỏng vấn xin vào công ty, hấn đã bị cuốn hút bởi một lối nói chuyện rất chuyên nghiệp nhưng không kém phần lạnh lùng và một gương mặt không đổi sắc của cậu kể cả khi bị đưa ra những câu hỏi rất bất ngờ. Vì thế, hấn không do dự xếp cậu lên vị trí thư ký của mình. Hấn quả thực rất muốn xem, một người lạnh lùng, cổ hủ như cậu sẽ đối phó với công việc đòi giao tiếp thân thiện này thế nào... Và bất ngờ hấn nhận ra, cậu là tốt hơn bất cứ ai mà hấn đã từng biết... Hơn nữa, cậu còn có một nét đẹp mà theo hấn thấy thì vừa có nét mảnh mai lại cũng có vài khía cạnh rất mạnh mẽ. Thực sự khiến hấn khó kiềm chế... Vô thức, nhìn chằm chằm vào đôi môi sưng mọng của cậu, hấn đột nhiên cảm thấy cổ họng mình khát cháy, cảm giác như một người lữ hành trên sa mạc đang kiệt sức bỗng gặp một ốc đảo xanh tươi vậy... Cúi thấp dần, toan chạm vào đôi môi kia thì đột nhiên chuông báo thức reo lên inh ỏi. Tắt vội đồng hồ đi, hấn lại liếc nhìn cậu đang vận vẹo chỉnh tư thế, thở dài... Vẫn là công việc không thể dừng được... Trở vào nhà tắm, hấn gột sạch người bằng dòng nước nóng ấm, hơi nước cứ thế lan tỏa ra khắp cơ thể cường tráng...

Nhất Phàm dù không muốn nhưng vẫn phải vô liêm sỉ thừa nhận rằng tâm trạng bản thân vô cùng thoải mái khiến cho công việc vẫn được giải quyết suôn sẻ dù cho không có thư ký. Cứ thế một mạch tới giờ nghỉ trưa, hấn vừa gấp tap tài liệu lại đã giật nảy mình vì một giọng nói bất ngờ...

-Giám đốc! Tử Đào không có ở đây sao?

-Ôi trời đất à... - Giật mình. - Lộc Hàm! Cậu làm ơn gõ cửa giùm tôi đi. Cứ thế này vài ngày nữa tôi sẽ phải đi khám tổng quát tìm mạch quá...

-Hêêê... Giám đốc cứ nói đùa. - Cười giả lả. - Vậy Tử Đào, cậu ta ở đâu?

-Xin nghỉ phép ba ngày rồi...

Hấn hậm hực nói (Nói dối không chớp mắt ^^) cảm giác bức bối đến phát hỏa. Từ một tháng trước, cái tên trưởng phòng marketing này không hiểu sao đột nhiên bám lấy Tử Đào của hấn (Của anh cơ đấy?????) mà kéo cậu đi mất dạng vào giờ ăn trưa. Bực mình hơn, cậu hình như cũng thân thiết với tên đó nữa. Lần đầu tiên hấn nhìn thấy cậu cười là khi ngồi cùng tên chết dấm đó. Tất nhiên, đó không phải một nụ cười lạnh nhạt tới rợn người của cậu khi cùng hấn bàn việc làm ăn với đối tác, càng không phải một nụ cười xã giao

khi nói chuyện cùng mấy nhân viên nữ mà là một nụ cười thoải mái thật sự, một nụ cười khiến hắn ngây ngẩn nhìn mãi, ly cà phê trên tay đã nguội từ khi nào không biết...

-Giám đốc! Anh nghĩ gì mà cười một mình thế__ Giả vờ sợ.

-Uhm... Không có gì.

-Ai nha... Tử Đào chết tiệt, vậy là lại phải đi ăn trưa một mình rồi...

Lộc Hàm lầm bầm một mình rồi ngay sau đó liền rời khỏi phòng hắn.

End Chương 1

2. Chương 2

Cố gắng thu xếp công việc, gác lại cả những buổi hẹn ăn tối với khách hàng, Nhất Phàm trở về nhà từ lúc xẩm tối. Và điều làm hắn thực sự ngạc nhiên là cậu vẫn chưa tỉnh dậy. “Liệu có phải là làm sao rồi hay không?” Hắn nhìn cậu lo lắng nhưng rồi cũng thờ nhẹ ra khi cảm nhận được nhịp thở đều đặn của cậu... cởi chiếc áo vest bên ngoài ra, hắn ngồi xuống giường, vô thức bật ra một nụ cười ngây ngốc. Hắn tự hỏi tại sao càng nhìn cậu lại càng thấy cậu đẹp hơn nhưng rồi cũng ngu ngốc nhận ra rằng, từ lý trí cho tới tình cảm dành cho cậu đều đã bị con tim khổng chế mất. Luồn tay vào tóc Tử Đào, hắn vuốt nhẹ lên đôi môi mềm... Cậu dường như cũng cảm nhận được điều đó nên vận vẹo một chút rồi dờ dẩn mở mắt. Nhìn thấy hắn, không hiểu tại sao mọi thứ đêm qua lại hiện về rõ rệt hơn bao giờ hết.

-Cậu tỉnh rồi sao?..._Hắn hỏi, bàn tay bối rối rời khỏi mái tóc cậu

-Uhm..._Cậu gật nhẹ, cố chống tay nâng cả thân mình đau nhức dậy mà cảm giác như các khớp xương đã rời rạc khỏi thân thể, kiểm không được mà bật ra một tiếng kêu đau đớn.

-Đỡ tôi giúp cậu..._Nhất Phàm toan chạm tay vào lưng cậu thì Tử Đào đã lách nhẹ sang

-Tôi có thể tự làm... Giám đốc xin đừng lo..._Giọng cậu trầm khàn vang lên. Có lẽ do đêm qua đã la hét quá nhiều mà biến đổi._Quần áo của tôi?...

-Đừng cử động mạnh..._Hắn quàng một chiếc sơmi của mình lên người cậu... Đồ của cậu tôi đã đem giặt rồi...

Cậu gật nhẹ đầu, im lặng cúi xuống. Khoảng không gian trầm lặng làm từng nhịp thở, từng tiếng con tim đập trong lồng ngực của cậu và hắn thêm rõ ràng, chân thực hơn bao giờ hết.

-Giám đốc!...

-Thư ký Hoàng!...

Cậu và hắn cùng lên tiếng, biến khoảng không gian bối rối kỳ lạ giữa hai người trở nên càng quỵ dị, khó hiểu... Tử Đào hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn hắn, lên tiếng.

-Chuyện tối hôm qua...Tôi không sao hết... Giám đốc nếu có thể thì không cần để tâm, càng không cần trách cứ bản thân mình... Chuyện này thực sự có muốn cũng không thể trách ai được...

-Thư ký Hoàng... Tôi...

-Tôi thật sự không sao hết... giám đốc xin đừng lo...

Hắn liếc nhìn cậu đang quay mặt đi, đôi vai run bần bật... Thật sự cái biểu tình đáng thương này quá khác biệt so với đêm qua... Cái biểu tình đêm qua là khiến hắn hứng tình, còn bây giờ lại khiến hắn muốn rút dao tự sát... Hoàng Tử Đào!... Thật sự cậu là hắn quá bối rối vì quá nhiều khía cạnh trong con người mình rồi...

-Cậu muốn chúng ta cứ thế quên đi đêm qua?..._Hắn mặt không một biểu tình mà nhìn cậu

-Đúng vậy... Cậu cần môi cầu mong hấn nói ra một câu gì đó thật lạnh lùng giống như lũ đàn ông dùng để đối phó với người tình 419, rồi hãy để cậu cứ thế quên đi tất cả...

-Nhưng tôi không thể...

Tử Đào nhìn hấn không dứt. Người bị tổn thương trong chuyện này là cậu, có gì trông hấn lại khổ sở tới vậy. Miên man suy nghĩ linh tinh, bản thân đột nhiên bị hấn bồng lên. Cậu có cân nặng trung bình so với một người con trai bình thường nhưng vì chiều cao cũng phát triển (hơn người) nên cơ thể lại giống như gầy gò, nhỏ bé vậy. Nhưng dù hấn cao hơn cậu, khỏe hơn cậu đi chăng nữa thì việc bế một người như cậu lên quả thật rất đáng ngạc nhiên...

-A... Giám đốc. Anh...làm gì?...

Tử Đào bối rối lên tiếng, không chỉ đơn giản là vì hấn đang bế cậu tựa như bế một đứa con gái yếu đuối mà còn vì trên cơ thể cậu chẳng có lấy nổi một thứ gì ngoài chiếc áo sơ mi đen của hấn... Từng động chạm nhỏ nhất cũng khiến sống lưng cậu tê lạnh...

-Tôi đưa cậu đi tắm...

-Tôi...có thể tự làm... Giám đốc! Xin hãy buông tay...

-Đừng ngốc!... Cậu hiện giờ ngay cả đứng cũng không thể chứ đừng nói là việc đi lại... Yên đi!... Tôi chỉ đưa cậu vào phòng tắm rồi sẽ ra...

Hấn kiềm chế nói, hấn không thể tự đập đầu vào đầu đó khi cơ thể đột nhiên nóng bừng, dục vọng lẫn tấn nổi trong lòng khi nhìn và những vết tím đỏ rải khắp cơ thể cậu. Hấn biết là chẳng có gì “vẽ vang” cả nhưng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn khi những dấu vết in đậm trên cơ thể trắng ngần ấy là của mình... Thật là... khó kiềm chế. Cứ ngây ngốc nhìn vào đôi môi cậu để rồi lúc tỉnh táo nhận ra thì môi mình đã nằm trên đôi môi mềm mại ấy rồi. Hấn lại một lần nữa chẳng ngại ngần gì mà ngấu nghiến đôi môi cậu, mãnh liệt nút lưỡi cậu...

-Uhm

~ Đ...ừng... Uhmhhh~...

Cậu bầu mạnh vào cánh tay hấn, khó khăn nói giữa nụ hôn nồng nhiệt nhưng đáp lại chỉ có những tiếng nút lưỡi vang lên rõ rệt bên tai...

Cậu thoáng nghĩ nhưng rồi cũng nhận ra dấu lưỡi đang say sưa, dây dưa trên môi, lưỡi cậu tuyệt nhiên không có vị rượu, tất thấy chỉ có vị cà phê sữa đắng đắng ngọt ngọt... Bất quá, cậu đang làm gì thế này? Cảm nhận nụ hôn này sao?...

-Đừng...

Tử Đào đánh mạnh vào tay hấn liên tục nhưng nụ hôn vẫn triển miên kéo dài, thậm chí có phần thô bạo hơn trước. Mãi cho tới khi cậu gần như ngạt thở (hoặc là hấn đã thỏa mãn) hấn mới buông tha đôi môi cậu. Khoảng thời gian tiếp theo, không gian giữa hấn và cậu lại càng đáng sợ hơn nữa vì sự ngự trị của tĩnh lặng. Hấn tự rửa xả bản thân thật thiếu kiềm chế. Khi hôn mãnh liệt bao nhiêu thì bây giờ bối rối bấy nhiêu. Thật đúng là “gieo nhân nào gặt quả ấy”.

-Tôi... đưa cậu đi tắm...

Hấn đặt cậu xuống bồn tắm rồi lập tức ra ngoài, để lại Tử Đào ngồi ngây ngốc trong đó. “Hấn không say, tại sao lại làm vậy?”... Vô thức sờ nhẹ lên môi đột nhiên cậu nhận ra bàn tay mình, các đầu ngón tay đều khô đặc một thứ gì đó đỏ thẫm, tanh mùi.

Tử Đào trợn tròn mắt khi nhớ lại những mảng ký ức sáng tối bất thường của đêm qua. Khi hấn cởi trói trên tay cậu, Tử Đào đã bám chặt lấy vai và lưng hấn mà cào cào để chống chịu những nhịp đẩy mạnh mẽ nhất, thô bạo nhất. Cậu nuốt khan trong cổ họng. Nói vậy hấn hiện tại lưng đang cực kỳ đau buốt sao?... Hướng mắt nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, cậu trong lòng trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết. Nhưng cậu cũng hoàn toàn không biết rằng, bên kia cánh cửa ấy, hấn đang vờ mờ hột khi nhìn thấy một mảng máu lớn loang khắp tấm drap giường trắng. Nhất Phàm nắm lấy tấm drap vừa tháo ra khỏi giường mà ngay ra

nhìn. Này.. này đều do hấn cả sao?... Tim gan thật như muốn trào cả ra ngoài, thật tâm bây giờ hấn cũng chẳng biết phải làm sao nữa... Miên man suy nghĩ một hồi, hấn bị tiếng mở cửa của cậu làm thức tỉnh. Cậu trên mình mặc trang phục của hấn, mái tóc vẫn ướt nước, chảy dài khắp cổ và gáy. Tử Đào bám vào tay nắm cửa, cắn răng nhích từng bước ra ngoài. tựa như một đứa trẻ đang tập đi, bàn chân cậu run rẩy vài bước rồi vô lực mà ngã xuống. Nhưng chưa kịp chạm vào nền đất lạnh thì đã nằm gọn trong tay hấn. Một lần nữa lại nhẹ nhàng mà bị nhấc lên. Hấn đặt cậu lên giường rồi lôi một chiếc khăn bông ra, bắt đầu vắn vò mái tóc cậu... Tử Đào ngồi trước mặt hấn, đối diện là bờ ngực rắn chắc ẩn hiện sau lớp sơ mi mỏng khiến cho sự lạnh lẽo trong lòng bỗng chốc bay sạch. Nhìn xuống các ngón tay sạch sẽ mà cứ như một nỗi ám ảnh vậy...

-Tử Đào..._Đột nhiên hấn gọi cậu, không phải là thư ký Hoàng như thường ngày.

-..._Cậu ngẩng đầu nhìn hấn.

-Chúng ta...hãy... hẹn hò đi...

-Gi?????..._Cậu tròn tròn hai mắt, kiểm không được mà rít khe.

-Anh nói chúng ta hãy quen nhau, được không?

Hấn nhìn cậu mong chờ. Nhưng Tử Đào nhất thời vẫn chưa thoát khỏi tình trạng đông cứng. Đêm qua chẳng phải chỉ là một sự cố thôi sao?... Chẳng lẽ là vì trách nhiệm? Tử Đào nghĩ tới đây thì miệng đã cảm thấy chua chát không tưởng. Nực cười! Trách nhiệm? Hahaha... Đúng là cậu đã qua đêm với hấn nhưng cậu cũng không phải đàn bà mà hấn phải chịu trách nhiệm. Nếu hấn đã không coi cậu là 419 thì cậu sẽ coi hấn như vậy...

-Giám đốc!... Xin anh đừng buồn cười như vậy!... Đêm qua chẳng qua chỉ là một sự cố mà cả anh và tôi đều không tránh được thôi. _ Hấn đột nhiên thấy rợn người khi nhìn thấy nụ cười nửa miệng lạnh lẽo trên môi cậu_ Chuyện này hãy coi như chưa từng xảy ra và tôi cũng sẽ coi như anh chưa từng nói gì hết. Chỉ xin anh một điều từ nay nói ra điều gì hãy để tâm suy nghĩ một chút...

* Chi nhánh của Despia tại Seoul, Hàn Quốc

-Cậu như thế nào mà giờ này vẫn còn ngồi đây, Jong In? Đã muộn lắm rồi đấy!

-Trưởng phòng..._ Cậu vừa nhìn thấy anh liền đứng dậy khỏi bàn mà gặp người cúi chào.

-Cậu đã ăn tối chưa?...Cùng đi ăn tối với tôi đi...

-Trưởng phòng... Tôi đã ăn rồi... Anh cứ về trước, tôi còn một vài việc cần làm...

-Oh_Thất vọng ra mặt_ Vậy tôi về đây... Cậu cũng về nghỉ sớm đi...

-Vâng chào anh, trưởng phòng...

Anh thất thểu bước ra. Vừa ra tới cửa đã có hai con người xúm lấy, liên mồm hỏi han...

-Thế nào rồi?...

Anh nhìn họ, thở dài một cái rồi lắc đầu ngán ngẩm. Hai cái con người kia thấy vậy cũng thở dài ra.

-Trưởng phòng... Như vậy có gọi là quá si tình không?_Cười khả ố.

-Phải đấy... Anh như thế nào lại phải lòng một tên cù lằn ngu ngốc như vậy?_Giễu cợt.

-Yahhhhh~ Park Chan Yeol! Byun Beak Hyun... Các cậu có hay không muốn ngày mai khỏi đi làm?... Mau về đi!_Thẹn quá hóa giận.

-Eyyy~ Trưởng phòng Do ak... Nếu anh muốn làm mình mau già thì cứ như vậy đi. Chúng tôi còn trẻ, có gì phải về nhà sớm chứ?... Beak Hyun! Đi uống!...

Nói rồi khoác vai nhau đi thẳng. Anh nhìn về phía ánh đèn duy nhất còn tỏa ra từ tầng 5 mà không kiềm được lại thở dài thêm một lần nữa...

* Macao, Trung Quốc

Nhất Phàm nhíu mày vì những ánh sáng laser chiếu khắp nơi, nhứ nhối đập vào mắt cùng những âm thanh kỳ quái liên tục đập huỳnh huých vào tai... Tâm trạng hắn hôm nay thực sự không có tốt chút nào, nếu không phải vì một người bạn mới mở club thì nhất định sẽ không đến những chỗ như thế này. Club này đúng là rất to, rộng, hoành tráng và phù hợp với giới trẻ song có lẽ hắn chỉ hợp với những quán bar yên ắng với những ánh sáng đỏ thắm cùng với những tiếng dương cầm thánh thót, để chịu để có thể thưởng thức rượu mà thôi...

-Nhất Phàm!... Đã tới rồi sao?... _Cậu ta gọi hắn, nhanh chóng tiến tới mà bá lấy vai hắn.

-Mân Thạc... Cuối cùng cũng đã đạt được mơ ước nhé...

Hắn nói, cười thầm khi nhớ lại ngày hai thằng còn đi học, không được vào club vì chưa đủ tuổi, cậu ta đã từng luôn mồm nói về việc mở một club thật hoành tráng trong tương lai và không giới hạn độ tuổi tham gia. Nhưng hình như đã giấc ngộ được rằng nếu cho trẻ em chưa đủ tuổi vào thì sẽ bị tịch thu giấy phép lao động nên vẫn phải có giới hạn ngoài cổng vào.

-Hahahahaha... Thế nào mà ngày xưa nói chơi giờ lại thành thật thế này không biết... Lên lầu trước đi, mình lấy rượu rồi lên ngay...

Hắn lên lầu cùng Mân Thạc. Vì phòng làm việc của cậu ta là phòng cách âm nên mọi thứ nhanh chóng trở nên dễ chịu hơn... Hắn ngồi xuống sofa, qua lớp cửa kính mà nhìn xuống dưới, bao quát tất cả vào trong tầm mắt... Nhìn khắp một lượt, đột nhiên hắn dừng lại thật lâu ở một góc quầy rượu... Mân Thạc ngồi trên bục pha chế, chân vòng qua eo một người khác, điên cuồng trong nụ hôn với người kia, thậm chí cái áo trên người còn bị cậu ta kéo lệch mà nút nhẹ lên cổ, sau một hồi dây dưa mới dừng lại. Người con trai kia còn đặt lên mặt cậu ta vài nụ hôn ngắn rồi mới để Mân Thạc cầm chai rượu rồi đi... Nhất Phàm khẽ cười thật nhẹ, thật giống như ngày xưa khi xem Porn cùng Mân Thạc. Chỉ khác là bây giờ, mọi thứ hắn tưởng chừng như mình không thể thì đã làm hết mất rồi... Vừa nghe tiếng mở cửa, hắn đã lên tiếng...

-Cậu mang trẻ con chưa đủ tuổi vào làm ở club không sợ bị còng đi sao?... _Nhất Phàm nhìn không rời vào gương mặt non trẻ bên dưới đang tắt bật pha chế rượu...

-Trẻ con?... Ai cơ?... _Mân Thạc ngồi xuống, rót rượu ra hai cái ly để sẵn trên bàn

-Cậu ta... _Hắn chỉ xuống dưới.

-Hừ! Không phải trẻ con đâu!... Kim Chung Đại, đại học năm thứ hai rồi... Đi làm thêm ở đây thôi. Học sinh xuất sắc đấy...

-Xuất sắc... Ở đâu?... Ở trường?... Hay ở trên giường với cậu?...

Nhất Phàm nhấc ly rượu lên, liếc về phía Mân Thạc. Cậu ta chỉ khựng lại một hồi rồi mỉm cười nhấp nhẹ một ngụm rượu.

-Cả hai... Những giấc mơ đều thành hiện thực...

Nhất Phàm nghe vậy liền cười thật lớn... Người ta nói rằng ước mơ nào cũng có thể đạt được nhờ sự kiên trì... Nhưng tại sao ước mơ của hắn, ước mơ luôn có cậu lại chỉ như phù du?... Nhất Phàm nhất định cảm thấy mình không ổn chút nào. Mới có hai ngày không gặp cậu, hắn đã cảm thấy gần như phát điên. Hắn nhớ cậu, nhớ gương mặt lạnh lẽo ấy khi lắng đọng những giọt nước mắt, nhớ đôi môi ngọt ngào và thậm chí là bị ám ảnh bởi cái nóng bỏng, ngày ngất khi ở bên trong cậu... Thực sự muốn phát điên vì cậu...

Tử Đào cuộn tròn trên sofa, ôm lấy bịch popcorn mà dán mắt vào chương trình...thế giới động vật (?) trên tivi. Thỉnh thoảng lại quay qua quay lại để chỉnh tư thế nằm cho thoải mái. Nhưng những cơn đau thỉnh thoảng lại nhói lên khiến cậu nhíu mày lại. Ngồi dậy, cậu đặt bịch popcorn lên bàn, thở dài ra một tiếng. Những chuyện đã cố để mà quên đi đột nhiên lũ lượt tràn về. Đêm đó...Nụ hôn của hắn...Cả mấy lời nói kia nữa... Thật là đau đầu. Tử Đào vò rối mái tóc mới nhuộm nâu của mình, cấu gãi...

-Ahissss! Chết tiệt!... Nhớ cái quái gì chứ?...

Ném phăng cái gối về phía trước, cậu bực tức vì chính cái bản thân đáng nực cười. Cậu nói hăn nên quên đi tất cả nhưng chính cậu lại chẳng thể quên được... Mọi chuyện thật đáng nguyên rủa.

Tiếng chuông cửa vang lên khiến mặt cậu lại tối xầm lại. Thế này thì nên giết chết tất cả quá. Giờ này rồi mà vẫn còn người làm phiền... Bực tức nhưng phải khập khiễng ra mở cửa, cậu há hốc mồm khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình...

End Chương 2

3. Chương 3

-Sehun... Cậu làm gì ở đây vậy?...

-Anh à... không cho em vào được sao?... Anh đang giấu ai đó trong nhà, huh?...

Thằng nhóc cười một cách gian xảo khiến cậu ớn lạnh. Nghiêng người sang một bên để thằng nhóc đi vào, Tử Đào trợn tròn mắt khi nhìn thấy nó kéo theo hai cái valy to ụch...

-Cậu đi du lịch sao Sehun????

-Không! Em tới nhận việc...

-Làm việc ở Macao huh?...

-Vâng... Trong công ty anh luôn đấy... hehe_ Nó ngồi xuống sofa, nhận lấy cốc nước từ tay anh.

-À... Ra thế...

Cậu thở phào nhẹ nhõm. Còn nhớ có lần nó tức giận vì cãi nhau với bố mà xách valy đi biệt tận nửa năm liền làm cô chú lo sốt vó đi tìm, còn tưởng bị bọn buôn người bắt mất. Vì thế nên lúc nhìn thấy nó cùng hai cái valy ngoài cửa cậu đã tưởng nó bỏ nhà đi thêm lần nữa. Đang tính gọi điện cho cô chú thì mới nghe được chuyện...

-Đã ăn gì chưa?... Sao sang đây không kêu anh trước để anh ra đón?

-Em cũng định gọi cho anh trước nhưng lại sợ làm phiền anh...

-Ngốc... Phiền hà gì chứ?... Cậu chính là nỗi phiền hà lớn nhất vậy mà anh còn chịu đựng được nữa là...

-Anh à!!!!... Appa em luôn nói em là một niềm tự hào đấy_Bố moi (Trình độ tự sướng thật cao =.=)

-À mà nhắc mới nhớ, dạo này cô chú khỏe không? Anh chẳng có thời gian nên cũng chẳng thể sang bên đó thăm chú được...

-Dạ vâng, appa em khỏe, mọi người đều nhớ anh nhiều lắm.

Tử Đào khẽ cười. Còn nhớ ngày cậu 6 tuổi, bố mẹ cùng nhau thiệt mạng trong một vụ tai nạn ô tô, Tử Đào sống cùng chú ruột mình từ đó. Ông không những yêu thương nuôi nấng cậu như một người con mà lúc nào cũng lo lắng cho cậu kể cả khi đã có vợ con. Tử Đào cùng SeHun từ nhỏ đã coi nhau như ruột thịt, mãi cho tới 3 năm trước, gia đình cô chú mới chuyển về Hàn Quốc. Tử Đào nhất quyết ở lại Macao để thực hiện công việc mơ ước nên ông cũng không cưỡng ép cậu. Tuy vậy vẫn thường xuyên gửi thư về hỏi thăm. Tử Đào sớm đã xem ông như một người cha của mình, xem gia đình ông là một gia đình của mình rồi...

-Cậu đã xác định về đây làm việc rồi thì sau này cứ ở lại đây với anh..._Cậu đặt tay lên vai thằng bé, vỗ nhẹ.

-Vâng... Sau này anh còn phải giúp đỡ em nhiều...

Từ sáng sớm, Tử Đào đã cùng SeHun tới công ty, cậu dẫn nó đi thăm quan một vòng rồi trở xuống phòng nhân sự nhận thẻ tên và đồ dùng. Vừa bước tới cửa phòng đã nghe thấy những lời xì xào không dứt...

-A...Thật đẹp trai quá...

-Phải đó, mới ra trường mà có thể xin vào Despia thật không thường chút nào...

-Nghe tin đồn cậu ta được đặc cách chuyển sang chi nhánh ở Macao đó...

-Trời ạ... Không chỉ có giám đốc mà giờ còn thêm cả phó phòng Oh nữa. Thật tốt đẹp quá đi...

Cậu nghe thấy mấy nhân viên nữ bàn tán không dứt mà kiềm không được bật cười một tiếng...

-Mọi người thật rảnh rồi nha~...

-A... Thư ký Hoàng! Tới công ty sớm vậy...

-Tôi đưa “nhân viên” tới công ty nhận việc, giờ qua đây lấy thẻ tên luôn... SeHun... Mau vào đây...

Cậu vừa nói dứt câu, mấy đôi mắt đã chăm chăm nhìn về phía cánh cửa. SeHun e dè bước vào, vừa cúi chào vừa nhìn qua một lượt...

-Ainha~ Hóa ra phó phòng Oh là người quen của thư ký Hoàng sao?

-Thật kỳ lạ nha... Thư ký Hoàng rất có duyên với mấy người đẹp trai đó. Thư ký giám đốc, giờ còn là người quen của phó phòng Oh nữa, xem ra sau này cần nhờ cậu giúp đỡ nhiều rồi...

-Hahaha... Chị lại nói đùa rồi..._Cậu cười lạnh.

-Cậu đây là SeHun sao?...

-Vâng... Em chào các chị... Có thể cho em xin thẻ tên hay không?

Tử Đào liếc mắt qua một lượt mà không thôi cười ngầm. Mấy nữ nhân viên này đảm bảo đã mê thằng nhóc kia điên đảo rồi. Họ nhẹ rồi quay đi khi thằng nhóc nhìn mình cầu cứu.

-Anh lên phòng làm việc trước đây, có gì thì tự tìm đường về phòng nhé..._Nói rồi bỏ đi mất dạng.

-Anh à!!!!!!

Tử Đào rảo bước về phía thang máy, ấn nhẹ số 8 trên bảng điều khiển mà khẽ huýt sáo nhẹ. Nhưng vừa kịp lúc thang máy bị chặn, khuôn mặt lại trở nên khó coi cực điểm. Cố giữ tinh tảo, cậu cúi đầu...

-Xin chào anh, giám đốc...

Nhất Phàm vừa nhìn thấy cậu trong lòng đã cuộn cuộn lo lắng. Nhìn cậu gầy đi trông thấy, hai tròng mắt thì thâm quầng mệt mỏi, hình như là mất ngủ (Hừ! Do ai chứ?...)

-Giám đốc, lịch trình hôm nay tôi đã có sẵn đây, anh có muốn nghe luôn hay không?...

-Không cần!... Để sau đi...

Nhất Phàm nhìn không dứt vào gương mặt lạnh tanh như thường ngày của cậu. Thật sự cậu không hề để tâm tới đêm đó sao?... Hắn lắc nhẹ đầu, lại nhìn chăm chăm vào hình ảnh cậu phản chiếu qua tấm gương trước mặt. Thực sự hắn hiện tại đang muốn hỏi cậu rất nhiều điều nhưng không gian này khó mở miệng quá... Thu hết mọi can đảm, hắn lên tiếng...

-Tử Đào!... Cậu...

Hắn kiềm không được lên tiếng chửi thề khi thang máy đột ngột dừng lại ở tầng 8, cắt đứt câu nói của hắn. Nhìn cậu vội vã bỏ ra ngoài, hắn nhủ mày. Muốn trốn tránh hắn sao?... Cậu không có khả năng ấy đâu. “Đâm lao rồi thì phải theo lao”, hắn nhất định đem “cái lao” ấy cắm trúng “đích” thì thôi... “Hoàng Tử Đào! Em hãy chờ đây...”

Mặt mũi Oh Sehun hiện giờ phải xác thực là trông khó coi cực điểm, tay thì cầm nĩa đâm chọc không ngừng vào đĩa bít tết, đã thế thì thoảng còn bật ra vài câu tiếng Hàn mà người có học nghe vô tai sẽ biết chúng thuộc loại chẳng văn hóa gì. Mặc dù trong mắt mấy nhân viên nữ đang ngồi gần đó, thằng nhóc vẫn là hình tượng đẹp trai dễ thương, song chỉ có Tử Đào là cảm thấy bữa ăn trước mắt nuốt không thể trôi. Buông thìa xuống, cậu nhìn chằm chằm vào nó.

-SeHun... Nói anh nghe đi! Chuyện gì đã xảy ra?...

-Em...

-Tử Đào, sao ra sớm vậy mà không gọi tôi một tiếng?..._ Lộc Hàm ngồi xuống gần Tử Đào, vừa ngẩng mặt lên nhìn người đối diện thì cả anh và nó đã lập tức bật dậy, chỉ thẳng vào mặt nhau.

-Là anh/Là cậu à?

-..._Tử Đào cắn quả dâu, nhai chóp chép mà chăm chú theo dõi từng động tĩnh của hai người.

-Đồ chết dẫm kia, cậu làm gì ở đây hả?_Gân cổ lên mà hỏi (Hỏi ngu =.=)

-Đương nhiên là để ăn trưa rồi! Anh nghĩ tôi tới đây ngồi nghĩ cách tiêu tốn tiền công ty như anh sao?_Gân cổ lên đáp lại.

-Câm miệng! Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà đã có thái độ xấc xược như thế với các tiền bối hả? Bản kế hoạch đó là cách tốt nhất và tiết kiệm nhất để quảng bá cho sản phẩm mới rồi, ngay cả giám đốc cũng đồng ý rồi, cậu có gì mà không đồng ý cấp tiền?????

Lộc Hàm, này thì hình tượng bản thân, này thì sự đỉnh đạc vốn có đều hiện tại từ bỏ sạch mà gào lớn vào mặt SeHun. Điều kinh khủng hơn nữa là thằng nhóc cũng không hề kém cạnh, chẳng giữ lễ, cũng chẳng thêm câu nệ mà ầm ầm đáp lại... Tử Đào trong lòng tự gật đầu ngán ngẩm. Thì ra là chuyện tài chính. Lộc Hàm có nói với cậu rất nhiều lần về bản kế hoạch mà cậu ta tâm đắc cho việc quảng cáo sản phẩm ô tô thể thao mới. Ấy vậy mà không biết xui xẻo làm sao, lại đụng trúng thằng nhóc SeHun mới nhậm chức ở phòng tài chính. Lộc Hàm phải nói là tính tự ái cao ngất, bị cấp trên phê bình thì đành cắn răng nhịn chứ đằng này lại bị một nhân viên mới trẻ ranh coi thường, hắt cậu ta phải tức giận lắm. Còn SeHun tính đã cầu toàn quá đáng lại tiết kiệm từ nhỏ nên khi nhìn thấy cái chi phí ngất trời kia hẳn là đã điên lên không biết chừng... Trưởng phòng Marketing, phó phòng tài chính... Thực không biết chuyện này sẽ đi tới đâu đây...

-Anh có thật là tiền bối của tôi không? Bản kế hoạch đó chẳng lẽ anh không nhìn ra có quá nhiều điều không cần thiết sao?

-Này tên nhóc kia! Đừng có coi thường người khác như vậy. Hơn nữa đây cũng không phải chuyên môn của cậu...

-Dù cho vậy... Tôi có thể sửa lại bản kế hoạch kia, sẽ chắc chắn rút ngắn được 1/3 chi phí...

-Tôi không cho phép... Đây à chuyên môn của phòng chúng tôi, cậu từ khi nào đã cho mình cái quyền phán xét?

-Dù cho anh không đồng ý thì liệu giám đốc của chúng ta có hay không muốn tiết kiệm cho công ty một khoản tiền lớn như thế... Bây giờ anh không cho phép tôi, nhưng nếu giám đốc cho phép mà tôi lại có thể hoàn thành được thì chẳng phải anh sẽ mất mặt lắm sao, trưởng phòng?

-Yahhh... Cậu là đồ...%\$^%\$@#*&...

~@#%#@!*&^%\$#...

Tử Đào ngán ngẩm âm thầm đem khay đồ ăn khỏi khu căng tin đang rực lửa mà về chỗ ngồi của mình, chậm rãi uống hết ly Capuchino kem... Từ xa nhìn lại, Nhất Phạm đột nhiên bật cười một cái. Thực sự sau đêm đó, hẳn không hiểu sao đột nhiên thấy những cái biểu hiện lạnh lùng, bất cần hàng ngày của cậu trong mắt mình trở nên rất ngu ngốc. Giả sử như hiện tại, nếu là bình thường hẳn trước mắt sẽ nhìn thấy một con người lạnh nhạt, ngồi ăn trưa một mình. Còn bây giờ thì nhìn như thế nào cũng chỉ thấy một con gấu trúc lù rù ngồi một mình uống cà phê... Lắc đầu cười toe toét, hẳn mở tap tài liệu ra, trở lại với công việc, tự nhủ mình phải biết chờ một thời điểm thật phù hợp để thực hiện những việc đang nghĩ tới trong đầu...

Seoul, Hàn Quốc:

Byun Baek Hyun mấy hôm nay cảm thấy mình không ổn chút nào, rất hay vô cớ nổi giận lại còn cáu gắt thường xuyên. Sự thực là đã cư xử hết như một lão già 70. So sánh như thế chỉ ít là còn may mắn chán, mấy đồng nghiệp cùng phòng bình luận rằng cậu cư xử hết như những... chị em đang mang thai hoặc tiền mãn kinh vậy (+.+?) Cậu bản thân cũng nhận ra mình kỳ lạ thật đấy song hiện tại vẫn chưa định hình được nguyên nhân tại sao... Lơ đãng nhìn vào đồng hồ, đã là hơn 8h tối, Park Chan Yeol không phải đã quên mất buổi tối đàn đúm trong tuần này đấy chứ? Lặng lẽ rút điện thoại ra, cậu ngẩn người khi nghe thấy những tiếng cười khúc khích đầu dây bên kia...

-Cậu đang ở đâu thế hả?

-BaekHyun sao? Tôi tất nhiên đang ở nhà rồi! Có chuyện gì vậy?

-Yahhh! Cậu đã quên tối nay chúng ta hẹn nhau đi uống sao?

-Ohh! Xin lỗi... Tôi hoàn toàn quên mất... Nhưng hiện tại thì không được rồi. Tôi đang ở cùng SuYoung...

-Vậy được rồi... Vui vẻ nhé...

BaekHyun cúp máy, thật nhanh đã bật cười ngu ngốc. Chính xác là đã là ngày thứ 4 kể từ khi ChanYeol nhận lời yêu một cô nàng nào đó phòng nhân sự. Từ lúc đó, cậu ta gần như hoàn toàn quên mất sự hiện diện của cậu trong cuộc đời mình. Tất cả những khoảng thời gian hai thằng cùng đi ăn trưa, cùng đi uống, cùng đi phượt đêm đều dành cả cho cô nàng kia. BaekHyun biết cậu không hề giận nàng ta, cậu đâu phải loại người đi chấp nhặt với một đứa con gái chứ, nhưng trong lòng đột nhiên thấy khó chịu vô cùng...

Những cậu hỏi giống nhau liên tiếp lặp đi lặp lại trong đầu cậu... Rời khỏi quán bar quen thuộc, BaekHyun bước từng bước thật chậm. Từng cơn gió lạnh quét qua mặt, len lỏi qua những lớp quần áo trên người cậu mà thấm vào da thịt... Nhưng thật không hiểu vì sao ngay cả trái tim cũng thấy lạnh buốt... Rút điện thoại ra một lần nữa, cậu dựa vào tường, ngửa cổ lên nhìn khoảng không u tối trước mặt...

-Alô?????

-Trưởng phòng Do... Anh có muốn cùng tôi đi uống không?...

-Bây giờ hả?... Được! Cậu đang ở đâu?...

Kyung Soo mấy ngày này đã nghe không ít tin đồn về sự thay đổi của Byun Baek Hyun. Thân làm trưởng phòng, anh không thể không lo lắng cho nhân viên của mình, huống hồ anh đã sớm coi thằng nhóc ấy như em trai mình nên khi nó vừa gọi, anh lập tức đã muốn “bay” tới chỗ nó ngay... Phóng xe thật nhanh tới bờ sông Hàn, Kyung Soo tá hỏa lên khi nhìn thấy Baek Hyun ngồi trên bờ sông, xung quanh là một đồng cỏ cỏ dại Sochul rỗng tuếch...

-Baek Hyun...

-Hyung... Anh đã tới rồi sao?..._Thằng nhóc gật gù, khuôn mặt đỏ hồng vì rượu.

-Cậu sao đã say như thế này?...

-Ừc... Hyung... Đâu có mà..._Lù rà lù rà

-Byun Baek Hyun... Nói cho hyung nghe... Cậu rốt cục là vì điều gì mà thành ra thế này?... _ Anh lâm bầm rồi xốc cậu lên lưng mình nhưng bên tai lại nghe thấy những âm thanh lè nhè rời rạc của Baek Hyun

-Hahahaha... Vì ai?... Ừc~... Vì cái gì?... Em cũng không biết nữa...

-Baek Hyun...

-... nhưng mà... cảm giác thiếu vắng cậu ta khó chịu lắm... Không còn ai ở bên cạnh nữa, cũng chẳng còn ai quan tâm tới mình nữa... Khó chịu... Thực sự khó chịu lắm, hyung...

End Chương 3

4. Chương 4

-Hahahaha... Vì ai?... Ước~... Vì cái gì?... Em cũng...Ước... không biết nữa...

-Baek Hyun...

-... nhưng mà... cảm giác thiếu vắng cậu ta khó chịu lắm... Không còn ai ở bên cạnh nữa, cũng chẳng còn ai quan tâm tới mình nữa... Khó chịu... Thực sự khó chịu lắm, hyung...

Baek Hyun lè nhè nhỏ dần rồi chỉ còn là những tiếng ậm ừ trong cổ họng. Kyung Soo đứng lặng lại, mắt tròn tròn lên trông khó coi cực điểm... Vốn dĩ anh biết hai thằng nhóc này thân thiết nhau, nhưng không phải nhanh như vậy đã chuyển sang một tình cảm khác đấy chứ? Mà nghe xôn xao rằng Chan Yeol còn vừa yêu cô hoa khôi phòng nhân sự. Chẳng lẽ Baek Hyun thành ra như vậy là vì chuyện đó sao?...

-Baek Hyun! Yêu một người mà biết rõ người ấy không dành tình cảm cho mình thật sự khó lắm... Đừng có như hyung, ngốc ạ...

Kyung Soo thì thầm nhưng đáp lại bên tai chỉ có những âm thanh khó hiểu từ miệng Baek Hyun... Hình như là Quốc ca Hàn Quốc (*.*) Anh thở dài. Có lẽ anh cần làm gì đó trước khi nó nhận ra thứ tình cảm trong lòng mình dành cho Chan Yeol không đơn giản là tình bạn, khi ấy thằng bé sẽ không chỉ đau lòng mà không biết chừng còn rất tuyệt vọng nữa...

Macao_TQ:

Chuông cửa vang lên khiến cậu giật mình, nhưng vì vừa cởi được chiếc sơ-mi ra khỏi người nên đành mở cửa phòng tắm, gào lên với thằng nhóc đang lau đầu ngoài phòng khách mà thậm chí cả người nó chỉ quần có một chiếc khăn tắm quanh eo...

-SeHun... Mở cửa...

Thằng nhóc nghe thấy thế cũng chỉ biết vứt cái khăn lau tóc xuống mà lao ra ngoài cửa. Vừa mở ra đã giật mình vì sự biến đổi gương mặt của người đối diện...

-Xin lỗi... Anh tìm ai?..._SeHun vừa đi làm buổi đầu nên nhất thời không nhận ra hấn là ai.

Nhất Phạm tạm thời không nói được gì nhìn thằng nhóc chằm chằm... Đây chẳng phải nhân viên mới đó sao... Tại sao lại có thể như vậy ở trong nhà Tử Đào?... Chẳng lẽ cậu với tên nhóc này thực sự như những lời đồn đại sao?...

#FB#

Tan giờ, hấn vừa bước ra khỏi cửa phòng thì đã không thấy cậu đâu. Liền lúc đó lại thấy mấy nhân viên nữ của phòng marketing đi qua...

-Cậu đã thấy chưa?... Phó phòng Oh với thư ký Hoàng rõ ràng là có gian tình...

-Phải đó... phó phòng còn vừa cùng thư ký Hoàng về chung xe nữa...

-Ainha... Nếu vậy chẳng phải trưởng phòng của chúng ta sẽ ra rìa sao?...

-Nói cũng phải... Không biết chừng vụ cãi nhau om tỏi hôm nay cũng vì thư ký Hoàng mà ra cả...

-Trời đất. Nói vậy là trưởng phòng của chúng ta đối với thư ký Hoàng cũng có cảm tình sao?

-Hồi thừa! Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?... Trưởng phòng lúc nào rảnh rồi là lại quần lấy người ta không thôi, có gì ăn cũng ưu tiên mang cho người ta trước... Chúng ta có khi nên sớm từ bỏ. Dù có cố gắng đến mấy thì trước sau gì trong mắt bọn họ cũng không bằng thư ký Hoàng được...

-Phải a~... Thật bất công...

Hắn đứng trước cửa phòng mình, vừa nghe hết câu chuyện của họ là não lập tức xuất huyết... Thầm tự gào thét trong lòng. Tại sao ai cũng quần lầy con gấu trúc của hắn?... Không được... Phải thực sự làm điều gì đó thôi... Nhất Phàm nghĩ vậy nên vội rời khỏi phòng mình, hướng tới nhà cậu...

End FB#

Hắn đã muốn gặp, muốn nói chuyện thật rõ ràng với cậu nhưng hiện giờ lại hoàn toàn đóng băng trước cửa. Rất muốn tìm từ gì đó để thốt ra song cơ miệng không thể cử động, chỉ có chân tay là ngứa ngáy muốn đâm vào cái bản mặt đối diện... SeHun thấy người kia nhìn mình chằm chằm, mắt hình như còn tóe ra lửa nhưng cũng không biết vì sao, nó lên tiếng phá tan cái không gian căng thẳng giữa cả hai...

-Xin lỗi... Anh tìm ai?...

-Xin lỗi... Nhầm nhà...

Hắn nói thật nhanh rồi mất hút trong hành lang để mặc SeHun đứng nhìn theo với con mắt khó hiểu... Vừa kịp lúc Tử Đào ra khỏi phòng tắm. Cậu với lấy cái khăn nó vứt trên sofa mà giữ mái tóc của mình...

-Ai thế?...

-Em cũng không biết!... Nói là nhầm nhà rồi biến thẳng..._Nó trở vào nhà lầm rầm với khuôn mặt kiêu như không biết gì.

-Uhm... Chắc là tìm người thôi... Đã đói chưa?... Chúng ta ăn tối...

-...

Đột nhiên không gian trở nên im lặng bất thường khiến cậu phải quay ra nhìn nó... Thăng nhóc đứng nhìn cậu chết trân, tròn mắt như muốn rớt xuống đến nơi vậy... Nhìn xuống theo ánh mắt SeHun, cậu tá hỏa khi nhìn thấy những vết tím đỏ rải khắp vùng ngực lộ ra do chiếc áo choàng rộng... Vội vã kéo hai vạt áo lại, Tử Đào ngược lên nhìn thăng nhóc...

-Ăn cơm thôi..._Đánh trống lảng.

-Anh à... Những cái đó...

SeHun đến cùng cũng không chịu bỏ cuộc mà nhìn cậu chằm chặp, ánh mắt như kiểu một ông bố vừa biết con gái mình mang thai với một người chưa phải là chồng nó vậy. Tử Đào hiện tại thực sự là muốn chết quách đi cho rồi. SeHun đã 22 tuổi, muốn nói dối cũng đừng mong nó tin cho. Hơn nữa kể cả khi SeHun là một người sống phóng dăng, thoải mái thì việc mở miệng đề cập tới vấn đề này còn khó nữa là thăng nhóc đã nổi tiếng từ nhỏ vì biết tự giữ mình như giữ vàng, kèm thêm cả cái châm ngôn muôn thừa gì mà “Lần đầu tiên phải là trong đêm tân hôn”. Thực sự là nếu nói thăng bé là một người sống theo kiểu của những năm 45-50 thì cũng chẳng có gì sai hết... Bây giờ lại thấy cậu như vậy, không biết nó sẽ nghĩ gì đây?...

-Anh à... mấy cái vết trên...

-Khụ khụ...

Tử Đào ho thật lớn chặn họng thăng bé lại. Có lẽ nó cũng hiểu rằng cậu không muốn nói đến chuyện này nên cũng không hỏi nữa. Chỉ là vẫn nhìn vào cổ cậu không rời... Cả hai ngồi vào bàn ăn. Nhưng ngay khi cậu vừa ngửa cổ uống nước thì đột nhiên thăng nhóc lên tiếng...

-Anh à... Anh nằm dưới đúng không?..._ Ánh mắt quan tâm.

-Khụ...khụ...khụ (Sặc nước!)... Cái... cái gì?...

Seoul, HQ:

-Mwo?... Trưởng phòng à... Anh nói sao cơ?...

-Aaaa... Thực sự là mấy người không nghe gì hết sao?... Được rồi, cuối tháng này là đợt trao đổi nhân viên cuối cùng của năm nay với chi nhánh ở Trung Quốc. Phòng chúng ta có 3 người phải đi. Hiện nay công ty đang mở một khóa đào tạo tiếng Trung dành cho các nhân viên này nên những người có tên sau lập tức

tham gia khóa học, chuẩn bị hành lý, chia tay vợ con mà lên đường. Byun Baek Hyun, Kim Jong Ha và tôi sẽ là những nhân viên trao đổi lần này...

-Cái gì mà trao đổi? Chẳng phải phòng chúng ta đã trao đổi từ đầu năm rồi sao? Tại sao giờ vẫn còn lượt?

-Trao đổi đâu phải là chuyện gì xấu. Được tiếp xúc với nhiều đồng nghiệp của mình hơn, được mở mang, học hỏi nhiều hơn... Hơn nữa chỉ có 3 năm, cũng đâu phải là đi cả đời... Các cậu tại sao lại như thế này chứ?...

Anh nói thật nhanh rồi khẽ liếc nhẹ về phía mọi người. Dĩ nhiên là anh biết họ nghĩ gì. Đồng nghiệp suốt bao nhiêu lâu giờ đột nhiên nói muốn đi là đi ngay cũng không dễ dàng gì... Đúng là phòng anh đã hoàn thành nhiệm vụ trao đổi từ đầu năm nhưng lần này anh xin thêm ba suất là vì cậu nhân viên Jong Ha thì nằng nặc nói muốn đi, anh thì đương nhiên muốn thoát khỏi mối tình đơn phương ám ảnh của chính mình. Còn về Baek Hyun, anh cũng không dám chắc gì hết. Có thể nó sẽ giận anh vì việc lôi nó vào chuyện này nhưng dù sao anh cũng biết nó sẽ vì Chan Yeol mà nuốt lớn trong lòng những tình cảm đặc biệt... Và sớm thôi, thằng bé sẽ nhận ra thật ngu ngốc khi tin vào một thứ gọi là sự kiên trì... Sang Trung Quốc sẽ là một lựa chọn đúng đắn nhất nếu nó muốn có một khoảng thời gian, một khoảng không gian thật bình lặng để suy nghĩ, để bình ổn bản thân và có những quyết định thật đúng đắn... Còn nếu sau 3 năm nó vẫn muốn trở về Hàn, lúc đấy anh sẽ không ngăn cản gì thêm nữa... Khẽ liếc về phía Baek Hyun, anh chỉ thấy nó ngồi im lặng nhìn vào khoảng không trước mắt, một nụ cười nhẹ thoáng qua rồi vụt tắt trên môi... Mọi người cứ như thế rời khỏi phòng của Kyung Soo. Baek Hyun trở về chỗ ngồi của mình chưa được bao lâu thì đã có người tới đứng sau lưng...

-Baek Hyun... Cậu nói gì đi chứ?... Định đi thật đấy hả?...

Chan Yeol hất khuỷu tay vào vai cậu chờ đợi nhưng Baek Hyun chỉ im lặng một hồi rồi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, cười một cái thật tươi...

-Ra đi cũng là một ý rất hay...

Nói vậy rồi cắm cúi vào làm việc khiến Chan Yeol phải lảng lảng trở về chỗ mà trong lòng thì đứng ngồi hầu như còn không yên... Liên tục gõ gõ cây bút vào tap tài liệu trước mắt, cậu ta nhíu mày, trong lòng bề bộn những suy nghĩ vẩn vơ...

Jong In ngồi trong canteen mà xuất ăn trưa hầu như còn chưa động tới một miếng. Tự dưng thấy nhạt miệng vô cùng... Cứ nghĩ tới việc ngày mai, ngày kia thôi là không còn được nhìn thấy gương mặt ấy nữa là lòng lại cồn cào cả lên... Chuyện trưởng phòng dành bao nhiêu tình cảm cho cậu vốn dĩ Jong In không phải là không biết nhưng thực sự cậu chỉ sợ những tình cảm ấy là nông nổi nhất thời nên muốn anh suy nghĩ cho thật kỹ. Ấy vậy mà khi suy nghĩ xong lại quyết định trốn tránh sao?... Con người này quả thực chẳng có lấy một chút kiên trì nào cả... (Hừ! Người ta đã yêu anh bao lâu rồi mà nói không kiên trì?...) Suốt buổi chiều làm việc, phòng thiết kế chìm vào một không gian ảo não chưa từng có, giống như giữa bầu trời quang xuất hiện thêm một đám mây mù mịt, tâm trạng của anh em nhân viên cứ rầu rĩ như đưa đám... Vừa tầm tan ca, Chan Yeol đập tay lên vai Baek Hyun...

-Yahhh... Đi uống...

-Anh à... Chúng ta về thôi...

Baek Hyun vừa toan lên tiếng thì một giọng nữ lạnh lót đã chen vào. Cậu thấy vậy cũng chỉ còn biết cười nhẹ, quay ra nhìn cậu ta...

-Hôm nay là buổi học tiếng Trung Quốc đầu tiên...

End Chương 4

5. Chương 5

Macao, TQ:

Lộc Hàm vừa ngẩng đầu dậy đã nhìn thấy ngay cái bản mặt mà mình ghét nhất, nhin không được nhíu mày một cái...

-Phó phòng Oh... Cậu hiện tại không ở trong phòng mình làm việc mà còn sang đây làm gì?

-Như tôi đã nói... 1/3 chi phí đã được rút ngắn...

Lộc Hàm nhìn vào tờ giấy trên bàn ngay khi cậu vừa rời khỏi phòng mình. Chăm chú đọc, vừa đọc vừa nhíu mày. Quả thực anh đã có một số lỗi sai sót đáng kể trong này. Nhưng mà khâm phục tên nhóc con đó thì ít mà tức giận thì nhiều... Hành động này là coi thường, là trực tiếp “tuyên chiến” đấy nhé... Nhân viên trong phòng maketing im bất không dám thở ra tiếng khi nhìn thấy mặt trưởng phòng yêu dấu của họ đen lại như cái dít nôi, trên đầu còn bốc lên cột khói cao ngất nhưng mà mặt thì lại nở một nụ cười man rợ chưa từng có...

Nhất Phàm mới sáng sớm đã nhìn thấy cậu trong phòng làm việc của mình thu dọn đồng giấy tờ bừa bãi đem qua hắt để lại trên bàn... Hắn nhíu mày lại khi nhớ lại tối hôm qua... Lẽ ra những việc này cậu nên làm từ hôm qua mới phải. Có phải vì quá nôn nóng về nhà cùng tình nhân mà quên mất cả nhiệm vụ của mình không?... Ước chế dồn lên nắm cửa, hắn bước vào rồi cũng nhanh chóng sập lại, khóa chốt... Tử Đào nghe thấy tiếng động, vừa ngẩng đầu đã thấy bản mặt tối tăm của hắn nhìn mình chằm chằm...

-Giám đốc, xin chào anh... Trông sắc mặt anh hôm nay không hề tốt nha..._ Tử Đào nói luyên thuyên mà mặt mày thì lạnh tanh, bàn tay vẫn linh hoạt dọn dẹp giấy tờ trên bàn hắn_ ...Aaaa~...

Hắn chẳng nói chẳng rằng đem cậu áp vào thành bàn, nhìn vào thật sâu đôi mắt cậu bằng con mắt tức giận của mình...

-Tử Đào... Tôi không hiểu tại sao lúc nào em cũng có thể trốn tránh tôi, càng không hiểu tại sao lại rất thích chọc tức tôi...

-Giám đốc, anh nói gì vậy?..._ Tử Đào bị kẹt giữa thành bàn và cơ thể cao lớn của hắn, càng cựa quậy, cơ thể lại ma sát với hắn càng nhiều hơn...

-...Nhưng để tôi nói cho em biết một điều. Tôi không phải loại người dễ bỏ cuộc, càng không phải loại người thích phát ngôn bừa bãi, đem chuyện tình cảm ra làm chuyện đùa. Vì thế, những gì tôi nói với em hôm đó hoàn toàn là sự thật... Việc em đang có tình nhân, đang chung sống cùng người ta tôi biết, nhưng sẽ không quan tâm đâu...

-A... Tình nhân?...

Tử Đào đang ngu người vì mấy cậu nói của hắn thì tới đây bưng tỉnh... Chẳng lẽ hôm qua, người tới tìm là hắn sao?... Nói vậy, hắn nhìn thấy SeHun trong nhà cậu không khéo đã tức giận với thằng bé không biết chừng...

-Chẳng phải là nhân viên mới của công ty ta sao?...

-Giám đốc, đó không phải là...

-Em không cần bảo vệ cậu ta! Định nói là hai người không có gì đúng không?... Hahaha... Em yên tâm! Tôi sẽ không lôi cậu ta hay cái chức phó phòng hành chính ấy ra làm cái cớ để ép buộc em... Tôi muốn em phải tự mình tiếp nhận tình cảm này... Và chỉ là để em biết thôi, Hoàng Tử Đào, tôi thật sự rất yêu em...

-Nhưng mà... Uhm

...

Nhất Phàm cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu vào môi cậu. Hắn đã nhin rất lâu mới có đủ can đảm để lại có thể đặt đôi môi của mình lên đôi môi thơm ngọt kia... Len lỏi vào khoang miệng, hắn bắt lấy đầu lưỡi

cậu, nhưng lần này không hề thô bạo, cũng chẳng hề vội vã, hần nhẹ nhàng cuốn lấy nó trong nụ hôn của mình... Tử Đào thật không hiểu tại sao bản thân mình lại đứng yên không hề chống cự... Vì nụ hôn quá ngọt ngào, quá dịu dàng hay vì những lời hần vừa nói, cậu cũng không biết nữa... Hần quả thực là người đầu tiên mang tới cho cậu nhiều cảm nhận như vậy... Bao gồm cả cảm giác trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực nữa... Nụ hôn kết thúc là lúc cậu rơi vào tình cảnh bế tắc chưa từng có... Không biết phải làm gì mà cũng không biết phải nói gì nữa...

-Giám đốc... Anh có trong phòng chứ?...

-Khụ..._Hần ho khan, buông cậu ra.

Tử Đào thở phào nhẹ nhõm, bước ra mở cửa, cậu cúi chào người trước mặt.

-Phó giám đốc Trương, xin chào anh...

Nghệ Hưng thấy vậy cũng chỉ gật đầu chào lại rồi lập tức trở vào phòng hần, khép cửa lại...

-Có chuyện gì vậy?

-Chi nhánh bên Hàn vừa gửi danh sách 10 nhân viên sẽ đưa sang bên này... Còn đây là danh sách 10 nhân viên của chúng ta sẽ đưa sang Hàn Quốc...

-Uhm... Cảm ơn cậu...

Cứ như thế kéo dài cả buổi sáng, không gian trong khu vực phòng giám đốc thật là kỳ dị. Mấy nhân viên nữ đi qua chỉ nghe đúng tiếng thở rõ ràng giữa không gian im ắng, tiếng giấy bút ký hồ sơ của giám đốc và tiếng gõ máy tính lạch cạch của thư ký Hoàng... Nhất Phàm thở dài nhìn tập tài liệu trước mắt mà trong đầu không còn gì khác ngoài hình ảnh của cậu và sự kiện sáng sớm nay, tự hỏi mình như thế liệu có quá nhanh hay không nhưng cũng chẳng thể có câu trả lời. Ahhh! Tại sao hần luôn tự đặt mình vào những trường hợp khó xử thế này chứ? Giờ ăn trưa vừa tới, hần vốn dĩ muốn ra mời cậu cùng đi ăn nhưng vừa bước ra tới cửa đã nhìn thấy mặt tên Lộc Hàm chết tiệt đang cười cười nói nói, ôm vai bá cổ cậu kéo về phía canteen. Tử Đào quay đầu lại nhìn về phía hần có một giây rồi lập tức quay ngoắt đi khi bắt gặp ánh mắt ai oán của hần...

Seoul, HQ:

Lớp học tiếng Trung kết thúc khá muộn, Kyung Soo vừa thu dọn sách vở vừa liếc về phía bên cạnh, nơi Baek Hyun vẫn ngồi đờ ra nhìn vào khoảng không trước mặt... Lén thở dài một cái nhưng lại bị cậu ta quay ngoắt ra nhìn...

-Hyung... Tại sao lại đưa em vào danh sách vậy?

-Vì hyung muốn tốt cho cậu...

-Không phải thế..._Nó lớn tiếng_ Vì muốn tách em ra khỏi Park Chan Yeol đúng không?

Anh lại một lần nữa phải trợn mắt nhìn nó... Byun Baek Hyun, con người này thực sự nguy hiểm hơn anh tưởng... Nhưng nếu đã biết tất cả thì tại sao lại dễ dàng đồng ý như vậy?

-Cậu... biết từ khi nào...

-Từ khi anh liếc nhìn em trong buổi họp sáng nay...

-Cậu... có thật là..._Anh ngập ngừng, không biết có nên hỏi hay không.

-Em hiện tại đã biết rõ tình cảm mình dành cho cậu ta là gì. Bất quá không hiểu tại sao hyung là người ngoài cuộc lại có thể nhận ra trước em..._ Baek Hyun đeo lại cặp trên vai, quay ra nhìn anh chăm chăm.

-Sự đồng cảm thật chết tiệt...

Kyung Soo lên tiếng chửi thề. Nhìn lại thấy thằng nhóc đang cười thật ngu ngốc kiêu không được mà đi nhẹ đầu nó...

-Hừ!... Còn dám cười?

-Hahahahaha...~ Hyung, chúng ta đi uống sochul được không?..._Nó bá lấy vai anh.

-Yah... yah... Cậu lúc nào cũng uống rượu được sao?... Muốn thành sâu rượu, huh?

-Hahaha... Em có thể thành sâu rượu thì đã thành lâu rồi... Đi thôi, hyung...

Macao, TQ:

-Chết tiệt!...

SeHun thắc mắc không biết hôm nay cậu đã bước chân nào ra khỏi nhà trước mà từ sáng tới giờ toàn gặp những chuyện đen đủi không thể tả. Thở nhân viên biến mất nên không thể vào công ty, bàn làm việc thì bữa bộn rộn xộn như bị xối tung lên tìm kiếm gì đó, bước vào chỗ thì tý nữa đập mặt vào thành bàn vì sợi dây buộc ở hai chân bàn... Mặt mũi đen thui như vừa bị thiêu, cậu hầm hầm bỏ sang phòng maketing.

-Cái tên Lulu gì đó... Hắn ở đâu?...

Số là thằng nhóc ở Hàn cũng đã kha khá thời gian nên khi trở về Đại Lục thì phát âm nhiều khi nghe rất lạ, nhất là khi đọc tên người khác nên nó đã tự động chuyển hết những cái tên có thể chuyển về Hàn Tự để đọc cho dễ và thuận tai. Nhưng mà không hiểu tại sao cái tên LuHan mĩ miều mà dễ nhớ của trưởng phòng bọn họ lại không thể vào đầu SeHun. Nhớ nhớ quên quên chẳng ra làm sao cả nên cậu cứ thế “ưu ái” gọi hắn thành Lulu. Ngay hôm sau liền nuôi một con chó đặt cùng tên nữa, nghe bảo là ngược đãi nó kinh dị lắm... Nhìn thấy cậu tức tối như vậy, mấy nữ nhân viên phòng maketing chẳng những không giật mình mà mặt còn ngây ra nhìn đắm đuối, trong đầu thì tràn ngập những suy nghĩ vẩn vơ. Mãi cho tới khi một nam nhân viên không thể nhìn mãi cảnh đó được đành đứng dậy, lên tiếng...

-Phó phòng Oh, trưởng phòng của chúng tôi chưa đến, cậu có thể tìm tới sau được không?

-Hừ...

Cậu lầm bầm tức giận. Còn dám chuẩn bị từ hôm qua nữa kia đấy. Được lắm, đã thích chơi thì đây chiều. SeHun lầm rầm như tụng kinh, mặt mày lại càng đáng sợ hơn bao giờ hết...

Seoul, HQ:

Park Chan Yeol nằm dài trên sofa, chuyển kênh lia lịa nhưng chẳng bắt được chương trình tivi nào thú vị để xem cả... Đột nhiên lại lôi kéo tâm trí mình vào một số điều ngu ngơ, chưa sáng tỏ. Anh tự biết mình không phải một con người sâu sắc, dễ dàng thấu hiểu người khác, càng không phải là thần giao cách cảm có thể hiểu được ý người thông qua ánh mắt... Nói trắng ra một chút là bản tính hơi kỳ quặc, từng từng đôi khi dễ liên tưởng tới bất cần đời. Nhưng không hiểu tại sao đối với Byun Baek Hyun hôm nay nảy sinh rất nhiều suy nghĩ vớ vẩn. Đầu tiên là cái thái độ lạnh nhạt kia, rồi tới cái nụ cười tươi sáng kia, rồi cả cái câu nói gì mà “ra đi cũng là một ý rất hay”... Rốt cục là muốn nói với anh điều gì?... Tên gốc đó, đã là đồng nghiệp bao nhiêu lâu nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy những biểu hiện đó trên mặt cậu ta...rất khó hiểu nhưng lần này không biết vì sao anh lại tò mò hơn bao giờ hết... Thực sự muốn nghĩ cho bằng ra ẩn ý trong những hành động đó của cậu ta... Giật mình vì chuông điện thoại đổ dồn dập, anh nhấc máy, cúi kính đáp...

-Alô?

-Oppa... Anh ở đâu thế?..._Giận dữ.

-Em hỏi gì lạ vậy, SuYoung?... Anh tất nhiên là đang ở nhà...

-Nhưng hôm nay chúng ta đã hẹn nhau đi chơi đêm mà... Hiện giờ em đang đứng trước cửa quán Lupo rồi... Anh tới mau đi...

Anh thở dài ngán ngẩm. Tại sao cô ta lại phiền phức như vậy chứ? Sớm biết thế anh không đời nào dính vào loại người này đâu... Bực bội nói thật nhanh...

-Anh hiện tại đang rất mệt. Em đi một mình hoặc rủ ChiHyun cùng đi đi...

-Anh à...

Chan Yeol cúp vội điện thoại... Nhưng bàn tay trút hết nỗi bức tức lên mái tóc nâu gọn gàng khi điện thoại lại kêu lên lần nữa...

-ANH... TẠI SAO LẠI ĐỘT NHIÊN CƯ XỬ NHƯ VẬY CHỨ?... NẾU ĐÃ KHÔNG MUỐN NHƯ THẾ NÀY THÌ CHÚNG TA CHIA TAY ĐI...

Chan Yeol đập máy trước khi màng nhĩ bị nổ tung vì giọng nói bức bối của nàng ta. Chỉ vì một lần thất hẹn đã đòi chia tay vậy mà dám nói yêu anh mãi mãi ư?... Đúng là buồn cười! Lia chiếc điện thoại lên sofa, anh cúi gắt...

-Ahhh... Thật phiền phức...

Trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ, tâm trạng lại không lấy gì làm vui vẻ nên lại với tay lần nữa tới cái điện thoại... Đầu dây bên kia tưởng chừng cả thế kỷ mới nhắc máy của anh...

-Alô... _Lè nè.

-Yah... Byun Baek Hyun! Cậu say đấy huh?

-Ừc... Chan Yeol sao?... Ừc... Phải đấy, tôi đang... ức... say đây...

Chan Yeol không hiểu sao hiện tại lại lo lắng cực điểm... Con sâu rượu ấy lại đi uống nữa sao? Thảm chí giờ này còn chưa thềm về nhà nữa... Mà hôm nay hình như còn say hơn mọi ngày... Bức bối gắt gỏng...

-Yah, cậu đang ở đâu hả?

-Ừc...Liên quan quái gì tới cậu... Park Chan Yeol... Ừc... thật là đồ khốn kiếp...

Chan Yeol đối với những lời chửi rủa kia gần như không hề để tâm, chỉ tập trung chú ý lắng nghe đầu dây bên kia, ngoài tiếng lè nè của cậu ta còn có tiếng bước chân rất mạnh nữa... Vừa mới kịp nghĩ tới đó, những tiếng cười khả ố từ đầu dây bên kia đã vọng lại...

-Này xinh trai!... Đang nói chuyện với bồ sao?

-Hayyyy!... Đáng yêu như vậy đi đêm một mình không sợ sao?

-Lại đây cùng uống với bọn này đi...

-Ừc... tránh ra!... ức... Đừng có đụng vào tao..._Tiếp tục lè nè

-Ya! Byun Baek Hyun... Cậu ở đâu?... Rốt cuộc là ở đâu hả?

Chan Yeol mới nghe tới đó liền không hiểu sao tâm trí cứ lộn xộn hết cả lên, liên tục gào thét vào cái điện thoại tội nghiệp... Đầu dây bên kia chỉ còn vọng lại tiếng la hét của Baek Hyun cùng với những tràng cười man rợ kia làm anh gần như không thở nổi. Vợ lấy chìa khóa trên bàn, anh lái xe lòng vòng khắp nơi...

End Chương 5

6. Chương 6

- Ahisss... Chết tiệt!...

Anh gần như phát điên lên khi nghe thấy những giọng nói lạnh tanh kia thay vì bài nhạc chờ ngu ngốc của Byun Baek Hyun... Hàng ngày thì nói nó thật chuối bựa nhưng hiện tại mong muốn lớn nhất lại là được nghe thấy nó... Phanhe gấp ở gần quán bar quen thuộc, anh gần như mất bình tĩnh khi nhìn thấy một thân

thể nằm rũ rượi dưới đất, áo sũng máu trật tự, cả mặt lẫn người thì bê bết máu cùng các vết thâm tím trải dài... Vội vã nhắc cậu lên khỏi nền đất lạnh, anh lay liên tục vào vai cậu...

- Baek Hyun... Byun Baek Hyun... Cậu làm sao thế này? Tỉnh lại ngay! Mau tỉnh lại... Baek Hyun à! Baek Hyun?

Anh không hiểu tại sao lại cảm thấy sống mũi mình cay cay, bàn tay thấm đẫm máu của cậu chạm nhẹ lên gương mặt quen thuộc, đột nhiên sợ hãi cái cảm giác mình sắp mất đi một thứ gì đó thực quan trọng trong cuộc đời vậy... Baek Hyun khẽ cựa nhẹ, mở mắt ra vì những âm thanh liên tiếp đập vào tai...

- Chan Yeol?...Uhm...

- Cậu tỉnh rồi sao?... Nói cho tôi nghe, đã xảy ra chuyện gì?... Bọn chúng làm gì cậu?

Ngay lúc này anh liền không biết mình vì cái gì mà rơi nước mắt. Giọt nước lăn dài trên má rồi rớt xuống khuôn mặt cậu. Baek Hyun thấy vậy cũng kiềm không được mà bật khóc, nhưng đôi môi lại nở một nụ cười ngu dần chưa từng có...

- Thì đánh nhau... Đàn ông con trai đánh nhau đôi lần cũng có gì đâu... Mà hơn nữa tôi thắng chứ bộ, cậu khóc cái gì...

- Đồ ngu này...

Cậu cứ như vậy nằm trong lòng anh thật lâu, tựa như hai tên gốc mặt ướm đầm nước mắt mà chính mình cũng không hiểu nguyên nhân vì sao...

Macao, TQ:

Tử Đào đi đi lại lại lòng vòng khắp căn phòng khách cùng với ly sữa đã nguội ngắt trên tay mà đầu óc không biết đã trôi tới tận phương nào... Nụ hôn sáng nay thực sự khiến cậu bị ám ảnh suốt ngày dài rồi... Giật mình khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn vào giờ này, cậu nhúm mày nhìn vào màn hình, đoán một hồi lâu rồi nhắc máy...

- Alô?

- Tôi tưởng em đã ngủ rồi...

- Tôi chưa ngủ, thưa giám đốc...

- ...

- ...

- Vậy có thể cùng tôi đi dạo không?

- Đi dạo?

- Tôi hiện tại đang ở trước chung cư của em... có thể đi xuống đây không?

Tử Đào nghe tới đây trong đầu vội rít lên hai chữ “Đồ điên!”. Dù cho thời tiết Macao trong tháng này nóng nhưng vào ban đêm lúc nào cũng rất lạnh, vậy mà hắn nói hắn đang ở dưới kia sao? Giờ thì không biết vì lý gì đột nhiên lo lắng cho hắn... Chạy vội xuống sân chung cư, cậu thở ra một hơi dài vì mệt... Nhìn thấy hắn ngồi ở chiếc bàn trong khu sân chơi của bọn trẻ, bàn chân tới đây liền đóng đá, không biết nên tiến hay lùi... Đúng lúc muốn quay đầu lại thì hắn đã quay ra nhìn...

- Em ra rồi sao?

- Giám đốc..._Cậu tiến tới ngồi cạnh hắn_ Anh như thế nào mà lại ở đây giờ này... Chẳng phải rất muộn rồi sao?

Nhất Phàm ngây ngốc nhìn vào con người trước mặt trên mình đang mặc một bộ Pyjama hình gấu trúc, thậm chí trên mũi còn có cả hai cái tai màu đen. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy cậu mặc tường phục

thay vì trang phục công sở... Có gì đó đáng yêu hơn mà cũng dễ thương hơn rất nhiều... Cười nhẹ một cái, hần trả lời tỉnh bơ...

- Tôi nhớ em...

Câu nói của hần làm tim cậu nhõm đi tận vài nhịp tưởng như suy tim rồi. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu quay sang hần, khẽ lên tiếng...

- Giám đốc... Thực sự chuyện này không thể được...

- Vì Oh SeHun sao?

- Không phải vì cậu ấy, thực ra, tôi vốn dĩ rất khâm phục anh, giám đốc... Anh là một người hoàn hảo... nhưng tôi..._Cậu còn đang ngập ngừng thì hần đã sớm lên tiếng.

- Tử Đào... Em biết không?... Ngay từ lần đầu tiên gặp em tôi đã biết em là người sẽ khiến tôi cực kỳ điên đầu trong tương lai... Thật đúng như vậy...

- Tôi có lẽ đã trở thành gánh nặng cho anh rồi giám đốc..._ Cậu nghĩ mãi chỉ nhận được mỗi cái câu trả lời trách nhiệm vì đêm đó. Có lẽ thực sự khó khăn cho hần rồi...

- Không phải vậy... Chỉ là tôi đã trót yêu... Yêu cái bộ mặt lạnh tanh của em, yêu giọng nói vẫn lạnh lẽo vang lên bên tai hằng ngày và những dịu dàng chăm sóc khi không có một ai ở bên tôi... Tử Đào thực sự rất xin lỗi em vì đêm hôm đó... Tôi đã mất kiểm chế, thực sự rất muốn có em nên đã hành động một cách ngu ngốc như thế...

Tử Đào bị hần chìm vào một đồng những ngạc nhiên nên nhất thời không thể mở miệng nói gì, chỉ có trong đầu là hỗn loạn... Nói vậy, hần không phải vì say mới làm chuyện đó với cậu... Cũng không phải vì trách nhiệm mà muốn hẹn hò với cậu... Tất cả chỉ là vì hần yêu cậu?... Yêu cậu sao?

- Tử Đào... thật xin lỗi...

- Giá...giám đốc... Anh nói anh đã yêu tôi từ trước?

- Đúng vậy...

- Nhưng... nhưng... Tôi...

- Em không cần phải nói gì cả mà hãy dành thời gian để suy nghĩ...

Tử Đào gần như lần đầu tiên rơi vào lúng túng vì những lời thổ lộ chân thành ấy của hần... Cậu chẳng biết mình nên mở mồm nói gì vào lúc này cho phải nữa. Ai! Giá mà có thứ gì đó để ngậm...

- Ăn kem không?

Hần đột nhiên hỏi nhưng không thềm nghe cậu trả lời đã nắm lấy bàn tay ấm áp của cậu thật chặt mà kéo đi tới tiệm tạp hóa gần đó. Lấy liền hai que kem dưa lạnh, hần mỉm cười...

- Loại kem này là ngon nhất đó...

Tử Đào từ nhỏ đã không thích ăn vặt nên mấy món này gần như mù tịt. Vừa chạm răng vào que kem đã lập tức thấy buốt lạnh nên thay vì cắn mà nhai lại ăn như kẹo mút... Cảm giác đầu tiên là mùi dưa gang thơm thơm, sau đó là vị ngọt thanh mát... Quả đúng là rất ngon... Liếc nhìn về phía hần đang run rẩy khi lỡ cắn một miếng quá lớn, đột nhiên lại bật cười... Cứ như thế liền không nhận ra tay mình vẫn còn nằm trong lòng bàn tay hần...

Seoul, HQ:

Chườm chiếc khăn lạnh lên vầng trán nóng rực của Baek Hyun, anh thở dài một tiếng, dựa lưng vào thành giường mà nhìn cậu ta không thôi. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời anh thấy mình mất bình tĩnh như thế vì một người nên quả thực vẫn còn đang rất bối rối... Tại sao khi ấy lại sợ hãi như thế?... Anh không biết!... Vì sao khi ấy lại đau lòng như thế? Anh cũng không biết... Chỉ thực sự cảm thấy lúc đó trái tim cùng lý trí

gần như không còn là của mình, bên trong chỉ còn mỗi hình ảnh của cậu ta... Miên man suy nghĩ chìm đắm để rồi giật nảy mình khi nghe thấy giọng nói trầm trầm của cậu ta...

- Không về đi ngủ sao?... Mai còn phải đi làm nữa...

- Uhm... Đã biết... Về luôn đây, cậu nghỉ ngơi đi. Mai tôi sẽ xin nghỉ cho cậu..._Anh đứng dậy khỏi chiếc giường, toan quay đi thì cổ tay đột nhiên bị giữ lại thật chặt...

- Khoan đã... Park Chan Yeol!... Giữa một người con gái thật xinh đẹp nhưng lòng dạ không rõ ràng và... một thằng con trai tầm thường nhưng yêu cậu thật lòng, cậu sẽ chọn ai?

Chan Yeol trợn tròn mắt lên vì câu hỏi đột ngột. Những suy nghĩ, thắc mắc trong lòng vốn không tìm ra lời giải đáp nay lại sáng tỏ hơn bao giờ hết. Byun Baek Hyun, cậu ta chẳng lẽ là thích anh sao? Khoảng thời gian im lặng tiếp theo làm đầu óc anh rối loạn chưa từng thấy nhưng không lâu sau lại nghe thấy tiếng cười của cậu ta vang lên...

- Hahaha... Tôi đùa thôi...Cậu đương nhiên là muốn chọn cô gái kia rồi. Ngốc thật... Cậu mau về đi, đã rất muộn rồi... Tôi buồn ngủ quá, phải ngủ đây...

Anh thở dài một tiếng khi nhìn thấy cậu ta nằm quay lưng lại phía mình... Cứ tưởng những thắc mắc kia giải đáp được thì sẽ thoải mái hơn nhưng thực sự lại dẫn tới một nơi không thể bế tắc hơn nữa... Tại sao những điều về Byun Baek Hyun luôn khiến anh phải bối rối chứ?

*****3 tuần sau*****

Seoul, HQ:

Hôm nay là buổi cuối cùng trước khi sang Trung Quốc, phòng thiết kế chìm vào không gian vô cùng kỳ lạ. Đầu tiên là việc cả BaekHyun là Chan Yeol đều nghỉ làm rồi tới những cảm xúc đột biến của anh em nhân viên. Đồng nghiệp nhìn thấy mấy người sẽ đi vào đêm nay ban đầu thì cười cười nói nói tỏ vẻ vui vẻ nhưng chỉ được một lúc là cảm không được nước mắt lại như trẻ con mà ôm lấy người kia khóc lóc. Jong In nhìn về phía anh đang ôm cậu phó phòng không rời, vỗ lên vai cậu ta liên tiếp mà cười ngu...

- Trưởng phòng, hết ba năm nhất định trở về đây với chúng tôi, đừng nán lại đây như tên Ki Seok chết tiệt...

- Hahaha... Được rồi, đừng như vậy..._Anh bật cười, đột nhiên nhớ tới cái cậu Ki Seok kia. Hết hạn trao đổi nhưng không biết vì cái gì lại xin ở lại Trung Quốc.

Kyung Soo ôm tất cả những đồng nghiệp cùng làm việc suốt bao nhiêu năm qua, cười cười nói nói nhưng tới khi tới trước mặt Jong In, nụ cười trên đôi môi ấy lại tắt ngấm. Nhận thấy mình cư xử thật kỳ cục, anh vội nở một nụ cười gượng gạo khác, nhưng thay vì ôm chầm lấy cậu như những người khác, anh chìa tay ra bắt lấy tay cậu. Sự thực mà nói thì anh hiện tại muốn ôm cậu hơn ai hết nhưng lại sợ cậu nghe được nhưng âm thanh như trống trong lồng ngực mình... Anh biết, chỉ tới nốt ngày hôm nay thôi, tình cảm này sẽ kết thúc trong anh nhưng vẫn là không thể kiềm nén trái tim mình một giây, một phút nào hết... Anh ở lại công ty cho tới tận xẩm tối. Nhìn khắp một lượt căn phòng quen thuộc trống vắng mà lòng thật sự có nhiều nín thở... Cười ngốc một cái, anh thu dọn đồ dùng, ôm vào thang máy. Đặt chúng xuống nền để bấm nút điều khiển, đột nhiên một bàn tay nhanh chóng chặn cánh cửa đang đóng lại. Anh mở to mắt nhìn người đối diện...

- Jong In? Cậu tại sao giờ này vẫn còn ở đây?

- Trưởng phòng, tôi lúc nào cũng là người cuối cùng rời khỏi công ty... Hơn nữa, anh quên một thứ...

- Gì vậy?

- Tôi là người duy nhất trưởng phòng không ôm. Vì sao vậy?

Anh ngơ ra một hồi rồi cười, gượng gạo ôm lấy cậu...

- Vậy sao?... Xin lỗi... Cậu ở lại mạnh khỏe nhé...

Kyung Soo nhắm thật chặt mắt lại, hít hà mùi hương trên người cậu. Đây là lần đầu tiên mà có lẽ cũng là lần cuối cùng anh cho phép mình làm điều này... Nhưng đột nhiên cơ thể bị níu chặt lại, dồn về tường thang

máy, cậu buông anh ra nhưng vẫn giữ chặt lấy đôi vai gầy mà áp sát vào... Đặt lên môi anh một nụ hôn vội vã, lợi dụng sự ngạc nhiên của anh mà nhanh chóng đẩy lưỡi vào khoang miệng kia... Kyung Soo trợn tròn hai con mắt tới hết cỡ... “Chuyện này... là cái gì chứ?”... Nhưng vì nụ hôn quá say mê, quá mãnh liệt, thậm chí còn hơn cả trong những giấc mơ nên anh chẳng bao lâu bị cuốn vào đó... Dây dưa, mãnh liệt một hồi mới buông tha cho đôi môi anh, cậu hôn nhẹ lên đôi má anh, thì thầm...

- Tôi sẽ đợi anh trở về, trưởng phòng...

Chan Yeol ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa trên bàn trong đầu còn lừng bùng những suy nghĩ bộn bề của ba tuần qua. Thực sự anh không hiểu mình đối với BaekHyun và những lời nói đó của cậu tại sao lại suy nghĩ tới điên đầu... Kể cả khi tìm ra nguyên do của mọi việc trong đầu cũng chẳng hề được thanh thản. Ba tuần qua đối với hai người mà nói thì trừ trên công ty ra, số lần gặp mặt nhau, số câu nói với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay... Từ thân thiết không rời lại nhanh chóng chuyển thành lạnh nhạt, xa cách như người dưng... Hôm nay, vì không muốn cậu khó xử khi chia tay đồng nghiệp, anh nghỉ làm. Nhưng lại chẳng biết rằng cậu vì sợ phải nhìn vào gương mặt anh nói những lời chia tay xã giao nhạt nhẽo mà cũng nghỉ làm... Dẫn đo nhìn đồng hồ, anh hoàn toàn không hiểu được những cung bậc cảm xúc hiện có trong lòng mình. Vừa nhận nhạo khó chịu lại vừa nhấp nhồm không yên... Đột nhiên trong lòng lại thầm cầu khẩn cậu đừng có mà đi... Quay qua quay lại với cái chìa khóa xe trên bàn “Sân bay... Đi hay là không?” Anh đột nhiên giật mình vì tiếng điện thoại kêu lên báo tin nhắn...

Anh vừa đọc xong tin nhắn liền vội vã nắm lấy chùm chìa khóa, không cần biết gì nữa, không cần suy nghĩ gì nữa mà lao vút trên đường quốc lộ hướng tới sân bay quốc tế... Trong lòng tự nhủ thầm... Chỉ nốt hôm nay nữa thôi, anh sẽ không nhìn thấy gương mặt ấy trong 3 năm liền... Anh không muốn... thực sự không muốn thế...

Baek Hyun thở dài nhìn vào chiếc điện thoại rồi ngắt tín hiệu, nhét vào balô trên vai... Nhìn sang phía bên cạnh nơi Kyung Soo và JongHa đang tán phét linh tinh cùng với các đồng nghiệp phòng khác mà sốt ruột hỏi...

- Hyung... Sắp tới giờ bay chưa?

- Còn 10 phút nữa cơ... Cậu buồn ngủ thì chớp mắt một lát đi, lát nữa hyung sẽ gọi...

- Thôi lát nữa lên máy bay rồi ngủ cũng được hyung à... Em đi mua cafe đây... Mọi người có ai muốn uống không?

- Không, cảm ơn cậu...

Gật nhẹ đầu bước về phía máy bán cafe công cộng, Baek Hyun mua một ly cafe sữa, ngồi xuống gần đó mà nhấm nháp... Chưa được bao lâu thì đã thấy có người chạy tới trước mặt mình... Ngạc nhiên nhìn gương mặt đang thở hổn hển ấy, cậu đặt ly cafe xuống ghế...

- Chan Yeol... Cậu làm gì ở đây vậy?

- Baek Hyun... Tôi..._ Thực sự thì chính anh cũng không biết mình hiện tại là đang làm gì nữa. Áp úng chẳng biết nói gì thì loa đã vang lên một giọng nói nhẹ nhàng...

- Đề nghị tất cả hành khách của chuyến bay D3547 Seoul-Macao nhanh chóng tới cửa an ninh để kiểm tra và lên máy bay... Xin cảm ơn!

- Um... Tôi... phải đi đây...

- Khoan đã!!!!

Chan Yeol đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay cậu, mọi hành động đều tới một cách tức thời mà không chịu sự điều khiển của bộ não. Baek Hyun ngạc nhiên quay lại nhìn anh... Nhưng đầu óc rối loạn của anh gần như chẳng thể nghĩ được một điều gì, một lúc lâu sau mới lên tiếng một cách ngu ngốc...

- Uhm... Tôi..._Anh ngập ngừng_ Cậu... đi mạnh khỏe nhé!

- Dĩ nhiên rồi...

Baek Hyun cười thật tươi, nhanh chóng chạy tới cửa an ninh. Trước khi bước vào khu vực máy bay còn ngoài lại nhìn anh một lần, đưa tay lên chào kiểu quân đội...

End Chương 6

7. Chương 7

(Chương này chỉ viết về một đêm ở Macao nhưng thực sự là đã triệt để giải quyết hầu hết các vướng mắc của fic nhé... ^^)

Tử Đào nhìn vào cốc capuchino kem trên bàn, bật cười một cái nhìn vào trong thì bất gặp ngay ánh mắt ai đó đang nhìn mình cười. Nở một nụ cười tươi rồi nhìn lại, cậu ngồi vào bàn làm việc... Ba tuần qua, cậu có cảm giác mối quan hệ giữa mình và hân thay đổi rất nhiều. Hình như thân thiết hơn rất nhanh. Hầu như đêm nào hân cũng lôi cậu đi khắp nơi. Từ Quảng trường Senado lộng lẫy cho tới tháp Macao, từ những ngôi làng cổ kính mang đậm dấu ấn của người Bồ Đào Nha cho tới những ngôi làng hiện đại thắm nhuần phong cách của phương Đông... Đi tới đâu cũng là cùng hân sống đôi, ban đầu còn ngại ngùng nhưng lâu dần cũng quen, Tử Đào hiện tại cảm thấy bản thân đột nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ, hay cười, hay nói hơn... Tình cảm dành cho hân cũng nhờ thế mà lớn dần... Ngạc nhiên nhìn thấy mảnh giấy bị cái cốc đè lên, cậu mở ra...

Quay vào nhìn hân, cậu lén gạt một cái. Nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của ai kia mà lòng cũng rộn ràng bất ngờ... Đột nhiên khoảng không gian riêng tư của cả hai bị cắt ngang bởi tiếng mở cửa. Vừa nhìn thấy người kia cậu đã vội đứng dậy, cúi người chào...

-Xin chào anh, phó giám đốc Trương...

-Chào cậu, thư ký Hoàng...

Nghệ Hưng cười nhẹ một cái nhìn cậu rồi nhanh chóng trở vào phòng hân...

-Sáng nay, 10 nhân viên của Hàn Quốc đã tới đây an toàn, tôi đã sắp xếp cho họ ở trong chung cư của công ty. Tuần sau sẽ bắt đầu đi làm...

-Cậu làm tốt lắm! Tôi sẽ gặp họ trong buổi phân ban đầu tuần sau. Đã có tin tức gì từ các nhân viên của ta gửi sang Hàn chưa?

-Họ đều đã tới nơi an toàn...

-Tốt lắm! Cảm ơn cậu...

Nhận lấy bản danh sách từ tay Nghệ Hưng, hân lật nhẹ từng trang mà chăm chú nghiền ngẫm...

BaeHyun xếp đồ đạc vào trong tủ rồi tìm đường tới một tiệm tạp hóa gần nhất mua vài thứ linh tinh để chất vào tủ lạnh. Dẫn đồ trước tủ làm lạnh, cậu hỏi chủ tiệm...

-Ở đây không có rượu Sochul của Hàn Quốc sao chú?...(A!... Gì đây? Anh đang mong chờ tìm được rượu của Hàn Quốc ở một tiệm tạp hóa Macao à?... @.@)

-Không có đâu... Nhưng gần đây có một cửa hàng đồ tạp hóa Hàn Quốc, cậu thử tới đấy xem sao...

-Vâng! Cảm ơn chú...

Baek Hyun thanh toán đồ đạc trên giỏ rồi tìm đường tới cửa tiệm tạp hóa kia. Nở một nụ cười thân thiện, cậu hỏi chủ tiệm ta bằng tiếng Trung, rất dong dạc...

-Xin lỗi! Ở đây có rượu sochul không vậy?

Anh ta nhìn cậu một hồi lâu rồi đáp lại bằng giọng Seoul rõ ràng...

-Cậu là người Hàn Quốc hả?

-Vâng... Anh cũng là người Hàn Quốc?_Ngạc nhiên.

-Tôi sinh ra và lớn lên ở Seoul nhưng vài năm trước vì một số việc mà phải chuyển sang sinh sống ở đây... Tôi là Kim Joon Myun..._Anh ta chìa tay ra trước mặt cậu.

-Tôi là Byun Baek Hyun, rất vui được gặp anh..._Baek Hyun nắm lấy đôi tay ấy, cười nhẹ.

-Mà cậu vừa hỏi về rượu sochul sao?

-Vâng! Anh có chứ?

-Tất nhiên rồi. Đây là tiệm tạp hóa Hàn Quốc đó... Cậu muốn lấy bao nhiêu?

-Tầm 12 chai gì đó...

-A..._Anh ta nhìn cậu giật bắn... Cậu còn trẻ mà đã uống nhiều rượu vậy?

-Chỉ là vì vài điều phiền muộn..._Baek Hyun nhìn anh ta rồi cười nhẹ.

-Rượu không thể giúp cậu quên đi phiền muộn Baek Hyun. Cứ nghĩ là say thì sẽ quên hết nhưng thực chất khi say là khi mà nỗi đau rõ ràng nhất... Bản thân cậu cũng nhận thức được nỗi đau là có thật, vì nỗi đau ấy mà thành ra như thế này... Lúc ấy, điều phiền muộn kia chỉ càng khắc sâu vào trong tâm trí mà thôi...

Baek Hyun trầm ngâm nhìn anh. Quả thực những điều anh đều không có sai nhưng cậu dù tỉnh hay say trái tim đều là đau đớn chỉ bằng cứ say đi cho nỗi đau được chia sẻ bởi vị cay nồng bên cuống họng... Mỉm cười đáp lại câu nói kia của anh, cậu với tay lấy hai cốc trên giá...

-Dù sao thì hiện tại tôi đang cần say hơn là tỉnh...

Kyung Soo nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại đều là mất ngủ vì ai đó cùng nệm hôn kia. Trong lòng đột nhiên rộn ràng khi nghĩ tới ở đâu đó hiện tại đang có người mong chờ mình... Vậy là từ trước tới giờ không phải anh một mình đơn phương, cậu cũng yêu anh đúng không?... Nếu không tại sao đột nhiên lại hôn anh?... Cậu có lẽ không phải người thích đùa đúng chứ?... Anh trong lòng hiện tại đang bắt đầu hồi hận về chuyến đi này. Anh muốn ở bên cậu, muốn biết rõ những tình cảm cậu dành cho anh là gì... 3 năm... Hơn 1000 ngày... và hiện tại mới là ngày đầu tiên... Ahhh~ Anh phải làm gì đây chứ?... Đang tự vấn lương tâm mình, điện thoại đã đổ chuông dồn dập...

-Alo?

-Trưởng phòng..._Đầu dây bên kia ngập ngừng khiến anh nín thở lại.

-Jong In????????

-Anh đã ngủ chưa?

-Tôi chưa, bên này mới là hơn 11h thôi... Cậu chưa ngủ sao? Bên đó chắc cũng phải là 12 rưỡi rồi...

-Đúng vậy... Chỉ là hôm đó, trong thang máy, tôi chưa nói với anh điều quan trọng nhất...

-Chuyện gì vậy?

-Cái này nói qua điện thoại rất bất tiện...

Kyung Soo nóng máu. Gì chứ? Bây giờ chẳng lẽ bắt anh bay về Hàn, tới trước mặt cậu để nghe điều đó ư?... Nghĩ tới đây thì đã nghe thấy giọng cậu đều đều...

-Vì thế... trưởng phòng, anh có thể... ra mở cửa cho tôi không?

Anh mất mấy giây để định hình được những điều vừa nghe và vài giây khác để lao về phía cửa, vội vã tới mức chính mình vấp phải thành bàn trong phòng khách, cần răng đứng lên, anh mở vội cửa. Sau cánh cửa

trắng, khuôn mặt mà anh biết suốt đời này sẽ khắc sâu trong tim mình xuất hiện. Há hốc mồm, trợn ngược mắt lên nhìn cậu, anh lắp bắp...

-Cậu...làm gì ở đây?

-Hôm đó trong thang máy... tôi đã quên nói với anh...

-.....????????.....

-Trưởng phòng, tôi yêu anh...

Jong In nhìn vào gương mặt khó coi cực điểm trước mắt mà nhin không được, bật cười.

-Tôi?_Tự chỉ vào mình_ Cậu yêu tôi sao?

-Đã xác định rõ từ lâu nhưng tôi sợ những gì anh dành cho tôi là nhất thời nên không muốn lôi kéo anh hay chính bản thân mình vào tổn thương... Song khoảnh khắc chính mắt mình chứng kiến anh rời đi, chứng kiến máy bay cất cánh ngày hôm qua, tôi nhận ra rằng mình ngày nào còn sống là ngày ấy muốn được thấy anh... Tình yêu này, tôi sẽ không e sợ gì thêm nữa...

Kyung Soo nghe tới đây kim không được mà rớt nước mắt. Nghĩ tới việc người mà mình luôn yêu thương cũng dành những tình cảm tương tự cho mình mà hạnh phúc dâng lên ngập con tim... Cúi đầu xuống để cậu không nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên mặt... Nhưng Jong In đã kéo anh, nhẹ ôm vào lòng...

-Trưởng phòng, anh đừng như thế này... Mà hãy lo lắng nhiều thêm đi. Vì anh mà tôi đã bỏ việc rồi. Sau này sẽ phải nuôi cả tôi nữa đấy...

Trong lòng chỉ ngực chỉ còn phát ra những tiếng thổn thức của anh.

*****Cầu Taipa, Macao_ 12h 5*****

Tử Đào lập cập ôm lấy khuỷu tay mình vì lạnh, cốc café nguội ngắt vẫn đưa lên miệng uống... Đột nhiên bị ôm lấy từ phía sau, hơi ấm cùng mùi bạc hà quen thuộc trên tóc người kia làm cậu bật cười, khẽ lên tiếng.

-Anh tới muộn 5 phút, giám đốc...

-Ahh... Là do tính toán thời gian không chuẩn xác cho lắm... Em có lạnh lắm không?

-Giám đốc, là anh thì anh có lạnh không?

-Làm sao anh biết được?

-Vậy ra giám đốc chưa phải chờ ai bao giờ sao? Vậy hôm nào sẽ để anh phải chờ một phen cho biết, hahaha...

-A... Đừng như vậy mà...

Hắn kéo cậu vào trong xe cho ấm, khẽ cười khi nhìn thấy khuôn mặt thỏa mãn của cậu khi tách biệt được khỏi cái buốt lạnh... Im lặng một hồi rồi bất ngờ lên tiếng...

-Tử Đào... Em nói gì đi chứ...

-Nói gì bây giờ...

-Cái gì cũng được... chỉ là để cho không gian này đừng yên ắng quá...

Tử Đào nghe vậy buông cốc café xuống, quay ngoắt ra nhìn hắn rồi tiến lại gần khuôn mặt nam tính kia...

-Này giám đốc... Tôi yêu anh...

-Gi..._Nhất phàm nghe tới đó nhảy dựng lên, chăm chăm nhìn cậu.

-...Đó là điều anh muốn nghe nhất đúng không...

Biết mình bị cậu trêu đùa, hắn nhăn mày, giận dỗi (Oe!) nhìn cậu.

-Em thật là...

Nhưng vì những lời ấy của cậu mà hần lại nhớ về kỷ niệm của cả hai suốt ba tuần qua. Thực sự Nhất Phàm muốn biết chúng đối với cậu là gì, tình cảm của cậu dành cho hần là gì... Quay ra nhìn gương mặt được thắp sáng bởi ánh đèn nhạt nhòa trên cầu, hần đột nhiên hỏi...

-Tử Đào... Chúng ta... hẹn hò đi.

Hi vọng mong chờ để rồi thất vọng cực điểm khi nhìn thấy cái lắc đầu của cậu. Trong lòng 3 tuần qua vừa xây đắp được một chút niềm tin nhưng trong một giây đã bị cậu đập đổ mất rồi. Hần thất vọng lên tiếng...

-Uhm... Tôi đã hiểu rồi...

-Giám đốc, chúng ta chẳng phải là đang hẹn hò sao?... Sao anh có thể mời tôi đi chơi trong khi tôi lại đang đi chơi với anh chứ?

Nhất Phàm ngơ người vì câu nói của cậu... Bao lâu nay hần vẫn chỉ nghĩ đây là những buổi gặp mặt để truyện trò tìm hiểu mà cậu đồng ý gặp chứ chưa bao giờ dám mơ đến cậu coi chúng như những buổi hẹn hò. Quay ngoắt ra nhìn cậu, hần bắt gặp ngay ánh mắt long lanh những vệt sáng đầy sắc màu từ cầu Taipa... Chạm nhẹ lên mặt cậu, hần nghiêng đầu chạm vào đôi môi đối diện, hôn nhẹ lên đó... Tử Đào trong một giây đầu bắt ngờ đã nghiêng nhẹ về phía sau để đôi môi hần chơi với giữa không trung... Nhưng Nhất Phàm thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa kịp thể hiện nỗi thất vọng thì cổ đã bị cậu kéo sang, đôi môi chủ động trao cho hần tìm kiếm cảm xúc... Hần cuốn lấy lưỡi cậu trong nụ hôn tưởng chừng như vô tận của mình, bàn tay ôm lấy eo cậu thật chặt. Tử Đào luồn tay vào tóc hần, cảm xúc tới đây cứ thế buông thả trong vòng tay hần, trong nụ hôn bất tận kia... Hần hôn nhẹ lên khoe môi đang thở dốc của cậu để kết thúc nụ hôn nồng nhiệt kia...

-Anh yêu em...

-Ahhhh... Đau!... _Kyung nhúu mày đau đón khi cậu chạm tới vết bầm tím trên đầu gối chân phải của mình

-Cho anh chữa đi, trưởng phòng... Làm gì mà phải chạy như bay ra chứ... Tôi có phải là kêu anh ra mở cửa rồi chạy mất đầu...

Anh cúi xuống, mặt đỏ bừng khi nghĩ tới những hành động ngu ngốc của mình trước giờ đều bị cậu nhìn ra... Jong In thấy vậy cũng lên cười một cái, bàn tay tiếp tục xoa dịu vết thâm tím kia... Như nhớ ra được điều gì đó, anh đột ngột ngẩng đầu dậy nhìn cậu...

-Jong In, cậu sang Macao một mình ư?

-Đâu có? Còn một người nữa...

End Chương 7

8. Chương 8

From C.O: Chap này au giữ lời hứa với mọi người về ya của ChanBaek nha <3. tồn=" đến=" một=" buổi=" tới,=" một=" đồng=" khăn=" giấy=" vì=" vài=" lít=" máu=" ra=" đi=" mới=" có=" thể=" xong=" được=" (= (về=" cơ=" bản=" sau=" khi=" viết=" xong=" chap=" này=" tự=" nhiên=" thấy=" mình=" hơi=" chuỗi=" +.)=" hình=" như=" hành=" hạ=" hai=" bạn=" trẻ=" (đặc=" biệt=" là=" bacon)=" hơi=" nhiều=" (nhưng=" mà=" đừng=" đánh=" au=" t.t)=" những=" gì=" mọi=" người=" cho=" là=" hời=" hợt=" ở=" những=" chap=" trước=" chap=" này=" au=" sẽ=" bù=" đắp=" hết.= có=" thể=" nhiều=" người=" không=" hiểu=" được=" những=" tình=" cảm=" bacon=" dành=" cho=" từng=" ở=" những=" chap=" trước=" nhiều=" như=" thể=" nào=" thì=" chap=" này=" xin=" lột=" tả=" một=" cách=" chân=" thực=" nhất=" cảm=" giác=" của=" bacon=" về=" tình=" yêu=" mà=" anh=" ấy=" cho=" là=" đau=" đón...=" và=" đây=" cũng=" chính=" thức=" là=" lời=" chào=" tạm="

biệt=" " "ân=" " tình=" " (ặc!)=" " của=" " c.o=" " tới=" " các=" " bạn...=" " trước=" " khi=" " thi=" " đại=" " học=" " hẹn=" " gặp=" " lại=" " mọi=" " người=" " sau=" " nữa=" " tháng=" " nữa=" " (vì=" " phải=" " thi=" " cả=" " khối=" " a+d+cđ=" " nữa=" " ^^=" " nhưng=" " mà=" " cũng=" " không=" " chắc=" " được=" " gì=" " hết=" " nếu=" " có=" " thời=" " gian=" " rảnh=" " sẽ=" " tiếp=" " tục=" " gửi=" " tới=" " mọi=" " người=" " những=" " chap=" " mới=" " sớm=" " nhất=" " có=" " thể.)=" " ...và=" " hi=" " vọng=" " sau=" " khoảng=" " thời=" " gian=" " "ngắn=" " ngủi=" " ấy," " mọi=" " người=" " sẽ=" " không=" " quên=" " c.o=" " và=" " "đưa=" " con=" " cứng=" " này...=" " hẹn=" " gặp=" ">

Yêu mọi người rất nhiều

Live for Tao, die for Tao

Baek Hyun lảo đảo từng bước từ thang máy đi ra, mọi thứ trước mắt nhạt nhòa như bị phủ một màn sương dày đặc...

Tự bật cười ngu dần hết cỡ, cậu bước chân loạng choạng về phía cánh cửa nhà mình... Mơ hồ sờ vào túi quần liền không thấy chìa khóa đâu, lại bật cười ngu ngốc mà nhận ra hình như trước lúc đi không có khóa cửa... Baek Hyun vừa đặt chân vào nhà đã đổ ập cả người xuống nền đất lạnh, đồ đạc xách trên tay cũng lún lóc khắp nơi. Xiêu vẹo đứng dậy, cậu quờ quạng từng thứ một cho vào túi rồi lại vứt tất cả bên một góc nhà, buột miệng chửi thề...

-Ức...Khốn kiếp...tại sao mọi thứ... ức... đều khốn kiếp như thế?...

Nước mắt không biết vì lý do gì trào lên khóe mắt, cay xè... Cậu nhớ anh... thực sự nhớ Park Chan Yeol quá. Bên nhau trên danh nghĩa đồng nghiệp bao nhiêu năm nhưng mới chỉ xa anh có một ngày đã không thể chịu đựng được... Mà có lẽ là mãi mãi sẽ chẳng còn được thấy anh nữa, nỗi đau này chẳng lẽ cậu phải gánh suốt đời sao?...

Chỉ một lời từ anh cũng khiến em muốn nghe tới điên cuồng...

Em yêu anh...Em yêu anh...

Anh giờ này đang ở đâu?...

Người mà em ngóng trông với hình ảnh đã khắc sâu vào trái tim này...>

Missing you like crazy__Tae Yeon (SNSD)

Nỗi đau gần như không kiểm soát dầy vò cả cơ thể khiến mỗi bước chân của cậu thêm nặng nề... Baek Hyun biết, chính cậu là người đã chọn con đường từ bỏ tình yêu đau đớn này ngay khi nó còn chưa bắt đầu nhưng chính cậu cũng lại là người phải đau khổ nhất... Tại sao?... Tại sao mọi thứ cùng cực nhất lại đều đổ lên đầu cậu vậy?... Bầu trời như bị xé đôi bởi tia sét chói lòa cùng tiếng sấm, gió lạnh lùa qua từng ô cửa sổ lẫn cánh cửa dẫn ra ban công đang mở toang... Baek Hyun lảo đảo tiến ra ngoài ban công, nhìn lên bầu trời đêm đen đặc mây mù mà bật cười nhưng đôi môi lại bật ra những tiếng thét như xé lòng...

-Thị uy gì chứ?... Ông vui lắm đúng không?... Tại sao lại là tôi? Tại sao phải để tôi một mình đau khổ?... Tại sao phải là cậu ấy?... Tại sao phải là Park Chan Yeol?... KHỐN KIẾP!!!! ... TẠI SAO?????????

Đáp lại cậu là những tiếng sấm rền vang cùng những ánh sáng chớp lòa trên bầu trời. Baek Hyun ngồi sụp xuống, dựa lưng vào lan can mà cười như một kẻ điên... Từng giọt mưa rơi xuống bị gió hất vào khuôn mặt cậu rồi như chớp, cơn mưa tới vội vã. Cả mặt lẫn người cậu chẳng mấy chốc đã ướt sũng nước mưa, lẫn lộn cùng nước mắt nhạt nhòa... Tiếng cười cũng vì thế trở nên méo mó đi, gần như tiếng khóc nào nề... Nhưng chẳng bao lâu, cơn mưa rồi đi nhanh như lúc nó tới vậy... Baek Hyun đứng dậy, lảo đảo vì choáng váng cùng nước mưa ướt sàn đá mà trượt chân về phía sau, ngã người về lan can... Trong khoảnh khắc phải đối mặt với cái ban công trên lầu 12, đứng giữa sự sống và cái chết, khuôn mặt Park Chan Yeol hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết, cả cái siết tay cũng ấm áp không tưởng. Cả người Baek Hyun phút chốc đổ ập lên khuôn ngực ấm áp của anh... Lờ mờ mở mắt ra nhìn lên gương mặt nhiều xúc cảm phía trên, cậu bật cười... Ảo ảnh này, thật quá... Giấc mơ này cũng sống động quá... Khẽ vuốt lên mặt anh, cậu lè nhè...

-Park Chan Yeol... Tôi hiện tại là rất muốn hôn cậu...

Mới nói tới đó thì đôi môi đã ẩm áp không ngờ, đầu lưỡi nóng bỏng len lỏi vào khoang miệng cậu cuốn đi tất cả. Baek Hyun trong những hình ảnh nhạt nhòa xung quanh cái gì cũng không nhìn thấy trừ anh, không cảm nhận được gì ngoài hơi ẩm của anh... Vòng tay ôm lấy cổ Chan Yeol, cậu nghiêng đầu để nụ hôn thêm sâu. Nếu không thể là thực tế, cậu ngay cả trong mơ cũng muốn được yêu anh... Chan Yeol kìm không được cảm giác vì cậu mà động tình liền đem cậu áp vào tường, tiếp tục chiếm lấy đôi môi đang thở dốc... Thực ra thì anh vốn dĩ đã không thể kiềm chế được mình khi nhìn thấy máy bay cất cánh. Bằng hoàng nhận ra rằng mình vừa buông một thứ rất quan trọng ra khỏi bàn tay, anh đã lập tức lên chuyến bay ngay sau đó... Muốn gặp cậu nói chuyện một cách tỉnh táo nhất nhưng lại im lặng sững sờ khi nhìn thấy bóng hình mỏng manh ấy liêu xiêu, nhìn thấy bờ vai gầy run rẩy trong cơn mưa và cả những lời gào thét như xé ruột của cậu nữa... Vì anh... Tất cả đều là vì anh...

Cả thế giới quanh anh dường như đã chậm lại...

Hãy nói với anh nếu như tình yêu là thế...

Tình yêu tồn tại khiến anh quên đi sự tổn thương, chia sẻ nỗi buồn và học cách quan tâm...

Cãi cọ, nước mắt, vẫn bên nhau...

Hãy nói với anh tình là như thế...>

What is love (chinese ver)_ EXO M

Chan Yeol không muốn biết thêm gì nữa, cũng chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa. Cuộc đời này... Byun Baek Hyun dừng hồng rời khỏi anh một lần nữa... Cũng dừng hồng buông tay anh ra thêm một lần nữa... Anh tháo bỏ chiếc áo khoác ngoài ướt sũng của cậu rồi hấp tấp lột chiếc áo phông ra khỏi cơ thể nóng rực, ném xuống sàn trong khi đôi môi vẫn đang dính chặt trên mặt cậu... Baek Hyun gần như mất hết lý trí mà ôm chặt lấy anh, gương mặt đỏ bừng vì rượu, vì lạnh và vì cả thiếu không khí vậy mà vẫn cuốn lấy lưỡi anh không rời. Quả thực, trong đầu cậu đang tán loạn một suy nghĩ duy nhất... Cậu muốn yêu anh như thể ngày hôm nay là ngày cuối cùng của đời mình... Áo giắc vốn dĩ rất mong manh nhưng cậu lại có thể ôm, có thể hôn, có thể níu chặt, có thể cảm nhận được nó như thế này. Như vậy đã là quá tốt rồi... Chan Yeol mạnh mẽ đem thất lưng của cậu tháo bỏ, hận lòng tự hỏi mình tại sao lại hành động thiếu kiên nhẫn như thế. Nhưng bàn tay vẫn là phản chủ mà tiếp tục lột những lớp áo quần cuối cùng trên người cậu... Ngắc đầu dậy nhìn cậu hoàn toàn trần trụi trước mặt mình, anh trong lòng trào lên những yêu thương mãnh liệt... Chạm vào đôi má, đôi môi cho tới cảm đều là đắm đuối nhìn... Con người này, đẹp tới như vậy mà tại sao trước giờ anh nhìn không ra...

-Chan Yeol... Xin cậu đừng buông tay... Hãy giữ tôi lại có được không?...Tôi sẽ cố gắng để...không yêu cậu nữa... Chúng ta chỉ cần trở lại được như ngày xưa, có được không?...

Anh biết cậu đã say lại ngấm nước mưa nên hiện tại trí óc không được tỉnh táo cho lắm. Những lời nói ấy ắt hẳn cậu chỉ tính nói cho một mình mình nghe mà thôi. Cậu hiện tại vẫn coi anh là một ảo giác, là một cơn mơ sao?... Vuốt nhẹ lên khóe mắt đang đầm nước mắt, anh thì thâm vào tai cậu...

-Không được... Chúng ta mãi mãi không thể trở về như xưa được nữa rồi, Byun Baek Hyun...

Anh ngẫu nhiên đôi môi cậu trong thềm khát, bàn tay vuốt ve tấm lưng gầy... Baek Hyun trong cơn mơ mờ mịt đáp trả lại anh nhiệt tình, đôi bàn tay linh hoạt tháo bỏ chiếc áo anh đang mặc trên người rồi tới thất lưng, khóa quần... Chan Yeol vì những hành động mạnh bạo ấy của cậu mà bật cười. Nắm lấy đôi tay cậu áp xuống nệm, anh liếm nhẹ lên đôi môi sưng mọng đỏ hồng...

-Tôi mới là người chủ động, Baek Hyun... Cậu làm gì mà đã vội vã như vậy?...

-Ahhh~... Chan Yeol... Arghh~...

-Chết tiệt... Đừng có rên rỉ vào tai tôi như thế, đồ ngốc này...

-Ahhhhh... Arghhhhh

~Cậu bật ra một tiếng rên lớn khi thân dưới bị anh nắm lấy mà vuốt ve không ngừng. Trên mặt càng đỏ hơn vì những cảm giác xa lạ... Môi lưỡi cứ thế cuốn chặt lấy anh mà chìm trong khoái cảm. Cho tới khi

kiềm không được mà xuất ra ngay trên tay anh, cậu mới buông tha cho chính mình... Nhưng còn đang thổ dốc thì bên tai đã là cái giọng trầm trầm của anh...

-Byun Baek Hyun, Cả tôi lẫn cậu đều không xong rồi...

Ngước lên nhìn anh, cậu lơ mơ nhận ra trong mánh mắt ấy hoàn toàn chỉ còn những tia dục vọng đỏ rực lộ liễu... Baek Hyun nhoẻn miệng cười...

-Park Chan Yeol... Nói cho tôi nghe cậu hiện tại là đang muốn làm gì?...

Giọng nói quyến rũ của cậu rơi vào tai anh lập tức biến thành từng ngọn lửa quét qua khắp người... Cơ thể đầm mồ hôi cùng thẳng nhỏ đang đòi hỏi khiến anh gần như mất đi hoàn toàn ý thức, liếm lên vành tai cậu, anh thì thầm...

-Điều tôi muốn làm... Sẽ không nhẹ nhàng gì đâu...

-... _Baek Hyun nhìn anh một giây rồi lên tiếng _ Vốn dĩ từ trước tới giờ... tất cả những điều cậu mang lại cho tôi đều không có gì nhẹ nhàng hết... AAAAAAAAAA

~~Baek Hyun hét lớn vì cơn đau bất ngờ xâm nhập cơ thể, chẳng mấy chốc cả người đã cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ướt thái dương khiến ý thức đột nhiên bị đình trệ... Nắm chặt lấy drap giường tới nhả nhúm, đôi mắt cậu tràn ngập nước... Anh hiện tại cũng không khá hơn gì cậu. Bên trong của cậu chật vô cùng khiến cái đó của anh bị bó chặt tới nghẹt thở, đau nhức, lý trí đã bỏ đi mất cũng vì thế sớm quay trở về... Tự rửa xả mình mất kiểm chế mà không chuẩn bị gì hết cho cậu để bây giờ cả cậu và chính anh đều đang đau đớn. Anh hôn nhẹ lên má Baek Hyun, vỗ về...

-Đừng như thế, Baek Hyun! Thả lỏng người ra và... hãy tin vào... anh, có được không?

-Arghhh

... ahhhhhhhhh...

Cậu gật nhẹ đầu vì những lời nói dịu dàng bên tai nhưng vẫn là không kiềm được hét lên từng tiếng đau đớn mỗi khi anh cử động bên trong... Cố gắng giảm tới tối đa những đau đớn cho cậu khiến anh nhanh chóng lâm vào tình trạng mất kiểm soát, thân dưới đau nhức không ngừng lớn lên trong cậu... Mơ hồ trong bết tắc, anh cảm nhận được một thứ gì đó chảy ra từ bên trong cậu... Cúi người xuống thì bàng hoàng nhận ra đó là máu... Vội vã rời khỏi cơ thể cậu nhưng ngay lập tức bị cậu vòng chân sang quắp chặt eo, đôi tay ôm lấy cơ thể đầm mồ hôi của anh thật chặt khiến cái đó như càng lún sâu bên trong cậu, khiến cho đôi môi Baek Hyun một lần nữa bật ra tiếng kêu đau đớn...

-Đừng rời đi... Xin anh đấy... Arghhhh...

-Em đang chảy máu... Đừng ngốc như vậy nữa...

Anh cắn chặt môi mình vì cái nóng ảm ngay ngất đang cảm nhận được bên trong cậu, cố gắng kiềm chế dục vọng đang sôi trào... Baek Hyun vốn dĩ vẫn coi anh như một giấc mơ nên định ninh trong đầu óc mờ mịt của mình rằng nếu hiện tại cậu buông tay, sẽ mãi mãi là không thể gặp anh nữa, kể cả trong những cơn mơ... Vì thế hiện tại dù đau đớn nhưng vẫn muốn tiếp tục, vẫn muốn thuộc về anh... Nín lấy vai anh mà đặt lên đó những nụ hôn vội vã, cậu thì thảo giữa những nụ hôn ấy...

-Uhm~... Tiếp tục đi... Đừng nên vì em mà dừng lại, có được không?... _Baek Hyun đau đớn kinh hoàng nhưng nửa lời oán trách anh đều không có thốt ra, lại chủ động hướng anh mà cầu tình, tất cả chỉ muốn trao hết cho anh, một lần (dù là trong cơn mơ) được thuộc về anh.

-Baek Hyun?????...

-Xin anh... Đừng dừng lại... uhm

Anh ngay từ câu nói đầu tiên kia của cậu đã không thể kiềm chế được. Nhưng vì nhìn thấy những giọt máu vẫn đang lăn dài trên đùi non của cậu mà cố gắng kiềm lại khoái cảm của chính mình. Thế mà cậu vẫn không thềm thấu hiểu cho cái nổi lòng anh mà phát ngôn ra những điều động lòng như thế, bằng chất giọng gọi tình của mình, vào tai anh sao?... Chan Yeol tới đây liền không thể kiềm chế thêm được nữa. Anh cúi xuống hôn lên môi cậu thật dịu dàng, thân dưới bắt đầu chuyển động không ngừng... Những tiếng rên rỉ bị

chặn lại trong nụ hôn khiến chúng biến thành những nhịp thở thật gấp gáp của cậu... Máu tựa như chất bôi trơn hữu ích giúp anh có thể dễ dàng thâm nhập vào bên trong cậu hơn... Baek Hyun chẳng mấy chốc trong cơn đau đớn phát hiện mình có chút khoái cảm lạ lẫm... Rồi khỏi đôi môi gợi tình kia, cậu níu lấy cơ thể anh, liếm lấy từng giọt mồ hôi đang chảy trên khuôn mặt quen thuộc, không ngừng rên rỉ vào tai anh...

-Ahh~...Arghhhhh~... Ch...an Y...eol

Mạnh hơn...Arghhhhhh

~Anh trong đầu óc bị dục vọng vây kín, bên tai chỉ còn những âm thanh cầu tình của cậu vì thế mà phát điên. Giữ chặt lấy hông cậu, anh liên tiếp đưa đẩy mạnh mẽ...

-Chan Yeol... Ahhh

...Arghhhhhhh~...

-Có thể... ahhh~... có thể hôn anh một lần nữa không?...

Chan Yeol nhìn gương mặt xinh đẹp bên dưới mà chủ động trêu chọc... Nhưng đôi môi nhanh chóng bị bao phủ bởi một vị ngọt quen thuộc, cậu bầu chặt vào cánh tay anh, hơi thở cùng sự sống lại một lần nữa lại trao cho anh nắm giữ... Anh mơ hồ cảm nhận được đỉnh điểm của nhục cảm liền ra sức tấn công vào cậu, chẳng mấy chốc giải phóng ngay bên trong cơ thể nóng bỏng... Đồ ập lên người cậu, anh cạ mũi mình lên sống mũi cao ngất bên dưới, cảm nhận được từng hơi thở nóng bừng gấp gáp phả vào mặt...

-Như thế này rồi... Sau này đừng có hòng rời khỏi đời anh thêm lần nào nữa...

-Không rời... Tuyệt đối sẽ không. Cả đời này đều sẽ là của anh... Ahhhhhhhh~...

Baek Hyun lầm bầm trong mê mết, đôi mắt nhắm nghiền... Chan Yeol tới đây liền đột nhiên cảm thấy tức giận... Luôn mồm nói thuộc về anh nhưng lại lầm bầm như đang trong một giấc mộng. Có phải cậu hiện tại không biết mình đang ở cùng ai không?... Cứ nghĩ tới cái cảnh người kia chỉ coi mình là ảo ảnh, là một thứ gì đó phù du huyền hoặc, trong lòng anh lại sôi sùng sục... Được!... Đêm nay anh sẽ làm cho tới khi cậu tỉnh táo lại thì thôi... (=.=) Kéo chân cậu vòng qua eo mình, anh lập tức đưa đẩy mạnh mẽ trở lại ngay từ những nhịp đầu tiên... Tình dịch của anh bên trong cậu làm mọi thứ trở nên trơn tru hơn.

-Ahhhhh

~~... Arghhhhhh... C..han...Y...eol..._Phát ra từ miệng cậu lại là những âm thanh rên rỉ mị tình ấy khiến anh không biết phải kiềm chế thế nào nữa...

Cứ thế, Chan Yeol dồn dập chiếm lấy cậu, vồn cậu đủ mọi tư thế xuất hiện trong đầu. Baek Hyun hiện tại đầu óc là một mớ trống rỗng, cơ thể hoàn toàn không còn chút sức lực dù là để bám vào vai anh. Bên trong nóng rát vì tiếp nhận quá nhiều tinh dịch của anh mà trào ra ngoài, lẫn cùng máu tươi một màu hồng nhạt... Anh nói là làm cho tới khi cậu tỉnh nhưng lại không ngờ tới chính mình càng làm lại càng “say” trong cậu, hoàn toàn không thể khống chế được cơ thể bị dục vọng sai khiến... Bên tai chỉ còn tiếng va chạm xác thịt mãnh liệt cũng những tiếng rên rỉ nỉ non của cậu... Miên man...Mê đắm...

Baek Hyun vừa tỉnh giấc, xung quanh đã cảm nhận được những mùi hương thật lạ lẫm... Mơ hồ có những cảm giác kỳ lạ trên thân thể mà liếc xuống nhìn bản thân mình... Trừ bỏ lớp chăn trên người, cậu hoàn toàn trần trụi, khắp người nổi bật những vết đỏ rực... Trợn tròn mắt lên nhìn bộ dạng của chính mình mà kiềm không được mồ hôi lạnh... Cậu nhìn lên chiếc giường trống trải, cần nhẹ môi dưới...

Bất lực trong việc tìm kiếm cho mình những câu trả lời rõ ràng, cậu nhú mày vì cái đầu nóng rùng rục, đau buốt của mình... Rõ ràng là đêm qua cậu chỉ uống cùng Joon Myun hyung thôi, tuyệt đối không hề có ai hết... Chẳng lẽ cậu và hyung ấy...đã...sao?... Không muốn nghĩ nữa... Không muốn nghĩ thêm nữa... Cậu dựa lưng vào thành giường, nước mắt đột nhiên trào ra... Nếu vậy, cậu hình như đã không còn gì có thể dành cho riêng anh nữa rồi...

-Em dậy rồi sao?...

Baek Hyun vì tiếng mở cửa mà giật mình, quay đầu lại theo hướng âm thanh quen thuộc ấy phát ra thì đôi mắt lại tiếp tục trợn lên... Những giọt nước mắt cũng vì thế mà chảy xuống khuôn mặt cậu dễ dàng hơn... Anh thấy vậy liền tới gần, vươn tay chạm nhẹ lên mặt cậu, gạt đi những giọt nước mắt ấy... Cậu chỉ như vậy mà nhìn anh một hồi lâu rồi lại cười lớn khiến trái tim anh quặn thắt... Đây chính là kiểu cười điên loạn của đêm qua... Baek Hyun hiện tại biết mình đã điên mất rồi. Áo giắc về anh thực sự ám ảnh cậu tới thế rồi sao?... Cười lớn bao nhiêu, nước mắt lại chảy ra bấy nhiêu, ướt đầm cả gương mặt... Chan Yeol nhìn không được liền vươn tay đem cậu ôm vào lòng, nhưng mới chạm được vào cánh tay cậu đã bị hất mạnh trở lại...

-CÚT! ANH KHÔNG PHẢI LÀ THẬT... CÚT ĐI!... ĐỪNG CÓ ÁM ẢNH TÔI THÊM NỮA...

-Baek Hyun...

Anh vì những lời nói ấy của cậu mà trái tim đau buốt. Nếu anh sớm biết những tình cảm cậu dành cho anh, sớm nhận ra những cảm nhận về cậu trong lòng mình là tình yêu thì mọi thứ đã không bế tắc như thế này đối với cậu... Nắm chặt lấy vai Baek Hyun, cắn răng chịu đựng những vết cào dài từ chính đôi bàn tay cậu vào cánh tay mình, anh gào lớn...

-NGU NGỐC!... Mau tỉnh táo lại... Em muốn tự biến mình thành kẻ điên sao...

-CÚT ĐI!... ANH ĐỪNG CÓ HÒNG HÀNH HẠ TÔI THÊM NỮA... CÚT ĐI!!!!

Cứ như thế chính mình gào thét cho tới khi kiệt sức, những ngón tay đã nhuộm đỏ máu của anh mới chịu nằm yên bất lực trong vòng tay anh... Nhưng cũng tới khi ấy, cậu mới nhận thức được những gì đang diễn ra là thật... Từ gương mặt quen thuộc, tới cảm nhận mình bị siết tới đau nhức trong vòng tay rộng lớn ấy... Máu đỏ thẫm rõ ràng trên những ngón tay cùng mùi máu thoang thoảng... tất cả đều là thật... Anh ở đây... hiện tại đang ở đây bên cậu... Liếc nhìn gương mặt bên trên bằng đôi mắt nhạt nhòa nước, cậu chạm vào mặt anh, để lại trên đó những vết máu mờ mờ rồi nhoẽn miệng cười... Là thật... mọi thứ đều là thật sao?... Anh nắm nhẹ bàn tay cậu lại, lần đầu tiên trước mặt cậu tỉnh táo mà rơi nước mắt, thì ào...

-Anh là thật... Không phải... và cũng chưa từng muốn mình chỉ là một cơn mơ trong cuộc đời em, đồ ngốc ạ...

9. Chương 9

From C.O: Ayyyyy... Thất bại thảm hại khi thi khối A (T.T) nhưng vì không phải khối chính nên cũng không lo lắng lắm. Bất quá au liền mất tự chủ khi nghĩ về khối D iu quý... Nếu mà cũng như khối A chắc đi tự sát quá TT0TT... Thui mà linh tinh quá độ. Thi xong khối A liền được nghỉ 2 ngày trước khi thi tiếp khối D nên C.O tranh thủ tặng mọi người hai Chương mới... Mong mọi người đều iu thích nha.

P/S: Trước khi đọc Chương này, fan của KrisTao và Chan Baek cứ việc thả phào nhẹ nhõm, còn fan của HunHan nên cất hết cốc, xẻng, dao, kéo, búa, rìu, súng máy, súng cầm tay... blax...blax... cùng các vật dụng tương tự có tính... đả thương, sát thương cao... Đọc xong thì đừng tìm lại chúng... ^.^

Yêu mọi người nhiều:

Cobra W4 C.O

Live for Tao, die for Tao

Hôm nay quả là ngày kỳ quái nhất từ trước tới giờ khi hành lang tầng 6 của công ty lại yên ắng đột ngột... Không cần phải hỏi cũng biết là thiếu điều gì... Gần một tháng nay, nhân viên Despia không còn lạ gì hai gương mặt sáng giá của công ty thường xuyên cãi cọ, xô xát. Hành lang tầng 6 thì trở thành bãi chiến trường cho những trận “long tranh hổ đấu” ngang tài ngang sức của cả hai... Một người là trưởng phòng marketing toàn năng hoàn hảo, người kia lại là một phó phòng tài chính đẹp trai xuất chúng... Điều này khiến

cho mỗi “trận chiến” của họ lại đều trở thành một hot topic trong cộng đồng chị em phụ nữ trong công ty. Lý do thì ôi thôi, trên trời dưới biển đều được lôi ra để gào thét nhau... Từ vụ trưởng phòng Lộc Hàm biết được tên kia nuôi một chó đặt cùng tên với mình tới việc ngay sau đó liền mang con xe mới cóng của phó phòng Oh hàng ngày xẹt lộp (?.) Rồi xô xát nhau, chiếm tiện nghi của nhau cho tới cả việc coi nhau như kẻ thù không đội trời chung... Tất tần tật đều khiến ai ai cũng lo lắng... Ấy thế mà hôm nay lại yên ắng bất ngờ khiến trong lòng ai cũng bề bộn sợ hãi không ngừng, vài nhân viên cẩn thận hơn còn dò lại... dự báo thời tiết để chắc chắn hôm nay không hề có bão gần khu vực... Lý do thì thật đáng bực mình là ngoài mấy nhân viên phòng maketing ra thì ai cũng không biết...

#FB#

-Khốn kiếp... Xi LuHan... Anh hiện tại lập tức ra đây cho tôi!!!!!!... SeHun mất bình tĩnh đập mạnh cánh cửa phòng maketing khiến mấy nhân viên trong phòng, mặc dù đã quen, nhưng thiếu chút nữa thì vẫn đột quỵ

-Giề???????

Lộc Hàm lười biếng không hề muốn nhấc mông khỏi chỗ ngồi mà kéo dài giọng ra chán nản. Từ sáng tới giờ không nghĩ được có gì để cãi nhau với tên này khiến anh cũng buồn thật, giờ hẳn lại tự động tới kiểm chuyện cũng thú vị... Nhưng mới kịp ngáp dài một cái, toan đứng lên thì cổ áo đã bị nắm lấy thật chặt, cho tới lúc này mới phát hiện ra ánh mắt vô cùng nghiêm trọng của người đối diện...

-Có chuyện gì vậy????????

-Con mẹ nó! Xi LuHan... Tôi vốn dĩ biết chúng ta mối quan hệ là không hề tốt chút nào... Nhưng anh khốn kiếp tại sao có thể lôi cả công việc vào thù oán cá nhân?????

-Cậu đang nói gì vậy??????

Lộc Hàm nhú mày vì những hành động mạnh bạo ấy... Luôn mồm buộc tôi anh những việc anh không hề biết, lại còn muốn trước mặt nhân viên của anh mà thị uy ư?... Đừng hòng!!!!... Gạt mạnh tay cậu ra, anh hô lớn...

-Con mẹ nhà cậu ấy!... Có gì nói mẹ ra đi, đừng có trước mặt tôi úp úp mở mở????? Tôi rốt cục đã làm gì cậu?????

-Haha... Anh cũng giả vờ giỏi quá đi..._Cậu nghiêng rằng, con mắt đỏ bừng tức giận_ Vậy nói cho tôi biết, anh hiện tại giấu 15 trang đầu bản báo cáo của tôi ở đâu?????

Lộc Hàm ngu người. Cái này anh đâu có biết gì chứ... Đúng là có ghét cậu ta thật nhưng mà công việc sao anh dám lôi ra đùa được. Đúng là một tên nhóc không biết phải trái!... Không bằng chứng, không nhân chứng, chỉ dựa vào suy đoán cá nhân rồi hăm hăm sang đây bắt nạt anh mà nhìn được sao?????... Anh mặt lộ rõ vẻ tức giận, chỉ thẳng vào mặt cậu ta...

-Cái gì giấy tờ?... Cầm miệng rồi cút về phòng cậu!... Tôi không hề biết bản báo cáo của cậu ở đâu và thật sự cũng chẳng quan tâm là nó ở đâu hết!... Đừng có ở đây ăn ốc nói mò...

SeHun vốn vì bản báo cáo mà cậu hai đêm thức trắng soạn ra mà phát điên. Tức giận tới bùng nổ mà định nhìn người kia đang trêu đùa hăm hại mình cố ý mà hiện tại lại tỏ ra hoàn toàn vô tội, cậu nhanh như chớp tát thật mạnh vào mặt anh... Sau đấy còn không hề hả giận mà phát ngôn...

-Đồ đạo đức giả!!!!!!!!!!!!!!..._Sau đó liền bỏ đi mất dạng.

Lộc Hàm đứng lặng người vì má trái bồng rát, trong đầu óc hỗn độn những suy nghĩ không bình thường... Anh vừa bị tát, bị chửi ngay trong phòng làm việc của mình, trước mặt nhân viên của mình bởi một người không những không phải cha anh mà cũng chẳng phải sếp của anh, vì một lý do mà thậm chí anh cũng không biết... Sau đó là một quãng im lặng kéo dài. Nhân viên phòng maketing khổ sở ngay cả thở mạnh cũng không dám, tự than thân trách phận vì đã xin vào vị trí này... Mà tình hình trong phòng tài chính cũng chẳng lấy làm đẹp đẻ gì cho cam. Trưởng phòng Yeon không biết xử trí thế nào bởi việc cậu phó phòng của mình trở nên vô cùng hung dữ, đối với ai cũng phát hỏa được... Ainha... Thực sự là hiện tại tình hình công ty còn đáng lo lắng hơn nha...

#End FB#

Tử Đào thu xếp lại giấy tờ rồi nhìn lại đồng hồ. Hiện tại đã là quá giờ ăn trưa, tên Lộc Hàm đó ở đâu mà không thấy tới kéo cậu ra canteen chứ? Đang nhắm mắt nhíu mày thì eo bị một vòng tay kéo qua, siết chặt lấy, đôi má thì bị quấy rối bởi đôi môi quen thuộc... Tử Đào mặc dù đã biết mình nhận lời hân nhưng thực sự vẫn chưa thấy quen với những hành động thân mật này cho lắm... Dù gì thì mới vừa đêm qua bắt đầu...

-Giám đốc!... Anh buông ra được không?... Chỗ này là khu vực gần hành lang, chúng ta chắc chắn sẽ bị trông thấy mất..._Cậu nói nhỏ.

-Trông thấy thì có sao chứ?...

-Họ sẽ dị nghị...

-Ai dám dị nghị?... Anh sẽ cho nghỉ việc tất..._Hắn bá đạo hôn lên tai cậu...

-Giám đốc!... Anh sao có thể như thế chứ?... Công việc là người ta tự thân phần đầu, vươn lên. Anh lại muốn vì một lý do cón con mà đuổi việc họ ư?

Tử Đào liếc về phía sau trách mắng. Nhưng căn bản là hiện tại nửa lời cũng không vào nổi tai hắn... Nhất Phàm chỉ cười nhẹ, thì thầm...

-Anh muốn hôn em...

Hắn chỉ nói có vậy liền kéo cổ cậu qua, nhấn chìm cậu trong nụ hôn bất tận của mình... Tử Đào bất quá không thể (không muốn) chống cự lại hắn nên đôi mắt vẫn là đảo qua đảo lại khu vực hành lang vắng ngắt xem có người hay không... Cũng may đây là giờ ăn trưa nên không còn nhân viên trên tầng... Mạnh liệt dây dưa một hồi, hắn mới buông tha cậu, cười tươi rồi...

-Tối nay cùng anh tới một nơi được không?

-Đi đâu?

-Gặp một người bạn...

Chan Yeol cùng Baek Hyun hiện tại đã nằm trên giường được nửa ngày nhưng không hề muốn rời nhau... Cậu cứ thế siết chặt lấy anh, áp mặt lên lồng ngực với những nhịp đập mãnh liệt mà cảm nhận chúng... Còn anh hiện tại chỉ làm một việc duy nhất là ôm chặt lấy cơ thể cậu mà cảm nhận những bình yên xung quanh mình. Không một lời nói với nhau nhưng hạnh phúc bên cạnh thì cảm nhận được thật rõ rệt... Bất quá cũng không phải là nằm mãi được, anh hôn nhẹ lên tóc cậu, thì thầm...

-Em muốn nằm mãi sao, Baek Hyun? Chúng ta liền dậy ăn trưa được không

-.....

Anh vì sự im lặng phía dưới liền nâng nhẹ mặt cậu dậy, ngay lập tức bật cười khi nhìn thấy đôi má đỏ hồng như một trái đào Quảng Đông. Baek Hyun vì nụ cười ấy mà mặt càng thêm đỏ, tự hận bộ dạng mình hiện tại trông không khác gì một cô gái. Có phải cậu không muốn dậy đâu, chỉ là vì...

-Quần áo????_Anh nhìn cậu, hỏi nhanh.

-.....

-Hahahahahaha...

Chan Yeol tới đây liền không tìm được mà bật cười lớn. Anh hôn thật mạnh lên má cậu. Thực sự Byun Baek Hyun hiện tại không khác gì một “thiếu nữ” (?) xinh xắn vừa trải qua “đêm tân hôn” cùng “chồng” (?)...

-Này tên ngốc... Hôm qua có gì thì anh cũng đã nhìn thấy cả rồi (mặt dầy), thậm chí đã “ăn” sạch sẽ rồi (Vô liêm sỉ)... Em còn ngại gì chứ????

Baek Hyun vì những lời nói đùa giả ấy mà mặt tưng bừng đỏ cùng với đôi tai nóng hằm hập. Gạt vội tay anh ra, cậu toan đứng dậy rời giường thì hai chân lập tức mất hết cảm giác mà khụy xuống. Sau đó là một trận đau đốn truyền lên, kìm không được kêu lớn. Mặt tự giác chuyển sang tím tái khi ngậy ngốc cảm nhận thấy dưới lớp chăn quấn quanh người, dòng nhiệt dịch của anh lưu lại đêm qua chảy dài xuống bắp đùi... Anh thấy vậy vội lao tới bế cậu lên, cạ nhẹ mũi vào môi cậu mà cười...

-Thế nào đã muốn tự mình đi lại?... Nếu chưa biết anh liền chính thức thông báo cho em... Tình yêu ạ, vì đêm qua em dám khiêu khích anh nên sớm đã liệt giường rồi...

Lại một trận cứng đờ như pho tượng, Baek Hyun cứ thế ngậy ngốc khi anh bế cậu vào phòng tắm, khi đôi bàn tay dịu dàng thanh tẩy thân thể cậu lần đôi mắt cười tuyệt đẹp hướng cậu nhìn thật lâu... Từ bây giờ, Byun Baek Hyun đã có thể trút sạch u buồn vì con người mang tên Park Chan Yeol ấy rồi...

SeHun cả ngày hôm nay tâm tình thực sự rất kinh khủng, ai cũng không dám lại gần vì luồng ám khí phát ra rồi tỏa rộng bao trọn trong phạm vi công ty... Cặm cụi ngồi viết lại bản báo cáo mà lòng dạ liên cơn cào hết lên. Tên khốn kiếp! Từ trước tới giờ bọn họ gây nhau đều tránh chuyện công việc nhưng thực sự lần này anh ta đi quá đà rồi... Liên tục đánh (đập) máy tính lạch cạch khiến cho các nhân viên cũng phải ngậm ngùi xót thương cho số phận cái bàn phím tội nghiệp... Tự giác khóc thầm không biết mình kiếp trước đã gây nên tội lỗi gì mà hiện giờ lại khổ sở tới vậy... Phòng tài chính đang chìm trong không gian đen đặc mùi giận dữ của cậu liền có một cô nàng tới gõ cửa muốn gặp phó phòng. SeHun cau có đứng trước mặt cô thì lông mày bất thành linh dân ra khi nhìn thấy tập giấy quen thuộc trên tay nàng ta...

-Cái này... Cô lấy ở đâu ra?

-Thật xin lỗi anh! Tôi làm ở tiệm in. Ban sáng đang in tài liệu cho anh liền hết giấy. Sau khi thêm vào, tôi lại đặt những trang in đầu ra ngoài. Nhưng lúc anh nhận lại quá vội vã mà quên đưa cho anh... Thật xin lỗi...

Cô ta cúi đầu liên tục vì áy náy rồi mới rời đi, bỏ lại mình cậu đứng chôn chân ở cửa phòng...

Ngồi ngu si tự vấn mình tại sao lại nông nổi như vậy một quãng dài liền nhận ra đã hết giờ làm. Lòng rối như tơ vò thu dọn giấy tờ, cậu ra khỏi phòng làm việc của mình. Vừa tới thang máy liền bắt gặp ngay Lộc Hàm cùng các đồng nghiệp phòng nhân sự đang ở trong. Khựng lại một giây rồi nhanh chân bước vào, đứng tận trong góc... Không khí ôn hòa vui vẻ sớm bị bay sạch chỉ còn lại những tiếng thở rõ ràng là đè nén trong không gian nhỏ hẹp... SeHun liếc về phía anh, nhìn chằm chằm lên má trái sưng đỏ mà tự cắn môi dưới của chính mình...

Cậu nhìn anh nhanh chân bước ra khỏi thang máy mà hối hận không ngừng trào lên trên cổ họng... Dù thực sự hai người có ghét nhau hay gọi là không hòa thuận tất thấy chỉ là những đùa vui hi hữu của văn phòng buồn tẻ, chưa bao giờ cậu nghĩ đến mình cùng với người kia sẽ rơi vào tình trạng thù địch thật sự thế này nên lòng khấp khoải không ngừng... Cậu hình như không chỉ đánh anh mà còn trước mặt bao nhiêu người sỉ nhục anh nữa... Thật sự ngông cuồng quá... SeHun vò nhẹ mái tóc của mình, bực tức dấm mạnh lên vô lăng trước mặt...

End Chương 9

10. Chương 10

Tử Đào hiện tại gần như đầu óc choáng váng chóng vánh không thể kiểm soát khi mà những âm thanh hỗn độn liên tục đập mạnh vào màng nhĩ cùng những ánh sáng liên tiếp chiếu vào mắt... Nắm chặt tay hắt, kéo lại...

-Tối đây làm gì?

-Gặp một người bạn của anh... Xin lỗi! Em rất khó chịu phải không?... Yên tâm, lát nữa rất nhanh thôi sẽ không còn như thế này nữa...

Hắn nói khẽ nhưng trong lòng liền ngào ngạt khí thế rửa xả Mân Thạc. Rõ ràng là đã báo trước là sẽ tới vậy mà tên đó hiện tại không biết đang ở xó xỉnh nào rồi... Lặng quăng quay khắp nơi tìm Mân Thạc, hắn kéo theo cả cậu, gấp gấp tới độ khiến cậu đứng phải một cô nàng say xỉn. Cái áo sơmi màu xanh biển nhanh chóng nhuộm đỏ màu rượu trong cái ly ở trên tay cô ta... Cậu nhủ mày, hết nhìn người kia bỏ đi rồi lại nhìn xuống cái áo mình yêu thích. Một lúc thật lâu mới nhìn hắn, thở dài...

-Giám đốc! Tôi vào phòng vệ sinh một chút...

-Uhm... sau đó lập tức lên lầu 2 gặp anh...

-Tôi đã biết rồi...

Hắn ung dung bước tới trước cửa phòng làm việc của Mân Thạc, đưa tay đem cánh cửa mở toang không suy nghĩ... Thực không tưởng tượng tới có ngày chính mình được xem Porn live do Mân Thạc thủ vai chính... Không gian tràn ngập chỉ có tiếng rên rỉ gợi tình... Cậu ta cùng người tình nằm trên sofa mà nhiệt tình hôn nhau. Áo của Mân Thạc thì không hiểu sao đã bay ra tận góc phòng, khóa quần bò bị mở tung cùng một đôi bàn tay đang kịch liệt sờ soạng bên trong. Còn cậu thanh niên kia thì sơmi đã bung sạch cúc, thắt lưng thì đang bị Mân Thạc dùng tay tháo bỏ... Nghe tiếng động quay ra liền thấy tên bạn thân nhìn mình chằm chằm, Mân Thạc lẫn Chung Đại không nhưng không giật mình (Mặt dày! ^0^') mà còn hướng trước mặt hắn trực tiếp hôn hít kịch liệt vài trận rồi mới rời nhau ra... Nhất Phạm nhếch nhẹ miệng cười...

-Đang nghĩ có ngày Despia không còn, tôi lập tức trở thành... đạo diễn Porn. Lúc đấy người đầu tiên mời tham gia sẽ là cậu đó...

-Vô sỉ... Lúc đó chúng ta sẽ thành những ông già xấu xí, ai thèm xem chứ? _ Mân Thạc bĩu môi nhìn hắn rồi khẽ liếc về phía Chung Đại đang chỉnh sửa quần áo, giọng giễu cợt _ Không phật nữa????

-Mân Thạc! Ai đã nói tha cho anh???? _ Cậu hướng tới mặt anh, cắn nhẹ lên sống mũi rồi cười gian xảo _ Chúng ta về nhà tính tiếp... Hay anh muốn hiện tại tôi đem anh trước mặt bạn mình làm cho tới chết????

Mân Thạc cười vội, xua tay. Anh bắt quả chỉ là muốn vui đùa một chút nhưng cái tên này vốn dĩ đã nói là sẽ làm, tốt nhất vẫn là không nên dây vào a... Nhất Phạm nhìn Chung Đại rời khỏi phòng rồi liếc nhìn Mân Thạc, cười trộm...

-Cậu ta mà là sinh viên đại học hử???? _Hắn nghi hoặc vì những hành động cùng lời nói của Chung Đại.

-Thực sự là sinh viên đó... _Mân Thạc với lấy cái áo sơmi góc phòng rồi mặc lại... Trở nên cáo già như vậy cũng bởi vì...

-Gặp cậu???? _Hắn giễu cợt.

-Chính xác!!!!!! _Mân Thạc gạt đầu cái rụp rồi hướng hắn hỏi _ Người kia đâu????

-Đang có chút vấn đề, lát sẽ lên ngay... _Nhất Phạm cười, nhận ly rượu từ tay Mân Thạc

-Yêu nhau bao lâu rồi?... Đã “làm” chưa?... _Nghiêm túc hỏi.

-Mới từ hôm qua thôi... Tất nhiên là làm rồi... _Nghiêm túc trả lời.

Mân Thạc nghe tới đây nuốt không nổi ngụm rượu đành phải phun ra... Chằm chằm nhìn lại chai rượu rồi hướng hắn trợn mắt...

-Mới quen từ hôm qua?... Vậy làm khi nào????

-Trước đó từng vì không tỉnh táo mà cưỡng bức cậu ấy... Đẳng đẳng mặt dày theo đuổi tới hôm qua mới được nhận lời...

-Hahaha... _Mân Thạc cười lớn _Cậu từ khi nào đã biết theo đuổi người khác?... Cứ trực tiếp đem lên giường, thỏa mãn là được rồi... Tình yêu đâu có lợi lộc gì...

-Vậy chứ cậu với cái tên sinh viên kia là quan hệ gì????

-Bạn giường... Bất quá là giữ lại lâu hơn những người kia thôi, không có gì đáng lo ngại hết..._Mân Thạc xua tay nhìn hắn... Còn cậu từ một playboy chuyên săn tình một đêm đã biến thành thứ gì thế này????

-Cũng không biết nữa...

Hắn cười nhẹ rồi uống cạn ly rượu trên tay. Bất thành linh cánh cửa lại bật mở. Lần này là Tử Đào điem tỉnh tiến vào. Vừa tới nơi đã vươn tay lịch sự chào hỏi Mân Thạc. Mân Thạc nhìn thật kỹ người trước mắt phát hiện nhiều điều không hợp lý chút nào. Tên bạn thân của hắn trước đây vốn dĩ chỉ thích nữ nhân mắt phượng mày ngài, 3 vòng đầy đủ... Tại có gì đột nhiên đổi gu sang thích nam nhân đặc biệt như thế này?... Mắt xếch, lông mày cương nghị cùng với đôi môi mỏng. So với Chung Đại cao hơn nhiều nhưng trong mắt người khác lại thật nhỏ bé, gần như tạo cảm giác muốn che chở... Bất quá cũng không phải không tốt, loại nam nhân này chính là gu người của anh... Vươn tay vuốt nhẹ má Tử Đào khiến cậu giật mình lùi lại nhưng đôi mắt vẫn là chăm chăm nhìn vào anh... Mân Thạc đột nhiên cười lớn, quay lại nhìn Nhất Phàm...

-Hợp lý rồi đấy... Tôi cùng cậu đổi tình nhân, thế nào????

Nhất Phàm trước đây cùng Mân Thạc đổi tình nhân không phải chuyện lạ. Nhưng hiện tại bây giờ hắn đối với những lời đó của cậu ta lại giận dữ khôn cùng... Kéo nhẹ Tử Đào đang ngây người ra phía sau mình. Rất nhanh đã “xù lông” tức giận...

-Không được...

-Vì cái gì a????_ Mân Thạc vốn dĩ lần đầu tiên thấy cái bản mặt ghen tuông của tên bạn liền lập tức tiến công, dồn dập trêu chọc hắn.

-Tôi nói không được là không được... Cậu còn vậy đừng trách tôi không nể bạn bè...

-Hahaha... Được rồi! Chỉ là đùa thôi. Tôi hiện tại đối với tên nhóc kia vẫn chưa hết hứng thú... Nhưng nhìn cậu ghen tuông cũng thật thú vị...

Không gian lãng mạn nóng hừng hực hơi người cùng hương vị ái tình thấm đẫm cùng khắp... Anh cả người ướt đầm mồ hôi, cổ họng cũng vì gào thét quá nhiều mà đau buốt. Thành ra hiện tại chỉ có thể thì thào rên rỉ vào tai cậu từng tiếng ngắt quãng...

-Ahhhh~... Jo...ng In... Đủ... ahhhhh

... Đủ rồi... Mau dừng lại... Arghhhhh~...

Từ lúc bắt đầu chuyện này, cậu nhân viên hiền lành mà anh yêu đã thay đổi hoàn toàn thành một tên dã thú... Liên tục xâm chiếm anh, liên tục sở hữu anh, trên người anh không có kiêng nể bất cứ điều gì mà phát tiết... Hiện tại là đem cơ thể anh tan ra thành nước, cậu đến cùng chẳng nhẽ muốn đem anh ăn sống sao?... Nắm chặt lấy cánh tay cậu, Kyung Soo nhắm chặt mắt lại kiềm nén đau đớn. Thực sự là anh không nhớ này là lần thứ mấy rồi, nhưng hiện tại anh biết chắc rằng, nếu cậu còn tiếp tục bản thân anh sẽ chết... Liều mạng cắn lên vai cậu...

-Dừng... Ahrghhh~... Dừng... lại... Ahrhhhh

~~

-Dừng dừng lại sao, trưởng phòng?

Cậu nghe tới đây cười gian trêu chọc anh, khoe miệng vẽ thành một nụ cười siêu ma mị... Sau đó vẫn là tiếp tục đưa đẩy không ngừng... Gục xuống bên cạnh anh ngay sau khi một lần nữa để lại “dấu ấn” của mình trong cơ thể nóng bỏng ấy, cậu cắn nhẹ lên má anh...

-Anh thực sự tuyệt lắm...

-Cậu... đúng là không phải người... _Anh ngay sau khi lấy lại nhịp thở điều hòa liền bắt màn mắng chửi cậu.

-Sao?... Hiện tại đã hối hận vì yêu tôi?

Kyung Soo nhìn cậu thật lâu. Anh biết rõ đây không còn là một câu hỏi đùa cợt nữa nên nhìn thẳng vào mắt cậu, thật ôn nhu mỉm cười...

-Không hề! Bất quá là không vừa ý vì chuyện này thôi...

-Tôi đã không thỏa mãn anh sao trưởng phòng?..._Cậu cười ngằm ý, một lần nữa thêm khát nhìn vào cơ thể trần trụi của anh.

-Ngu ngốc! Chúng ta vốn dĩ là nên đổi vị trí...

Anh mỉm cười thoải mái mà không nhận thấy ánh mắt chết cứng bên cạnh... Jong In kiềm chế cười, nhìn vào anh, gằn giọng...

-Tôi vốn dĩ không thể nằm dưới anh...

-Sao không thể chứ? Cậu nhỏ hơn tôi, lại cũng chính là cấp dưới của tôi... Chuyện này như vậy có lẽ sẽ dễ nghe hơn..._Anh thao thao bất tuyệt, cười trộm nhìn vào mặt cậu nhưng rồi bất thành linh chợt dạ khi nhìn thấy bản mặt xầm xỉ của cậu...

-Trưởng phòng, để tôi nói cho anh hay..._Jong In lật người đè lên anh, nham hiểm cười... Ở trên giường vốn dĩ tuổi tác lẫn địa vị chỉ là chuyện nhỏ... Cái chính là ai có đủ “khả năng” hơn thôi...

-Tôi với chuyện này cũng là có khả năng..._Anh gân cổ lên mà chả treo.

-Tất nhiên vậy... Nếu anh thấy như vậy không công bằng, chúng ta liền tiếp tục... Nếu anh thắng tôi lập tức xuống bên dưới anh. Thế nào?

-Ahhhh... Không! Không được... Mai tôi sẽ đi làm, cậu đừng có làm nữa...

Kyung Soo hiện tại là mặt mũi xanh lè. Cái gì là tiếp tục chứ? Không công bằng. Anh hiện tại đã gần như không còn cử động nổi chân tay mà lại lòi thách đấu ra sao? Cắn chặt môi nhìn người kia cảm hận liền nhận về một cái hôn thật mạnh... Jong In nhìn anh, cười đều...

-Nếu không muốn vậy thì nên lập tức hài lòng với vị trí này đi...

Despia gần đây rơi vào một luồng không khí rất kỳ quặc. Không thể lý giải nổi nhưng sẽ nhận thấy rất rõ ràng trên khuôn mặt từng người, từng người một... Mọi thứ trở nên vắng lặng, ảm đạm như chưa từng có thể hơn khiến ai ai cũng cảm giác như chính mình một mình đã làm việc kiệt sức... Các nhân viên của Hàn Quốc cũng vì luồng không khí này mà nghi hoặc có phải mình bị xa lánh, ghẻ lạnh nơi đất khách quê người. Nhưng bất quá họ không thể hiểu được những nguyên do của việc này... Hiện tại phòng marketing mặc dù không có người đánh tiếng vẫn là biết nên khôn ngoan mà không nhắc tới cái tên Oh SeHun trước mặt anh, cứ thế coi như chưa từng biết gì... Vài nhân viên phòng khác ban đầu không biết còn hướng anh hỏi tại sao gần đây không thấy cãi cọ với SeHun liền nhận được một câu trả lời tỉnh rụi “SeHun là ai?????”. Mẹ nó! Không phải Lộc Hàm anh bị đánh mạnh tới mức mất cả trí nhớ (?) chỉ vì không hề muốn nhớ lại về những gì đã xảy ra mà cố tình quên đi người kia... Nhưng hận nổi là vết bầm trên mặt vì lực quá mạnh mà hiện tại vẫn đang lưu lại trên mặt anh... Anh là đang rơi vào tình trạng muốn quên nhưng mỗi lần tự mình soi gương, cơn đau rát của hôm ấy lại tràn về, thực chân thật, thực rõ ràng khi nhìn thấy vết bầm trên gò má... Chính vì thế, tầng 6 của công ty luôn là khu vực u ám nhất. Phòng tài chính và phòng marketing chỉ cách nhau có một cái hành lang cầu thang mà như xa xôi nghìn dặm, bạn bè ở hai phòng muốn gặp nhau thực sự còn thấy lo ngại... Sắp xếp tập giấy trước mặt vào tap, cửa phòng đột nhiên bật mở...

-Trưởng phòng!... Giám đốc vừa triệu tập một cuộc họp khẩn cấp... Anh cùng với trợ lý nên lên ngay đi...

-Tôi biết rồi...

Anh gạt nhẹ đầu rồi cùng trợ lý của mình lên phòng họp. Vừa mở cửa liền ngay lập tức nhìn thấy mọi người đã đông đủ, chỗ ngồi còn trống duy nhất là đối diện với cái con người khốn kiếp kia. SeHun cũng vì việc này mà chấn động thật mạnh, đôi mắt hướng về phía anh nhìn chằm chằm... Nhưng anh cũng chỉ dẫn đo một giây rồi ngồi vào ghế, đem mắt hướng lên màn chiếu phía Nhất Phàm...

-Mọi người đã đông đủ rồi?... Chúng ta bắt đầu họp thôi!... Kiệt Chung!... Cậu lên trình bày bản vẽ phác thảo của mẫu X7 được chứ...

Cậu trưởng phòng thiết kế gật đầu rồi nhanh chóng cầm tập tài liệu thay thế tập giấy báo cáo trên máy chiếu, đồng dạc lên tiếng...

-X7 về cơ bản có cấu tạo tương tự X6 nhưng lần này thay vì dùng động cơ số 5, chúng ta sẽ dùng loại 3. Xe được bao bọc bởi kính hai chiều trong suốt khu vực chỗ ngồi. Cửa xe mở lên và kết cấu thêm hệ thống kết nối với các xe khác cùng loại của Despia... Blax...blax...

Sehun hiện tại thay vì nhìn lên bản vẽ trên màn chắn lại chăm chăm đi nhìn lên gương mặt anh. Vết bầm dù là trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy thật rõ ràng khiến lương tâm cậu dần vật không ngừng, cứ thế lại tiếp tục chăm chăm nhìn anh... Lộc Hàm cũng là biết có ánh mắt đối diện đang dán chặt lên mặt mình, mắt tự nhiên mà đột ngột quay ra, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cậu rồi ngay lập tức quay ngoắt lên phía trên. Cùng lúc cậu trưởng phòng tài chính trình bày xong bản vẽ mới, Nhất Phàm liền gật gù...

-Không tồi!... Thực sự có thể trở thành trào lưu. Các cậu có ai có ý kiến gì không?

-Giám đốc!... Có thể trực tiếp hỏi trưởng phòng thiết kế không?

Nhất Phàm nhìn về phía cậu nhân viên mới lạnh lẽo mà không khỏi hài lòng... Tiếng Trung đạt được như vậy, đối với một người Hàn Quốc mà nói đúng là không tồi. Chúng tôi người này rất có khả năng tiếp thu, học hỏi, lại nghe đồn là ở chi nhánh Hàn Quốc cũng là trưởng phòng thiết kế nhưng hiện tại lại đang là trợ lý cho phó giám đốc... Hần gật đầu...

-Tôi hiện tại đang thắc mắc một điều... Trưởng phòng Lý, anh muốn dùng động cơ loại 3 cho một xe thể thao?..._Kyung Soo lên tiếng...

-Đúng vậy!

-Nhưng anh đã từng nghĩ tới hơi nóng tỏa ra từ một loại động cơ lớn như vậy có thể làm hỏng đường ống dẫn khí chưa... Chưa kể những hao tổn về loại động cơ này rất cao. Rất nguy hiểm...

-Nói vậy, dùng loại số 4 thì thế nào?...

-Loại 4 là ổn nhất rồi... nhưng kinh phí lại rất lớn. Đối với một loại động cơ xe như vậy sẽ tăng giá thành lên tới đâu nữa..._SeHun lên tiếng, tham gia tranh luận.

-Nói cũng phải... Vậy nếu chúng ta vẫn dùng loại 5?... Thay đổi về bề ngoài đã là một bước ngoặt lớn rồi... X7 nếu đưa vào thiết kế sẽ là một mẫu xe rất đẹp...

-Đúng vậy... Nhưng cái ý kiến sử dụng kính chịu lực hai lớp thực sự rất đột phá...

-Tôi cũng nghĩ là vậy...

-.....

-.....

Buổi họp cứ kéo dài cho tới tận xẩm tối. Mọi người hò kéo nhau trở về nhà nhưng thực sự là đã rất nhanh tay quơ hết mọi thứ, nhanh chóng mà ra về, bỏ lại đúng hai con người đang ngơ ra vì khoảng không trống vắng xung quanh mình... SeHun đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm. Nhưng Lộc Hàm tỏ ra không hề để ý mà thu dọn giấy tờ của mình trên bàn, toan ra ngoài thì cánh tay rất nhanh đã bị giữ chặt lại... Đang muốn gạt thật mạnh ra thì đột nhiên nghe thấy giọng cậu thật nhỏ vang lên bên tai...

-Này... Xi LuHan!... Tôi... xin lỗi!...

-.....

Quay ngoắt ra nhìn cậu, anh hơi ngơ người ra vì cái gương mặt hối lỗi của SeHun. Tự dưng không biết vì sao lại thấy thực... đáng yêu. Trong một vài giây ngu ngơ mà nhìn cậu chăm chăm...

Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của anh khi tỉnh táo lại. Không chần chừ gạt mạnh tay cậu ra, anh không nói một lời, nhìn cậu bằng nửa con mắt lạnh lẽo rồi bỏ đi... Nhưng SeHun cũng không chịu thua liền một

lần nữa chặn đứng anh lại. Lần này cậu thừa nhận mình đã sai thật rồi, thực muốn xin lỗi người kia, muốn cùng người kia dù không thể trở về như xưa thì chí ít cũng nên coi nhau như đồng nghiệp... Nhưng anh ngay cả mặt cậu cũng không thèm nhìn khiến trong lòng SeHun khó chịu không ngừng...

-LuHan!... Tôi biết anh rất giận tôi. Nhưng cư xử như thế này thực sự rất kỳ quặc...

-Đừng có ăn nói buồn cười như thế! Tôi đối với cậu cư xử khác với mọi người ư? _Lộc Hàm lạnh nhạt nhìn vào mặt cậu, lên tiếng.

-Vậy đừng cư xử như thế nữa...

-Cư xử thế nào?

-Như thế chúng ta không hề quen biết...

-Xin lỗi cậu! Chúng ta vốn dĩ chưa bao giờ quen thân...

End Chương 10

11. Chương 11

From C.O: Gần đây rất khổ cực mỗi khi ngồi máy vì bệnh thiếu máu não tái phát T.T C.O rất xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của mình. Xin hứa, xin thề là sẽ không bao giờ chậm như thế này thêm lần nào nữa TT.TT Mọi người thông cảm cho C.O và con Poster tội nghiệp. Nó không có tội tình gì đâu (Thực ra là nhiều không kể hết nên không tiện nói cho dài dòng ra) nên mọi người đừng giận nha. Bây giờ C.O đang rất rảnh rỗi, thực sự muốn đọc những comts mọi người dành cho fic, mong mọi người comt thật nhiệt tình nha...

Yêu mọi người rất nhiều

Cobra W4

Live for Tao, Die for Tao

Đầu tháng 9, Macao chuyển mùa từ những cơn gió lạnh nhẹ mang hơi biển. Không hẳn là đậm mùi nhưng cũng không phải không thể cảm nhận được... Mùa đông lại sắp tới... Baek Hyun giữ nhẹ cái áo sơ mi rồi phơi lên ban công. Cả người khẽ rùng mình vì cơn gió lạnh lạnh quét qua mặt, cậu khép cửa ban công trở vào trong nhà. Đưa mắt nhìn lên giường nơi anh đang say ngủ mà lòng không kiềm được oán trách. Anh hiện tại tuần 7 buổi thì 6 buổi đều đi làm từ sáng sớm tới tối mịt mới được nghỉ. Cậu vốn dĩ đã nghĩ anh sang tới đây là sẽ vào Despia cùng mình nhưng hận nỗi nhân viên công ty sau khi tiếp nhận thêm Kim Jong In là đã đầy đủ, không còn thừa lấy nổi một chỗ trống cho anh. Vì thế lại phải đem tấm bằng danh giá cùng bộ hồ sơ sáng bóng của mình xin vào một công ty quảng cáo gần đó. Công ty ấy là mới thành lập mà anh lại là nhân viên có năng lực trụ cột nên công việc đổ lên đầu nhiều vô kể. Tối nào cũng thấy anh cặm cụi hì hục trên sofa vẽ vẽ, tô tô mà lòng cậu không kiềm được xót xa (Ai nha~ “Vợ” xót “chồng” làm việc vất vả ^0^). Ngu ngốc! Thật là ngu ngốc... Tự dưng bỏ mất một công việc nhân nhả mà lương cao để chuốc lấy khổ sở vào mình... Baek Hyun hiện tại thật vừa muốn đánh cho anh một trận nhớ đời, lại vừa muốn ôm lấy anh mà hôn cho chết thì thôi (Ghê nha~)... Chẳng phải tất cả những điều đó đều vì cậu, đều vì anh yêu cậu mà ra sao?... Lén cười một cái, Baek Hyun nằm xuống bên cạnh Chan Yeol, đưa tay nhéo lên mặt anh... Thật thỏa mãn mà dùng lực thật mạnh, cậu bật cười khi thấy anh nhú mày trong cơn mơ... Tiếp tục đưa tay tay xuống mũi anh bóp chặt, khuôn mặt trắng trẻo rất nhanh đã chuyển hồng... Đang thích thú thì đột nhiên nghe thấy giọng nói tựa như thần chết...

-Muốn chết?????... Thích phá anh ngủ lắm sao?

Chan Yeol mở mắt cười, nhìn cậu... Đôi mắt lấp lánh giữa những ánh nắng đầu ngày khiến cậu lại bỗng chốc lạc mất nhịp tim đều đặn của mình... Park Chan Yeol tại sao lại siêu ma mị quyến rũ như thế chứ?

-Ai lại muốn chết?_ Cậu lè lưỡi tinh nghịch, nhìn anh mà cười ngu.

-Thật ngu ngốc, em bình yên không muốn lại muốn “gây chiến” huh? Hiện tại là phải phạt em như thế nào cho chừa đây?

-Không dám đâu..._ Cậu cười_ Anh mau dậy đi, chúng ta cùng nhau ăn sáng...

-Không muốn..._Làm nũng (?)

-Mau dậy đi!... Em nấu canh anh thích đó...

Anh cười thật thoải mái mà ôm cậu vào lòng. Êm ấm, bình lặng... hình như đều là những dấu hiệu trước cơn cuồng phong bão tố...

SeHun lăn một vòng trên giường, cả người cảm thấy mệt mỏi vô cùng vì chứng ngạt mũi theo mùa của mình. Cầu nhau một hồi cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, cậu liền bật dậy ra khỏi phòng. Nhưng vừa ra tới nơi liền bắt gặp Tử Đào đang mang giày...

-Anh đi đâu giờ này vậy?

-Ừm... Ra ngoài có chút việc thôi. (Đi hẹn hò cùng sếp Phàm thì có!) Cậu sao giờ này còn chưa ngủ????

-Em ngạt mũi... Không thở nổi..._SeHun nằm xuống sofa, cười nhặt nhẻo...

-Anh thấy dạo này cậu thiếu sức sống quá đấy... Công việc quá bận rộn sao?

-Cũng không hẳn anh ạ...

-Vì Lộc Hàm, huh?

Tử Đào đột nhiên buột miệng. Chính bản thân cậu cũng không định nói ra điều này đâu nhưng thực sự nhìn thẳng em khổ sở vì quá nhiều lý do khiến cậu cũng không tài nào yên lòng nổi. Chuyện của Lộc Hàm cùng SeHun gây nhau cậu từ đầu đều biết rõ nhưng đột nhiên trở nên xa cách, đột nhiên coi nhau không bằng không khí thì thực sự là hơi quá. Tên Lộc Hàm kia cũng vì chuyện này liền không thèm nói chuyện với cậu nữa... Mà không, chính xác là không thèm nói chuyện với tất cả những người có liên quan tới Oh SeHun nữa... Điều này đối với một người hòa nhã thân thiện như Lộc Hàm thật khó tưởng tượng được... Cậu ta và SeHun từ lúc đó liền thay đổi một cách chóng mặt. Hòa nhã, thân thiện cùng đồng nghiệp đều lập tức thay bằng lạnh lùng, vô tâm... Không khí công ty dường như bị hai người này ép cho tới khi không còn chút sức sống nào hết... Thực khó chịu vì điều đó...

-Anh đang nói gì vậy?_SeHun cười khẽ nhưng rất rõ ràng, đó là một nụ cười bất lực...

-Anh nói gì cậu phải là người hiểu rõ nhất chứ? Đúng là công việc là công việc, riêng tư là riêng tư... Nhưng hai cậu vốn dĩ không phải là mối quan hệ kiểu như thế này. Có gì hiềm khích liền giải quyết mau đi... Như thế này, cậu không thấy mệt mỏi sao????

-Anh à..._SeHun im lặng một hồi lâu rồi mới khẽ lên tiếng_ Em cũng muốn lắm chứ. Nhưng thực sự anh ta không muốn nghe em xin lỗi, cũng có vẻ không muốn cùng em có bất cứ quan hệ nào... nên... đúng là mọi thứ với em hiện tại rất bế tắc... Thực sự mệt mỏi quá... Em...

Cậu nói bị bỏ ngỏ giữa chừng, SeHun nhắm mắt lại, mặt không có chút biểu lộ gì hết... Tử Đào tới đây hẳn không được liền mang cả giày đi vào nhà, tới gần thẳng bé mà gõ nhẹ lên đầu nó.

-Ngu ngốc! Nếu không muốn đâu ai bắt ép cậu thân thiết hay quen biết gì Lộc Hàm? Xin lỗi cậu ta không nghe thì cứ mặc kệ cậu ta thay đổi. Đẳng này cậu vì có gì cùng cậu ta trở nên đáng chán ghét như vậy?

-Anh à... Cái chính là em muốn cùng anh ta có quan hệ...

-Gi??????_Tử Đào rít lên vì câu cảm thán mang nội dung gây sốc của SeHun..._Cậu...

Vừa mới nói tới đây, điện thoại trong túi quần liền kêu lớn. Đắn đó nhắc điện thoại...

-Em hiện tại muốn anh chết cóng sao?... Đáng ghét! Còn không mau xuống đây????

Ậm ừ một hồi mới tắt máy, cậu nhìn về phía SeHun rồi lại liếc ra ngoài ban công lộng gió... Đắn đo một hồi mới rời đi. SeHun gác tay lên trán che khuất đôi mắt thâm cuồng mệt mỏi của mình, một lần nữa không kiềm được tiếng thở dài. Chuyện này thực sự khó vậy sao? Cậu biết cậu đã tát anh rất mạnh, lại còn sỉ nhục anh thậm tệ trước mặt mọi người nhưng cậu cũng đã xin lỗi rồi, anh còn muốn gì hơn nữa? SeHun bất lực mà nhiều lúc đã muốn mặc kệ anh, muốn tiếp tục cuộc sống của mình mà không cần nhớ tới cái tên ấy. Song không hiểu tại sao trong lòng lại thấy trống vắng khủng khiếp khi hằng ngày đều không thể cùng anh cãi nhau kịch liệt, đôi mắt tròn tròn tức giận lẫn giọng nói giễu cợt của anh đều không thể hàng ngày thấy được nữa... Xi Lu Han hiện tại là muốn cậu phải làm sao đây?... Câu hỏi chỉ là một câu cảm thán nhưng đích xác khiến cậu nhận ra một điều, chuyện này không thể mãi tiếp diễn được. Giữa hai người cần có một người có động thái gì đó tới đối phương. Nếu Xi Lu Han không thể, cậu sẽ làm... SeHun đột nhiên bật dậy thật nhanh, không cần suy nghĩ mà vớ lấy chìa khóa cùng áo khoác ra ngoài... Lặn lội nửa đêm mò tới trước cửa chung cư của công ty... Vừa tới cửa đã bị bảo vệ chặn lại...

-Cậu cần gấp ai?

-Tôi có việc gấp cần gấp trưởng phòng maketing ngay, phiền chú liên lạc cho anh ấy được chứ?...

-Giờ này hẳn là đã ngủ rồi, cậu không thể đợi tới sáng mai được sao? _ Bảo vệ ái ngại

-Phiền chú giúp cho, tôi có việc rất gấp...

-Thôi được rồi, cậu chờ chút...

Bảo vệ chung cư nhanh chóng gọi điện lên tầng trên. Tưởng là sẽ không có ai nhắc máy nhưng tín hiệu vừa vang lên một hồi, đầu dây bên kia đã có tiếng trả lời...

-Cậu Lộc Hàm phải không?

-Vâng... có chuyện gì vậy?

-Tôi là bảo vệ chung cư, dưới đây có một người đang cần gấp cậu... Cậu đã ngủ chưa?

-Ồ vậy sao?... Tôi hiện tại vẫn còn thức... Nhưng người đó là ai vậy?

-Tôi cũng không biết, nhưng cậu ta có chuyện gấp cậu gấp...

-Vậy sao?... Vậy chú cứ để người ta lên...

Bảo vệ chung cư rất nhanh đã quay ra nhìn SeHun gật đầu. Cậu bước vào thang máy, lòng dạ tự nhiên lại trở nên bồn chồn. Thời gian thang máy chậm rãi chạy, SeHun đột nhiên có cảm giác muốn quay lại. Tự dừng đường đột như thế này, cơ bản là những điều cần nói cậu cũng chưa có chuẩn bị gì hết... Đắn đo còn chưa dứt thì thang máy đã dừng lại trên lầu 18... SeHun vô thức tới trước cánh cửa nhà số 1802 mà không biết vì sao tim mình lại đập mạnh như thế... Kiềm chế mọi cảm xúc, cậu đưa tay bấm chuông cửa...

-Xin chào... Cậu...

Lộc Hàm vừa mở cửa đã giật mình, cả người có xu hướng khẽ lùi lại phía sau. Nhưng rất nhanh đã chuyển thành cái trạng thái vô cảm hàng ngày, anh lạnh nhạt hỏi...

-Phó phòng Oh? Anh tìm tôi có việc gì?

-Cùng nhau nói chuyện được không?

-Tôi hiện tại là đang rất buồn ngủ... Không có thời gian nói chuyện cùng cậu...

-Khoan đã...

Lộc Hàm nhanh chóng sập cửa, nhưng SeHun thậm chí còn nhanh hơn đem tay chặn lấy cánh cửa đang đóng lại... Cơn đau từ lòng bàn tay nhói lên khiến cậu nhăn mày kêu lên, Lộc Hàm cũng vì thế mà bối rối mở cửa ra nhìn cậu ái ngại...

-Cậu đừng làm tôi khó xử nữa! Chúng ta không cần phải như thế này...

-Vậy hãy nghe tôi nói...

Lộc Hàm dẫn đo nhìn cậu một hồi rồi đem cánh cửa đóng lại, cùng cậu leo lên tận tầng thượng. Gió heo hút thổi thật mạnh qua từng cọng tóc, Lộc Hàm dừng lại thật nhanh ngay sau khi vừa tới nơi, hướng SeHun hỏi...

-Được rồi, cậu muốn nói gì?

-Xin lỗi vì ngày hôm đó... Tôi..._SeHun ngập ngừng.

-Tôi không để tâm nữa rồi... _Lộc Hàm nói thật nhanh.

-Vậy tại sao lại như vậy đối với tôi?

-Vì vốn dĩ chúng ta không có gì là quan hệ cả... Tất cả chỉ là những khó chịu về nhau từ đầu. Bây giờ nghĩ lại tôi cũng thấy mình khi ấy rất ngu ngốc. Tôi vốn dĩ là không nên gây nhau với một người lạ như cậu... Thật xin lỗi...

Lộc Hàm cười nhạt sau đấy lại quay ra nhìn cậu. Gương mặt tràn ngập những cảm giác khó hiểu của cậu khiến anh nhanh chóng trở nên bối rối, toan quay đi bỏ xuống khỏi ban công thì đột nhiên cánh tay bị kéo lại. Rất nhanh đã thấy đôi môi lạnh buốt của mình ấm nóng. Anh trợn ngược mắt lên nhìn SeHun cùng hàng mi dài cong vút gần tới nghẹt thở... Một cái chạm môi rất nhẹ nhưng thực sự đã khiến SeHun chột dạ. Cậu...đang làm gì thế này? Anh xô mạnh cậu ra, đôi mắt vẫn không thể trở lại trạng thái bình thường... Nhưng không gian bối rối quý dị nhanh chóng được giải tỏa bởi một cái tát rất mạnh từ tay Lộc Hàm... Đôi mắt anh hoảng loạn nhìn vào mặt cậu... Cái thứ gì vừa xảy ra?

-Cậu... Khốn kiếp!!!!

End Chương 11

12. Chương 12

From C.O: Chương XII đánh dấu một bước ngoặt khá lớn của HunHan cùng ChanBaek... Mình đã mượn khá nhiều tình cảnh của những người xung quanh để đưa vào Chương này. Ví dụ tình cảnh của tên anh họ đang mặt dày đeo bám một chị cùng khoa, còn những gì xảy ra đối với Chan Yeol thì là kinh nghiệm bản thân đã trải qua và khổ sở tích lũy được nên mình nghĩ cảm thấy cũng khá chân thực... Mong mọi người ủng hộ nha...

P/S cho fan HunHan: Au cũng muốn cho hai thằng ya lắm chứ bộ. Nhưng mà tình cảnh không cho phép T0T Chẳng lẽ không đứng không rằng đè nhau ra hả??????

Yêu mọi người rất nhiều

Cobra W4 C.O

Live for Tao, Die for Tao

Lộc Hàm hoảng loạn nhìn vào gương mặt SeHun đang ửng đỏ vì cái tát. Đây không phải là do anh cố tình, nhưng thực sự cậu ta đang nghĩ cái quái gì chứ? Anh vốn dĩ là biết mình tức giận, ghét bỏ cậu vô lý, đối với lời xin lỗi người ta đã nói ra đều không chút để ý. Nhưng tại sao bản thân mình lại trở nên trẻ con như thế thì anh không hề biết. Ngày nào cũng vì cậu mà dành ra vài khoảng thời gian nghĩ tới tất cả. Nhưng tức giận vì cái tát thì ít mà trăn trở tại sao mình ngày ngày lại nhớ tới cậu thì nhiều... Lộc Hàm vốn dĩ đã tưởng mình không cần nghĩ tới làm gì, cứ thế coi như chưa bao giờ gặp cậu. Nhưng không hiểu tại sao lại khó tới vậy...Cẩn nhẹ môi, anh hiện tại không biết mình phải nghĩ gì thêm vì cái việc vừa xảy ra, vội vã bỏ

đi để lại mình cậu đang đông cứng như tượng. SeHun thật lâu không thể kiềm chế lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, vô thức chạm nhẹ lên môi mà hình như còn cảm nhận được cái mềm mại từ môi anh. Cậu thực sự không hiểu bản thân mình đã nghĩ gì mà lại hành động như vậy. Nhưng quả thực khi nghe thấy anh nói những lời tuyệt tình kia, thâm tâm gần như đã muốn nổ tung vì khó chịu... Rốt cục cậu đối với anh là loại tình cảm gì chứ? Chẳng lẽ...là...

Nhất Phàm cùng Tử Đào tới tận bờ biển, cùng nhau quàng một tấm chăn mỏng ngồi trên nóc ô tô... Tử Đào thỉnh thoảng khẽ nhúc nhích trong lòng hắn chỉnh tư thế cho thoải mái rồi lại tựa đầu vào đôi vai phía sau. Gió biển lạnh buốt nhưng cả cơ thể lại ấm áp không tưởng khi ở trong vòng tay của hắn. Không gian xung quanh thật im lặng chỉ có tiếng sóng biển cùng từng nhịp thở của hắn và cậu là rõ ràng...

- Đây..._Hắn gọi khẽ.

- Huh?

- Không có gì..._Cười

- Anh hâm thật..._Tử Đào bật cười vì cái kiểu đối thoại kỳ dị của hắn.

- Tại tự dưng im ắng quá, không biết thế nào lại thành như thế nữa...

- Thực sự anh là người không chịu được im ắng huh?_Tử Đào quay đầu lại nhìn hắn, câu nói cũng mang ý trêu chọc nhưng lại nhận về một câu trả lời rất nghiêm túc.

- Không thể, tình yêu ạ... Anh sợ cảm giác xung quanh mình yên lặng...

- Tại sao?

- Em muốn nghe sao?

- Tất nhiên..._Cậu gật đầu tấp lự nhưng rồi khi nhìn thấy anh mắt bối rối của hắn lại rút lại... Nhưng nếu anh không muốn kể, tôi cũng không ép anh, giám đốc...

- Anh có thể kể cho em... trừ khi em thay đổi cái cách xưng hô với anh đi..._Hắn hôn nhẹ lên tóc cậu.

- Thay đổi?... Vì sao phải thay đổi ạ?

- Như thế này nghe rất lạnh lùng. Chúng ta chẳng giống yêu nhau chút nào...

Nghe thấy ngữ khí giận dữ của hắn mà Tử Đào lại không kìm được, bật cười... Mấy nữ nhân vì vẻ đĩnh đạc, đạo mạo của hắn mà điên cuồng nếu nhìn thấy loại biểu tình trẻ con này trên mặt hắn thì không biết sẽ nghĩ gì nữa...

- Tôi không phải vì không có cảm giác với tình yêu này mà xưng hô như vậy... Chỉ là..._Cậu ngập ngừng rồi đột nhiên đổi hướng... Mà anh muốn xưng hô thế nào?

- Thì như những cặp yêu nhau bình thường..._Nhất Phàm vuốt nhẹ tóc cậu.

- Nhưng như vậy tôi đột nhiên lại thấy mình trở nên yếu đuối thế nào ấy...

Tử Đào cắn môi dưới của chính mình, quay lại nhìn hắn thì ngay lập tức một đôi môi đã chạm vào má mình, sau đó là một tiếng cười rất tự tại của hắn...

- Hahahahaha... Ngốc thật... Như thế nào mà em lại có thể trở nên yếu đuối vì một lời xưng hô chứ?

- Anh...

Cậu vì lời trêu chọc ấy mà mặt đỏ bừng, vừa vì xấu hổ, vừa vì tức giận. Nhưng ngay lập tức đã được hắn đền bù bởi một nụ hôn thật sâu lên môi. Mùi vị của hắn cùng hơi gió mặn mặn quyện vào nụ hôn đậm đà khiến cậu gần như cảm giác mình đã vì nó mà ngất đi... Tử Đào cậu hiện tại mới nhận ra mình thật sự rất dễ vì nụ hôn của hắn mà mềm lòng...Cười khê khi hắn rời khỏi môi mình, cậu ôm lấy cổ hắn mà dựa đầu vào, rất ngoan ngoãn, giống ý Nhất Phàm mà phát ngôn...

- Sau này sẽ cùng anh xưng hô như vậy sao, Nhất Phàm?

- Đúng vậy..._Hắn cười thỏa mãn rồi siết lấy người cậu_Bây giờ em còn muốn nghe câu chuyện của anh không?

- Dương nhiên muốn a ~...

- Ngày anh 6 tuổi từng bị lạc tới một nơi rất lạ. Không khí vừa im ắng lại không có lấy một bóng người... Một mình gào thét tìm trợ giúp giữa không gian ấy khiến anh trở nên rất mất cảm với âm thanh. Một thằng nhóc cứ thế lủi thủi, âm thanh phát ra thì chỉ có chính mình nghe thấy... Rất đáng sợ nếu đột nhiên giữa không gian ấy lại phát ra một âm thanh nhỏ nào đúng không? Sau này anh được một người cứu ra mới biết mình bị nhốt vào một bãi sân bay bỏ hoang... Từ đây trở đi đều vì không gian im ắng mà tưởng mình lại lạc vào đó... Rất bực tức, rất khó chịu...

Hắn vừa kể xong liền liếc qua nhìn Tử Đào đang nhú mày lại suy nghĩ... Một khoảng lâu không nhìn được nữa mới bật cười lớn... Tử Đào quay lại nhìn hắn giận...

- Anh nói điêu!

- Hahahahaha... Đúng vậy! Anh vốn dĩ chỉ đơn giản là không thích sự yên lặng thôi... Anh biết em sẽ nhận ra mà...

- Biết rồi sao còn kể?

- Trước đây anh kể cho ai cậu chuyện này họ đều tin sái cổ... Hahaha! Không hiểu tại sao không lừa nổi em chứ?

- Câu chuyện của anh có một kẻ hồ rất lớn...

- Gì?_Hắn nhướng mày nhìn cậu.

- Chẳng có lý do và nguyên nhân gì mà đột nhiên bắt một đứa trẻ nhốt vào rồi mặc kệ...

- Đúng vậy... Kẻ hồ chính là ở đây. Nhưng em biết không? Con người ta khi đã mù quáng trong tình yêu, những chuyện vô lý, khó tin đều có thể bị tình cảm chế ngự thành cảm xúc tin tưởng...

- Vậy anh đã kể câu chuyện này cho mấy cô người yêu cũ của anh nghe sao?_Cậu khẽ nhú mày khiến hắn trong lòng đột nhiên thấy thoải mái không ngờ...

- Phải! Em ghen sao?

- Không! Chỉ thắc mắc là anh đã yêu lũ đầu rỗng tới mức nào?...

Nhất Phàm ngơ người ra một hồi rồi lại cười giòn tan, cùng tiếng sóng đánh vào tai cậu từng hồi êm đềm... Hắn vẫn nói cậu quá lạnh lùng, quá trầm cảm... Nhưng hiện giờ lại nhận ra rất rõ ràng, hắn chính vì những điều đó mà yêu cậu như thế này... Thật dễ thương. Dem tay cậu nắm chặt vào trong cái chăn mỏng, hắn hôn nhẹ lên đó...

- Anh đã yêu nhầm rất nhiều người ngu ngốc trước khi tìm được em... Vì thế hiện tại cũng rất tự hào về mình đây...

- Tsk... Anh thật lẻo mép nha, Nhất Phàm..._Cậu vô tư bình luận mà không để ý tới nụ cười gian xảo của hắn

- Còn em thật gan to nha Tử Đào... Dám nói anh như vậy...

Lại một nụ hôn nữa. Tử Đào cùng hắn cứ thế miên man, thật hạnh phúc trong vòng tay của nhau... Hạnh phúc thật đơn giản...

SeHun gõ liên tiếp lên tap tài liệu của mình, ban đầu rất nhẹ rồi mạnh dần, nhanh dần, thậm chí còn phát ra những tiếng “lộp cộp” rất rõ ràng khiến nhân viên phòng tài chính tò mò mà nhìn về phía cậu không dứt. Đôi lông mày nam tính nhíu lại rất lâu, gương mặt đẹp trai cũng tràn ngập những nét dằn đo... Cậu ngày càng thấy mình giống cú đêm, luyện thành công “mất ngủ thâu đêm thần chú” đều là vì nụ hôn kia cùng gương mặt anh thật gần. Tất cả những cái vãi, xô xát trước đây nhanh chóng bị tâm trí “sàng lọc” chỉ còn

động lại giọng nói mềm mại cùng gương mặt thật khả ái của anh... SeHun biết mình đối với anh bây giờ đã không còn là loại suy nghĩ thông thường nữa, cậu không còn thấy áy náy vì đã đánh anh, đã sỉ nhục anh mà hiện tại trong lòng chỉ trăn trở vì ham muốn thực hiện lại cái việc đêm qua... Điều kỳ lạ là cậu không hề thấy việc đấy kỳ quặc chút nào, rất tự nhiên như cơm ăn, nước uống, không khí thở hàng ngày, thậm chí trong lòng đôi khi còn trào lên cảm giác hạnh phúc thỏa mãn nữa... Có nên đổ tội cho anh vì đã biến một thằng đàn ông bình thường thành một tên biến thái thế này không chứ? Chẳng lẽ cậu mãi vì sự lạnh lùng của anh mà đứng một chỗ nhìn hạnh phúc trôi đi ư? Không đời nào, Oh Sehun không phải người như thế. Pama chẳng có dạy không được chờ hạnh phúc tới tìm mình mà phải tự mình đi tìm nó sao? Cậu không biết anh có phải hạnh phúc của mình không nhưng kể cả khi anh không phải định mệnh dành cho cậu, Oh SeHun vẫn sẽ làm anh trở thành điều đó. Vì cậu muốn thế! Chỉ vì cậu muốn thế... Từ bây giờ, cậu sẽ không chờ đợi anh đối với mình trở thành một mối quan hệ đặc biệt nữa mà sẽ tự mình bắt anh làm điều đó... Đứng dậy ngay khi vừa nghe thấy tiếng chuông báo giờ nghỉ trưa, cậu bước thật bình thản tới căn phòng đối diện bên kia hành lang. Vừa ngó đầu vào thì đã thấy văn phòng vắng tanh chỉ còn lại anh ngồi cặm cụi một mình bên cái máy tính. Mấy nhân viên phòng này có cần mong chờ giờ ăn trưa như học sinh mong chờ giờ tan học thế không chứ? Sehun khẽ chep miệng bình luận trong đầu rồi hiên ngang bước vào, tới trước mặt anh đứng khoanh tay thị uy... Nhưng cái con người kia hình như không chút để ý tới cậu mà chỉ xua nhẹ tay, lên tiếng...

- Tôi nói lại lần nữa Khải Đình... Tôi không muốn ăn trưa, cậu nên ra ngoài đi, đừng ở đây làm phiền tôi...

SeHun nhú mày vì câu nói ấy, hận không thể dùng tay cốc cho anh một phát. Mắt thâm cuồn, mặt nhợt nhạt như xác chết trôi mà lại còn không ăn trưa. Muốn đau dạ dày rồi “thăng” sớm hả? Đằng hẵng ho nhẹ một cái, cậu lên tiếng...

- LuHan... Cùng ra ngoài ăn trưa đi!

Lộc Hàm nghe tới đây liền ngẩng phắt đầu dậy, khuôn mặt biến sắc vì người đang đứng trước mặt cùng câu nói kia... Sự kiện đêm qua khiến anh mất ngủ còn chưa phai nay lại sống động hiện về. Trong vài tích tắc đầu tiên, anh nhận ra mình đã dán mắt vào đôi môi cậu... Nhưng lý trí nhanh chóng tìm về, anh quay lại với máy tính, lạnh nhạt lên tiếng...

- Tôi...không muốn ăn. Cậu về phòng mình đi...

SeHun nhìn anh chằm chằm, cậu biết anh vẫn còn vì quá nhiều chuyện của cả hai mà phải suy nghĩ tới một mối nhưng vẫn là không kiềm được mà thêm vào trong số ấy một câu nói sốc nổi hơn đánh vào tâm trí của anh...

- Nay Xi LuHan... Tôi thích anh. Tất nhiên sẽ vì thế mà mặt dày theo đuổi. Anh chuẩn bị tinh thần đi là vừa...

- Cái gì?

Ngay lúc anh tròn mắt quay ra thì chỉ còn thấy tấm lưng cậu xa dần nơi hành lang...

Chan Yeol sốt ruột nhìn đồng hồ. Đã là hơn 10h đêm vậy mà vẫn chưa thể rời khỏi công ty, trong lòng anh chộn rộn nhiều lo lắng khi nghĩ tới cảnh cậu vẫn đang thức mà chờ anh trở về nhà... Tới đây liền bật cười thật hạnh phúc... Nhà... Anh với cậu đã chính thức sống chung một tổ ấm, liệu có nên cùng nhau tạo một giao ước mang tính xã hội không nhỉ? Cứ nghĩ tới cái cảnh mình sẽ đặt vào tay cậu một chiếc nhẫn cam kết rồi cùng cậu sống thật hạnh phúc cho tới khi trở thành những ông già mà lại không thể nén nổi nụ cười ngu ngốc trên môi... Anh trước đây đã khiến cậu đau khổ bao nhiêu, giờ cũng nên đền bù lại bấy nhiêu thôi... Quay trở lại với công việc, ChanYeol uống sạch ly cafe nhằm tìm kiếm sự tỉnh táo, tự nhủ thâm phải kết thúc thật nhanh vì một tên “vợ tương lai” đang ngồi chờ ở nhà... Mắt nhắm mắt mở, nửa tỉnh nửa mê mới kết thúc công việc, anh đóng máy tính, muốn đứng lên thật nhanh mà lao về nhưng khi vừa đứng dậy liền lập tức choáng váng đổ ập người xuống ghế... Bóp mạnh lên cái đầu đang đau buốt của mình, anh thở chậm lại, cố gắng giữ thăng bằng để đứng dậy thật từ từ... Lại tự thở dài... Bệnh thiếu máu não lại tái phát rồi sao? Hừ, mới phẫu thuật được 3 năm. Thật tốn tiền mà bệnh tật cũng chẳng thuyên giảm... Tuy giờ này đã rất muộn, cậu có lẽ cũng ngủ rồi nhưng anh vẫn cố bước thật nhanh trên con đường vắng vẻ để trở về nhanh

nhất có thể, thỉnh thoảng lại vì gió lạnh mà khẽ rùng mình... Chung cư chỉ cách công ty có gần 100m nên rất nhanh đã về tới... Chậm rãi tra chìa khóa vào ổ, anh ngạc nhiên khi thấy cậu nằm dài trên sofa, mắt nhắm mắt mở buồn ngủ... Lay nhẹ người cậu, anh yêu thương nhìn vào khuôn mặt dễ thương đang ngái ngủ...

- Dậy đi, Baek Hyun, em phải vào phòng ngủ chứ? Đã nói đừng chờ anh mà... _Dịu dàng nhắc cậu dậy khỏi sofa, anh nói khẽ khi có một đôi môi cứ dụi dụi vào cổ mình không ngừng.

- Uhm...Tại sao giờ này mới về? _BaekHyun bám lấy cổ anh, nói trong cơn buồn ngủ, âm điệu nũng nịu cũng vì thế mà tăng cao.

- Xin lỗi..._Anh cọ nhẹ sống mũi lên môi cậu, cười.

Cậu chỉ còn âm ừ trong cổ họng rồi cứ thế nằm trên tay anh... Chan Yeol toan đưa cậu vào phòng ngủ, nhưng bàn chân vừa bước tới liền mất thăng bằng, đầu óc đau buốt cũng đột ngột đình trệ mà ngã xuống nền đất lạnh đè lên người cậu... Cậu vì sức nặng trên người cùng tiếng kêu đau đớn của anh vội tỉnh táo ngay tức thời... Cuống quýt hết cả lên khi cảm nhận được vầng trán đang nóng dần cùng gương mặt tái nhợt mê man của anh...

- Chan Yeol? Anh làm sao vậy? Chan Yeol...

Cậu luống cuống riu anh đang mê man ra ngoài, gào thét cho bằng được một chiếc taxi... Thật nhanh đã ôm anh trong lòng, không ngừng lăm bắm

- Anh làm sao vậy ChanYeol? Trả lời em đi.... Park Chan Yeol! Mở mắt ra... lập tức mở mắt ra!

BaekHyun lòng nóng như lửa đốt, nước mắt mắt tự chủ trào ra, chảy dài trên mặt. Chuyện này rốt cuộc là sao đây...

- Chú à... làm ơn hãy nhanh một chút

- Được rồi, cậu cứ bình tĩnh...

Tài xế taxi vì những lời thúc giục cùng những giọt nước mắt cảm động của cậu mà chạy nhanh hơn trên đoạn đường vắng. Không gian tĩnh mịch chỉ có những ánh đèn đường lắt léo cùng với tiếng xe chạy êm êm khiến sống lưng cậu lạnh ngắt. Tại sao lại đột nhiên có cảm giác chuyến xe này thật đáng sợ... Tài xế xe vì thấy gương mặt xanh lét của cậu qua gương chiếu hậu liền quay lại phía sau trấn an.

- Cậu đừng lo, chúng ta sẽ tới bệnh viện gần nhất sau vài phút nữa...

Ngay lúc tiếng còi xe tải rẽ từ một ngã tư vang lên inh ỏi bên tai cùng ánh sáng chớp loá từ đèn pha khiến tim cậu hẫng mất một nhịp... Sau đó điều duy nhất cậu nhận thấy là sự chuyển hướng đột ngột từ tài xế nhằm tránh chiếc xe tải và một hành động tức thời từ bản thân mình. BaekHyun vòng tay xung quanh người anh, ôm chặt rồi hét lên từng tiếng đau đớn khi tấm lưng đập liên tiếp vào từng phía của chiếc ô tô đang lăn dài xuống con dốc...

End Chương 12

13. Chương 13

Tiếng chuông điện thoại đổ dồn dập giữa đêm làm Jong In đột ngột tỉnh giấc. Liếc nhìn về phía anh đang nằm trong lòng mình tựa quây rồi vươn tay lấy chiếc điện thoại đầu giường...

- Alô?

- Cậu Kyung Soo phải không?

- Xin lỗi! Anh ấy hiện tại đang ngủ, có chuyện gì vậy? _Jong In trở nên lo lắng vì giọng nói gấp gáp của người kia

- Chủ của số điện thoại này vừa gặp một tai nạn, tôi thấy đây là số điện thoại duy nhất nằm trong danh bạ của cậu ấy. Mọi người có thể tới đây thật nhanh chứ?

Jong In mở thật to mắt nhìn vào cái tên trên màn hình điện thoại rồi mới tá hỏa lên khi nhận ra. Đó chẳng phải là Byun Baek Hyun sao? Lay mạnh người anh, cậu nói lớn...

- Kyung Soo! Mau dậy đi... Dậy mau! Baek Hyun xảy ra chuyện rồi...

- Uhm... Cái gì cơ? _Anh nửa tỉnh nửa mê trả lời khiến cậu nổi xung lên, phát một cái thật mạnh vào hông anh mà gào lên...

- DẬY MAU! BYUN BAEK HYUN ĐÃ XẢY RA CHUYỆN RỒI! DẬY MAU ĐI...

Trước mắt là một khoảng không trắng xóa, mờ nhạt cùng với ánh nắng gay gắt chiếu vào mặt khiến anh khó khăn mở mắt. Vừa mới nhìn thấy bảng điện tâm đồ cuối giường của mình và mùi thuốc sát trùng bệnh viện nồng lên đã ngay lập tức muốn bật dậy. Nhưng vừa khê nhúc nhích đã bật kêu đau đớn khi cảm nhận được cả người ê ẩm cùng với cái chân đang bó thạch cao phía dưới... Một nữ y tá vì tiếng động liền chạy vào trong phòng, mừng rỡ nhìn anh...

- Anh đã tỉnh rồi sao? Hiện tại đang cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi... đã bị làm sao thế này?

Ôm nhẹ cái đầu đau nhức của mình ngồi dậy, anh nhíu mày. Đầu óc cứ ong ong lên những đau nhói thông thường... Nếu anh nhớ không nhầm, hôm qua căn bệnh thiếu máu não của anh lại tái phát... nhưng tại sao lại xảy xước hết thế này, chân còn bị gãy sao? Nữ y tá tháo bình nước muối biển trên tay anh rồi thay vào đó một bình mới...

- Anh bị bất tỉnh vì máu lên não chậm rồi sau đó gặp tai nạn trên đường đưa tới đây. Tài xế taxi chạy xe cho anh không qua được nên đã thiệt mạng tại chỗ. Anh rất may mắn khi có người con trai kia che chắn cho đấy, nếu không hiện tại chắc tình hình sẽ không thể nào cứu vãn được rồi...

- Con trai?

- Đúng vậy...

Chan Yeol nghe tới đây hai mắt liền mở thật lớn, lồng ngực quặn thắt lại. Đêm qua khi bất tỉnh, anh đã ngã vào lòng cậu, người thân duy nhất với anh tại đây cũng chỉ có cậu... Vậy tức là... Đột ngột tóm chặt ống tay áo của cô y tá kia lại, anh mất bình tĩnh mà nói thật lớn...

- Cô vừa nói cái gì? Ai? Người đó là ai?

- Tôi... _Y tá vì hành động ấy của anh mà không khỏi bối rối... Anh hãy cứ bình tĩnh lại đã... Người kia với anh là ai tôi không hề biết, chỉ biết khi cấp cứu tới nơi thì đã thấy cậu ấy ôm anh rất chặt, cả người bị thương rất nặng. Nhịp tim tuy yếu hơn của anh nhưng lúc đó vẫn còn sống...

Anh cảm giác như trái tim mình vừa nứt vỡ thành ngàn mảnh khi nghe thấy loại tình huống kia... Trong lòng thì cầu mong người đó không phải là cậu nhưng trái tim thì đã rất rõ ràng hoang mang, không thể kiểm soát khi nghĩ tới cảnh cậu đã ôm anh, đã bảo vệ anh mà chịu hết đau đớn... Nói gì mà bảo anh bình tĩnh, nếu là người cô ta muốn cưới làm bạn đời đang trong tình cảnh này liệu cô ta còn bình tĩnh được không... Kéo mạnh nữ y tá lại, anh gần giọng...

- Vậy cậu ấy hiện giờ ở đâu? Mau nói đi!!!!

- A... cái này, anh cứ bình tĩnh lại đã...

- Khốn kiếp! Tôi hiện tại không bình tĩnh! KHÔNG THỂ bình tĩnh. Cô mau nói đi! Cậu ấy hiện tại đang ở đâu? _Nữ y tá vì những lời gào thét đáng sợ của anh mà bất lực nói

- Cậu ấy hiện tại vẫn đang trong phòng cấp cứu. Xương sống bị gãy và não cũng do va đập với những mảnh kim loại rắn mà tổn thương nặng... Cuộc phẫu thuật đã kéo dài 6 tiếng rồi, cậu ấy trụ được tới hiện tại cũng là rất kiên cường rồi...

Chan Yeol đỏ bừng hai con mắt khi nghe thấy những lời nói đó của nàng ta... Thân làm y tá, chắc chắn cô ta biết rõ thế nào là có thể cứu, thế nào là không thể làm gì được... Nhưng đối với Byun Baek Hyun mà nói, anh không cho phép cậu ta xảy ra chuyện gì hết... Cố gắng nhích người khỏi giường, anh đặt chân xuống đất khiến nữ y tá nhảy dựng lên...

- Trời đất! Anh đang làm gì?

- Tôi phải tới đó, làm ơn đưa tôi tới đó chỗ của em ấy...

- Không được! Anh vừa mới tỉnh lại, mọi thứ chưa được kiểm tra, tôi nào dám cho anh đi...

- Tôi chỉ muốn tới trước cửa phòng cấp cứu thôi, xin cô đẩy...

Anh nín lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô, ánh mắt tràn ngập chỉ còn lo lắng và trăn trở... Nữ y tá vì thế mà mũi lòng liền đem anh đặt lên chiếc xe lăn mà đẩy tới trước cửa phòng cấp cứu... Vừa tới nơi đã thấy Kyung Soo cùng Jong In đang ngồi trên băng ghế đợi...

- Chan Yeol? Cậu tỉnh rồi sao? _Kyung Soo vội vàng chạy tới chỗ cậu, sốt sắng hỏi.

- Em không sao, hyung... _ Chan Yeol nhìn vào quần thâm trên đôi mắt anh mà trả lời thật khẽ _ Baek Hyun... sao rồi?

Kyung Soo cùng Jong In im lặng tức thời vì câu hỏi ấy của cậu, thở dài mà nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu. Chan Yeol cũng quay lại nhìn tấm biển đỏ rực của phòng cấp cứu vẫn đang sáng mà nắm chặt chiếc vòng trên cổ, lẩm nhẩm...

- Byun Baek Hyun... Anh cảm em... không được có chuyện gì. Ra khỏi đây rồi trở về nhà cùng anh... làm ơn, Baek Hyun...

#####

Xung quanh chỉ còn một mảng trắng xóa cùng với những âm thanh quen thuộc đập vào tai từ mọi phía khiến Baek Hyun gần như mất phương hướng... Quay đi quay lại chỉ một mình trong không gian lạnh lẽo ấy...

- Xin chào, tôi là Park Chan Yeol...

- Xin chào, tôi là Byun Baek Hyun, rất vui được gặp anh...

- Baek Hyun! Chúng ta cùng nhau đi uống được không?

- Đi uống?

- Mừng kế hoạch công ty lần này thành công...

- Ok!

- Baek Hyun... Byun Baek Hyun... Cậu làm sao thế này? Tỉnh lại ngay! Mau tỉnh lại... Baek Hyun à! Baek Hyun?

- Chan Yeol? Uhm...

- Cậu tỉnh rồi sao? Nói cho tôi nghe, đã xảy ra chuyện gì? Bọn chúng làm gì cậu?

- Thì đánh nhau... Đàn ông con trai đánh nhau đôi lần cũng có gì đâu... Mà hơn nữa tôi thắng chứ bộ, cậu khóc cái gì...

- Đồ ngu này...

- Um... Tôi... phải đi đây...

- Khoan đã!!!!

- Uhm... Tôi..._Anh ngập ngừng_ Cậu... đi mạnh khỏe nhé!

- Dĩ nhiên rồi...

- Chan Yeol... Xin cậu đừng buông tay... Hãy giữ tôi lại có được không?...Tôi sẽ cố gắng để...không yêu cậu nữa... Chúng ta chỉ cần trở lại được như ngày xưa, có được không?

- Không được... Chúng ta mãi mãi không thể trở về như xưa được nữa rồi, Byun Baek Hyun...

.....

- Anh là thật... Không phải... và cũng chưa từng muốn mình chỉ là một cơn mơ trong cuộc đời em, đồ ngốc ạ...

- Muốn chết????... Thích phá anh ngủ lắm sao?

- Ai lại muốn chết?

- Thật ngu ngốc, em bình yên không muốn lại muốn “gây chiến” huh? Hiện tại là phải phạt em như thế nào cho chừa đây?

- Không dám đâu... Anh mau dậy đi, chúng ta cùng nhau ăn sáng...

- Không muốn...

- Mau dậy đi!... Em nấu canh anh thích đó...

Từng mảnh âm thanh cùng ký ức quen thuộc ào về trong tâm trí khiến cậu có cảm giác như mình đã quay tròn vài vòng... Tất cả những đau đớn lẫn lộn cùng những ký ức ngọt ngào khiến trái tim gần như bị bóp nghẹt trong chốc lát chỉ còn đọng lại trước mắt hình ảnh của anh. Thật quen thuộc... Cái nhìn ấm áp kia, giọng nói trầm ấm kia, những cử chỉ ngọt ngào của anh cùng nụ cười trong ánh sáng ban mai... Thực sự rất muốn chạy lại gần. Nhưng những ký ức lại ngày một xa hơn. Cố gắng, khắc khoải lẫn đau khổ chỉ một mình mình là người gánh chịu... Thực muốn cất tiếng gọi nhưng cổ họng lại đông cứng... Vùng vẫy, dẫu dựa kịch liệt nhưng rồi lại chính mình mắc kẹt bên trong ký ức miên man...

#####

- Bác sĩ... Nhịp tim đang giảm...

- Chuẩn bị sốc điện, mức thấp nhất trước..._ Vị bác sỹ lau sạch mồ hôi trên trán, lẩm nhẩm..._ Cố lên cậu bé...

Nỗ lực cuối cùng để cứu lấy một sinh mạng khiến các bác sỹ nhanh chóng kiệt sức... Nhưng đền bù lại rất xứng đáng... Nhịp tim cậu trở lại bình thường trước khi mũi khâu cuối cùng được cắt ra...

Lộc Hàm cả ngày hôm nay giống như người bị ngẩn ngơ, làm việc gì cũng không nên hồn... Chung quy ra thì còn vì cái gì khác ngoài con người tên là Oh SeHun ấy... Cái gì mà hôn anh? Cái gì mà thích anh? Cái gì mà mặt dày theo đuổi anh? Tên đó có phải vì bị anh đánh rồi điên luôn không? Ngẩn ngơ rót chai nước mắm vào chảo dầu đang sôi, anh giật bắn lên khi từng giọt mỡ nóng bỏng bắn lên khắp người... Vội vàng tắt bếp, Lộc Hàm cắn răng chửi âm lên... Đang lúc ngào ngạt hào khí liền nghe thấy tiếng chuông cửa... Hàm hầm ra mở cửa, tới nơi liền thấy một thùng các tông nằm trên bệ. Anh nghi hoặc một hồi lại không ngần ngại mở ra, ngay lập tức bị một con vật lông trắng muốt nhảy xô lên người, giật bắn mà ngã về phía sau...

- Cái quái gì đây?

Gạt nhẹ con chó sang một bên, anh bóc vội lá thư bên trong thùng ra

Lộc Hàm hết khinh bỉ liếc về tờ giấy rồi lại liếc về phía con chó, đầu óc không tỉnh táo vì vụ bắn dầu nóng vừa xong mà nổi xung lên. “Sút” con chó kia ra khỏi cửa, trước khi đóng cửa lại còn gào lên...

- Mày ở đâu thì lập tức trở lại chỗ đấy đi...

Con lulu nhìn vào cánh cửa trắng trước mắt không rời, im lặng vài giây rồi cất tiếng... sủa. Và cũng ngay sau đấy vài giây là khuôn mặt ngao ngán của Lộc Hàm sau cánh cửa... Thở dài một cái mà lại đem nó kéo vào nhà... Sau đó là một không gian rất quỉ dị khi anh ngồi trên sofa, chăm chăm nhìn con chó đang quay đi quay lại khắp nơi...

- Mày!... lulu phải không?...

Lộc Hàm đen mặt lại. Tên đó lấy tên anh đặt cho con chó thật sao? Lại nuốt cục tức vào họng mà hiền hòa, cười một cái với con lulu...

- Mày muốn ở lại đây với tao?

- Vậy thì từ giờ mày phải đổi tên, được chứ?

- Từ giờ hãy nhớ! Tên mày là SeHun! Oh Se Hun, có nghe rõ chưa?

End Chương 13

14. Chương 14

From C.O: Đầu tiên, gửi một lời xin lỗi chân thành nhất tới những ai đã và đang đọc fic của C.O. Vừa mới hứa hẹn cùng mọi người sẽ không bao giờ post fic muộn xong lại thất hứa ngay sau đó được, au hiện tại đang cảm thấy rất khó chịu và thất vọng vào bản thân mình. Nhưng cũng mong mọi người thông cảm cho cái hoàn cảnh khốn khổ khốn nạn hiện tại của au. Au KHÔNG THỂ ra ngoài, vì thế cũng không thể gặp con poster để mà đưa fic cho nó. Thực sự đôi lúc nghĩ chính mình cùng nó sắp phát điên vì ức chế không thể gặp nhau... Mà thôi, chuyện này cũng chẳng có gì hay để nói cả. Một lần nữa thực sự xin lỗi các reader yêu quý vì sự chậm trễ đáng trách này, mong mọi người đều hiểu, đều thông cảm cho au.

Yêu mọi người rất nhiều:

Cobra W4 C.O

Live for Tao, die for Tao

Chan Yeol gạt vài sợi tóc lòa xòa trên gương mặt tái nhợt của cậu, vuốt nhẹ lên đôi má gầy chẳng chít những vết xây xước... Giải phẫu kết thúc, thời gian thuốc mê tan cũng đã hết ấy vậy mà cậu rất “ngoan cố” không chịu tỉnh lại khiến anh lòng dạ cồn cào suốt một ngày nay, ăn gì cũng có thể nôn ra... Đầu óc đau buốt cũng vì thế mà nghiêm trọng hơn, nhưng anh thực sự muốn chờ tới lúc cậu tỉnh lại để còn cốc vào cái đầu ngu ngốc ấy, mắng vào đôi tai ngờ nghệch ấy và để còn hôn lên đôi môi yêu thương ấy... Cho tới giờ nghĩ lại tất cả, Chan Yeol thực hận thù chính bản thân mình, tại sao anh luôn là người mang đau khổ tới cho cậu thế này? Đan nhẹ năm ngón tay mình vào bàn tay cậu, anh nhẹ nhàng hôn lên đó, nước mắt lăn dài xuống khóe môi...

-Chúng ta đã an toàn rồi, Baek Hyun... Em còn không mau tỉnh lại? Đồ ngốc này, vì sao lại làm như thế?

Cánh cửa đột nhiên bật mở khiến anh bất giác quay ra. Nhìn vào hai gương mặt đang xâm xỉ trước mắt mình mà lòng lại quặn thắt... Anh nuốt khan trong cổ họng mình...

-Hyung? Họ không nói gì khác thường đấy chứ?

-..._Kyung Soo vì câu nói ấy mà liếc nhẹ về phía Jong In cầu cứu.

-Tại sao lại im lặng?_Giọng nói của anh tới đây âm lượng đã tăng lên rất nhiều_ Hai người đã nghe được cái gì? Bọn họ nói gì về Baek Hyun? Hai người nói đi! MAU NÓI ĐI!

-Chan Yeol..._Jong In ngáp ngừng nhìn vào gương mặt anh.

-Cái gì? Cậu mau nói đi...

-Bác sỹ chịu trách nhiệm cho cuộc phẫu thuật của cậu ấy nói rằng... Baek Hyun...

-KHỐN KIẾP! CẬU ẤP ÚNG CÁI GÌ? NÓI ĐI!!!!!!_ Chan Yeol vươn tay nắm lấy cổ áo của Jong In mà kéo xuống, gần giọng.

-Baek Hyun bị tổn thương não rất nặng, cậu ấy có tỉnh lại hay không, có nhớ được chúng ta hay không đều là những chuyện chưa thể chắc chắn được...

Anh mở lớn hai mắt, trái tim gần như lại bị bóp nghẹt một lần nữa... Cậu và anh mới bắt đầu tình yêu chưa đầy một tháng, mới bắt đầu cuộc sống có nhau chưa đầy 30 ngày, vậy mà đã thành ra như thế này sao? Người ta vẫn nói thử thách tạo nên tình yêu vĩnh cửu. Nhưng thực sự có cần thử thách anh và cậu tới nhường này chứ? Nếu hiện tại cậu không tỉnh lại, anh biết làm sao? Mà giả như cậu tỉnh lại, không còn nhận ra anh thì anh biết làm thế nào đây? Chan Yeol không muốn nói, không muốn nghĩ thêm một chút nào nữa liền quay lại siết chặt lấy tay cậu, nước mắt lại lăn dài không tự chủ được...

-Em tin Baek Hyun sẽ tỉnh lại... Em ấy... sẽ không quên em đâu...

Giọng nói nghẹn ngào cùng với đôi vai run rẩy của anh khiến trái tim Kyung Soo cũng trở nên đau đớn... “Tại sao tình yêu của hai đứa nó lại gian truân như thế?” Khẽ quay lại vùi mặt vào vai Jong In, lắc đầu liên tục bất lực. Chuyện Baek Hyun có tỉnh lại hay không, có còn nhớ trọn vẹn ký ức hay không thì không ai có thể biết được, nhưng niềm tin mà Chan Yeol đang xây dựng thật vững chãi... đồng thời cũng rất mong manh. Nhưng người tác động lên niềm tin ấy lại nằm bất động thế kia. Tương lai rồi ai có thể nói trước được điều gì?

-Ăn trưa, Xi Lu Han...

Anh vừa ngẩng đầu dậy khỏi cái máy tính liền thấy Oh Se Hun đang chễm chệ ngồi ở ghế bên cạnh, trước mặt là hai xuất ăn trưa nóng hổi... Tự nhiên coi như không thấy gì, anh lại quay đầu vào làm việc... Sau đó là tiếng thở dài của SeHun cùng tiếng dao đĩa chạm đĩa, tiếng nhai thịt bò chóp chép của cậu ta khiến Lộc Hàm khẽ cau mày rồi quay lại, lớn tiếng...

-Cậu không thể xuống canteen hay mang về phòng ăn sao?

-Thịt bò hôm nay thật ngon a~

Máu nào dồn tới đỉnh, anh cắn chặt răng kiềm nén tức giận quay lại với cái máy tính... Rất im lặng một hồi lại nghe thấy tiếng cậu ta...

-Lulu thế nào rồi?

-Lulu nào?_Kiềm chế.

-Anh biết là Lulu nào mà... Hai người “sống” cùng nhà có “hòa thuận” không?_SeHun buông nĩa xuống, nhìn anh, cười.

-Nhà tôi không có ai tên là Lulu hết..._Lộc Hàm chẳng thèm quay lại, lạnh nhạt lên tiếng.

-Oh vậy sao?_ Giọng cậu giễu cợt vang lên_ Nếu anh nói vậy có lẽ nó lại “gây nhau” với anh rồi hả?

Lộc Hàm tới đây không nhin nổi nữa liền tắt bản thảo đang soạn đi, quay lại nhìn chằm chằm vào mặt cậu.

-Cậu hiện tại là muốn gì?

Lộc Hàm anh xin thề, cậu ta mà nói muốn đeo bám anh, anh liền giết cậu ta ngay tức khắc... Nhưng đáp lại câu hỏi của anh chỉ là...

-Muốn anh dừng tay ăn trưa nha...

Không khí Despia hôm nay tới cuối ngày triệt để được thay đổi bởi một sự việc rất chi là “đáng mừng”... Cô phó giám đốc công ty đối tác không biết đã nghĩ gì mà lại gửi cho thư ký Hoàng một lời mời rất “đằm thắm” tới nhà nàng dự tiệc... Từ xưa tới này, chuyện các cô gái vì giám đốc mà điên đảo thì không còn gì lạ nữa. Nhưng chuyện để mắt tới thư ký Hoàng thì đây là lần đầu tiên. Ai mà chẳng biết thư ký Hoàng tuy có đẹp trai, năng lực thật nhưng mà là dạng người rất đáng sợ nha. Rất ít nói, ít biểu lộ cảm xúc, cơ bản có thể so sánh giống tảng băng trôi đã nhấn chìm tàu Titanic... Ấy vậy mà không biết đã vì cái gì mà lọt vào mắt xanh của một mỹ nữ hoàn hảo như nàng ta a... Chuyện này đã lan truyền khắp công ty chỉ trong vài phút cuối trước giờ tan tầm, tốc độ so với bệnh đậu mùa thì chỉ có hơn, không có kém. Người này truyền tai người kia, nhân viên này email cho nhân viên kia, nhưng khi tới được tai hần thì đã là gần nửa đêm... Nhất Phàm trên mặt không có một loại biểu tình gì, cứ thế dò hỏi đường tới nhà nàng phó giám đốc kia thì đã thấy âm ỉ từ ngoài sân, người này loạng choạng, người kia say xỉn... Nhíu mày lại vì không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nhưng khi hần vừa nhìn lên ban công lầu hai, mọi suy nghĩ đột nhiên bị cắt đứt khi nhìn thấy cậu đang dựa lưng vào lan can, đôi môi thì đang nằm trên má một cô gái tóc vàng hoe nào đó, cười tình... Nhất Phàm trong vài giây ngây người lại bởi những dòng khí nóng ào ạt chảy khắp cơ thể, vài giây sau liền nắm chặt lấy bàn tay lại, trở lại chiếc xe của mình đang đỗ bên đường rồi nhìn không dứt lên tầng hai. Tử Đào cùng cô nàng kia không biết nói chuyện gì mà khiến cả hai cười không dứt, cậu hiện tại đang là ăn tất cả những gì cô ta mang tới, uống tất cả những gì cô ta rót ra... Nhất Phàm tới đây liền nghiêng chặt rằng, lời chiếc điện thoại trong túi quần ra... Chằm chằm nhìn vào vẻ mặt đang bối rối của cậu, hần nắm chặt vô lăng trước mặt...

-Alô?

-Tử Đào... Em đang ở đâu vậy? Tại sao lại âm ỉ tới vậy?

-Ah... Em đang ở bữa tiệc của một người bạn thôi..._Tử Đào uống cạn ly rượu trên tay, thành thật nói.

-Vậy sao? Hiện tại không có ai đang ở gần tán tỉnh tình yêu của anh đấy chứ?

Tử Đào tới đây liền liếc nhìn cô gái kia trong vài giây rồi bình thản nói.

-Không có...

Nhất Phàm cảm giác như máu trong người mình gần như đã sôi sùng sục tức giận. Nói dối? Cậu đã nói dối hần bao nhiêu lần rồi? Thật cố gắng kiềm chế mình khỏi cảm giác phát điên vì bị phản bội, hần cố nói thật nhanh...

-Ừ vậy thôi, em cứ vui chơi đi...

Buổi tiệc kéo dài tới hơn 2 giờ đêm mới tan. Nhất Phàm dù phải chờ rất lâu mới thấy cậu ra nhưng là lại tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng khiến hần rất muốn... giết người. Cô nàng kia khoác tay Tử Đào ra tới tận cổng, trước khi lên chiếc xe của mình còn níu lấy cậu hôn nhẹ một cái lên môi. Tử Đào chẳng những không gạt ra mà còn đưa tay ôm lấy vai nàng một cái, cười tươi như hoa... Trái tim cùng tình yêu dành cho cậu bỗng chốc bị cơn ghen che phủ mờ mịt. Hần đã yêu cậu biết bao nhiêu, đã tin tưởng cậu biết bao nhiêu, đã vì cậu mà thay đổi bao nhiêu vậy mà con người này trong trái tim vẫn còn chỗ dối lừa hần ư? Liếc nhìn cậu đã đi bộ một đoạn khá xa sau khi tiễn cô gái kia, Nhất Phàm không thể kiềm chế liền lao ngay về phía cậu rồi chặn Tử Đào lại... Hần bực bội mở cửa xe khi cậu đang nhíu mày vì ánh đèn pha sáng chói đang rơi vào mắt rồi chẳng nói chẳng rằng kéo tay cậu, mạnh bạo lôi vào xe mình... Tử Đào tới đây mới nhận ra hần nhưng vì thấy những hành động tức tởm đó mới mau chóng lên tiếng.

-Nhất Phàm! Anh làm gì ở đây vậy?

Tiếng động cơ gầm lên trong đêm, lao vút trên mặt đường rất rõ ràng khiến Tử Đào chột dạ nhìn vào gương mặt hần... Rất lạnh lùng, rất cay nghiệt mà xen lẫn với vài nét tổn thương trong ánh mắt lấp lóa đèn đường...

Đây là loại biểu tình hấn chưa từng thể hiện với cậu bao giờ nên trong lòng Tử Đào hiện tại thấy đôi chút hoảng loạn...

-Nhất Phàm! Anh làm sao vậy?

Cậu nói thứ hai bị bỏ ngỏ giữa chừng khiến cậu bối rối vì chính bản thân mình nên sau đó lại quyết định im lặng... Rất nhanh sau đó, chiếc xe đỗ lại trong gara của hấn. Cánh tay của Tử Đào lập tức bị mạnh bạo lôi vào trong nhà hấn. Khi cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc đôi môi cậu đau nhói vì một vết cắn thật mạnh từ hấn, đầu lưỡi dẻo dai len lỏi trong khoang miệng cậu mà bá đạo cắn nát. Máu từ môi dưới của cậu vương vào trong nụ hôn khiến hấn gần như phát hỏa... Mạnh mẽ đem áo khoác ngoài của cậu lột bỏ, hấn đẩy cậu áp vào tường, luồn tay túm chặt lấy tóc cậu mà quay cuồng trong nụ hôn của mình...

-Uhm~...Nhất...Nhất Phàm...Đừng...Uhm~...

Tử Đào khẽ run lên vì sợ hãi cái loại biểu tình này của hấn. Cậu nắm chặt tay hấn mà đẩy ra, còn chưa kịp lấy lại nhịp thở sau nụ hôn kia hấn đã liền lao vào. Như một cơn bão giận dữ mà cuốn phăng chiếc áo sơ mi trắng trên người cậu... Luồn tay vào sau gáy Tử Đào, thô bạo kéo ngược về phía sau khiến đường cổ quằn rừ hiện ra ngay trong tầm mắt, Nhất Phàm thở gấp mà nút mạnh lên đó... Hoang mang vô hạn vì sự điên loạn của người trước mắt nhưng lại chẳng thể có một giây để lên tiếng, cậu chỉ còn có thể phả vào tai hấn từng tiếng rên rỉ gấp gáp cùng một vài lời lẽ rời rạc khi Nhất Phàm cắn mạnh lên cổ cậu...

-Nhất Phàm... Ahhh~... Đừng làm thế... Ahhhhh~... Đừng cắn... Arghhh

... Đau... Nhất Phàm... Đừng...

Toàn thân nóng rực lên vì cơn giận dữ, vì những lời rên rỉ gợi tình và vì cơ thể quằn rừ bên dưới khiến tai hấn gần như ù đi... Nhưng lý trí tức giận ngày hôm nay lớn hơn tất cả mọi thứ... Nhất Phàm đẩy ngã cậu trên sofa rồi tự đem chiếc áo sơ mi trên người tháo bỏ... Trong một giây hấn đã dừng lại khi thấy gương mặt hoảng sợ của cậu bên dưới... Nhưng rất nhanh đã vứt bỏ tất cả mọi suy nghĩ mà lao vào người cậu chiếm đoạt. Cậu là của hấn, chỉ có thể là của một mình hấn... Dây lưng bị hấn thô bạo rút ra khiến mắt Tử Đào đột nhiên cay xè... Đây là lần thứ hai hấn làm chuyện này với cậu, là lần thứ hai hấn cưỡng bức cậu. Vậy mà trước đây cậu đã từng nghĩ hấn nếu không say sẽ là một con người đàng hoàng ư? Thật sai lầm... Hấn trước sau gì chỉ muốn chuyện này, tình yêu với hấn là nghĩa lý gì chứ? Bất lực hét lên thật lớn khi hấn xâm nhập vào bên trong cậu bởi một cú đẩy rất mạnh. Tử Đào hiện tại muốn buông xuôi tất cả mà nhắm mắt cho qua đêm dài, nhưng trái tim cùng với cơ thể đều đồng loạt bị hấn giày vò mạnh bạo. Cậu cắn chặt răng mình, cố gắng không để thoát ra bất cứ âm thanh nào khỏi bờ môi. Đau đớn cứ thế chất chồng lên nhau mà kéo đến... Nhất Phàm đưa đẩy thật mạnh mẽ, gần như muốn đem cậu giết chết chứ không phải yêu thương. Nhưng sự im lặng ở dưới khiến tim hấn gần như trùng lại. Hấn nói hấn rất ghét sự yên tĩnh chính là sự thật... Nhưng hiện tại lại bị sự yên lặng từ phía cậu làm cho đau nhói... Đột ngột dừng xâm chiếm cậu, hấn gục mặt lên khuôn ngực trần đầm mồ hôi phía dưới mà khẽ lên tiếng, gần như là đã khóc...

-Tại sao lại làm vậy với anh? Vì cái gì mà lừa dối anh? Với tình yêu này anh không đủ chân thành sao, Tử Đào?

-Anh nói cái gì? Lừa dối?

Tử Đào vốn đã rất giận hấn vô cớ hành hạ mình nhưng nghe tới đây đã lập tức chuyển thành tức giận ngào ngạt. Cậu lừa dối hấn hồi nào?

-Cùng cô nàng tóc vàng kia ôm hôn, chuyện trò vui vẻ vậy mà nữ lừa dối anh sao? _Hấn gào lên, cảm giác trái tim đau đớn kinh hoàng._ Tại sao có thể làm thế với anh, huh? Anh cái gì cũng là vì em mà thay đổi, suy nghĩ cũng chưa từng có ai khác ngoài em, vậy mà em có thể làm thế sao?

-Anh im đi! _Tử Đào hét lớn chặn câu nói của hấn lại. Vừa tức vì hấn theo dõi mình lại vừa xúc động vì những lời nói của hấn nhưng có lẽ cũng vì thế mà thực thấy khó chịu khi hấn nghĩ cậu đã phản bội tình yêu này _ Ai lừa dối anh? Cô gái đó là bạn cùng lớp với tôi, vô tình nhờ công việc mà gặp lại. Đây cũng là bữa tiệc độc thân cuối cùng của cô ấy trước khi kết hôn, vài ba nụ hôn xã giao thì có gì đáng nói chứ? Anh gào cái gì mà gào?

Một khoảng không im lặng trước khi hấn kịp nhận ra mình gần như đã cư xử như một kẻ điên. Nhìn sâu

vào đôi mắt cậu, hắn biết cậu đang nói sự thật nên trong lòng đột nhiên muốn bật khóc lại vừa muốn bật cười... Muốn khóc vì hạnh phúc, muốn cười cũng vì hạnh phúc... Cậu đối với hắn cũng hết như hắn đối với cậu, phải không? Tử Đào nhìn lên gương mặt nức cười bên trên mà cơn tức bị thổi bay sạch không còn chút gợn trong lòng... Chung qui ra vẫn là hắn điên vì yêu cậu sao? Bật cười trước mặt hắn rồi đem đầu hắn kéo sát vai mình, ôm lấy...

-Ồngốc! Anh đã lo lắng gì chứ?

-Anh đã nghĩ em không yêu anh..._Hắn níu lấy bờ vai cậu, siết chặt.

-Chỉ vì đã hôn cô gái kia?

-Cũng vì em chưa từng nói yêu anh nữa...

-Anh muốn nghe sao?

-Đương nhiên muốn rồi..._Hồi hận hôn lên những vết cắn thô bạo của mình trên vai cậu, hắn gật nhẹ đầu.

-Em nói với anh những lời này là đã chấp nhận bước qua ranh giới rào cản của chính mình... Vì thế, nếu sau này anh cảm thấy mình sẽ phản bội em thì hãy nói trước, chúng ta sẽ kết thúc ở đây. Em không muốn vì bất cứ một người nào mà đánh mất tất cả những ranh giới của mình...

-Anh mãi mãi chỉ có mình em, Tử Đào...

-Vậy thì căng tai ra mà nghe cho rõ..._Tử Đào kéo tầm mắt hắn vào gương mặt mình, chậm rãi nói... Nhất Phàm! Em yêu anh...

Hắn thực có cảm giác như mình vừa đạt được một dấu mốc nào đó rất quan trọng trong đời khi ba chữ ấy thoát ra từ đôi môi cậu... Mỉm cười thật thoải mái, hắn hôn lên đôi môi rướm máu bên dưới, lần này rất dịu dàng mà ôm lấy cậu...

End Chương 14

15. Chương 15

Macao chuyển đông từ những đợt tuyết đầu mùa tê tê lạnh trải khắp trên những cánh cửa sổ, trên hiên nhà và trên cả mặt đường bằng phẳng. Ấy vậy mà chẳng ai có thể ngờ được, nó ngự trị cả trong trái tim của một vài con người khốn khổ với vòng quay nghiệt ngã của cuộc đời... Chan Yeol kéo hai vạt áo lại, chậm chậm bước từng bước trên con đường phủ đầy tuyết... Những bông tuyết bám lên mái tóc anh nhanh chóng được rũ xuống trước khi bước vào căn phòng quen thuộc ấy...

- Baek Hyun... Anh đã tới rồi đây. Hôm nay em thế nào?_Mỉm cười nhìn vào gương mặt xanh xao của cậu, anh ngồi xuống ghế.

- ...

- ... Đây! Hôm nay anh đã thành công rất lớn nha. Kế hoạch quảng cáo mới được cấp trên khen ngợi rất nhiều, anh có thể sắp được thăng chức đây...

- ...

Những từ phát ra từ miệng anh gần như là những âm thanh duy nhất trong căn phòng ảm đạm này... Đã hơn hai tháng qua, vậy mà mọi thứ vẫn chẳng có gì thay đổi khiến anh nhiều khi đã tưởng mình sẽ phát điên vì thiếu vắng sự tồn tại của cậu xung quanh mình. Cái không gian thiếu vắng gương mặt cậu, thiếu vắng giọng nói, tiếng cười của cậu khiến anh gần như đã trở nên mòn mỏi...

Chưa bao giờ Park Chan Yeol anh lại nhận thức được rõ ràng vị trí của một người trong lòng mình đến thế. Và cũng chưa bao giờ nghĩ mình lại cần một ai đó tới vậy... Nhưng thực sự đối với Baek Hyun mà nói, anh

hiện tại đã coi cậu gần như hơi thở hàng ngày của chính mình. Chỉ là tới ngồi kề bên cậu, kể đi kể lại vài câu chuyện nhạt nhẽo, chỉ là đơn giản nhìn vào gương mặt xanh xao ấy, trái tim anh dường như ấm áp hơn bất cứ lúc nào... Nhưng sự thực vẫn là sự thực. Dù có cố coi như cậu đang nghe, đang hiểu và đang vui cùng với anh bởi những vụn vụn của cuộc sống thì đối diện bao giờ cũng là gương mặt bất động cùng với những nhịp tim yếu ớt từ cậu khiến trái tim anh lại càng thêm dày vò. Cái cảm giác ở giữa bờ vực của hạnh phúc và đau đớn thực sự đang giết dần anh từng ngày, từng giờ... Anh nhìn cậu thật lâu rồi lôi từ trong túi ra một chiếc hộp màu đen...

- Này tên ngốc! Bây giờ nếu em không tỉnh lại thì sau này sẽ phải hối hận đấy! Vì anh sẽ không làm lại điều này một lần nữa đâu._Anh mỉm cười nhưng khóe mắt đỏ rực_Byun Baek Hyun! Chúng ta kết hôn đi...

- ...

- Hừm! Im lặng là đồng ý rồi đấy nhé! Sau này không được hối lại đâu đấy...

Anh đeo chiếc nhẫn bạc vào ngón tay cậu, mỉm cười một cái vì sự vừa vặn của chiếc nhẫn. Từng ngón tay cậu, anh đã nắm đủ để biết kích thước của nó rồi... Cầm chiếc còn lại lên trước mặt, anh thì thầm...

- Baek Hyun! Mau giúp anh đeo vào được không? Baek Hyun à... Baek Hyun...

Chan Yeol tới đây không thể kiềm chế được cảm giác bất lực nữa mà gục đầu xuống đôi tay cậu... Từng giọt nước mắt thấm ướt đôi bàn tay nhỏ bé bên dưới...

- Anh xin em, Baek Hyun! Đừng hành hạ chúng ta nữa được không? Anh không thể chịu đựng được nữa, Baek Hyun... Làm ơn đi...

- ...

Trong cơn tuyệt vọng, đầu óc bế tắc của anh lắng vẳng một vài dòng suy nghĩ thực sự rất tiêu cực... “Byun Baek Hyun! Anh không muốn phải chờ em thêm một giây phút nào nữa... Chúng ta cùng... chết có được không?” Rất vô thức, Chan Yeol bật ra khỏi môi...

- Byun Baek Hyun? Em có sợ chết không? Nếu chúng ta được ở bên nhau, em có sợ chết không?

- ...

- Ê Lulu!

Anh quay ngoắt lại vì âm thanh khốn kiếp quen thuộc ấy, nhúu mày một cái rồi gào vào mặt cậu.

- Lần thứ 27 nha, Oh SeHun... Tôi thà chết chứ không lên xe cậu, thà phải đi bộ còn hơn để cậu chở về... Giờ thì biến ngay cho khuất mắt tôi!!!!!!!!!!!!!!

- Biết rồi, không đi thì thôi! Làm gì dữ vậy?

SeHun bĩu môi rồi biến thẳng, trả lại không gian yên tĩnh cho cái đầu óc đang mơ hồ của anh... Lộc Hàm trong vài tháng gần đây cảm giác như mình trở nên rất đa cảm... Vẫn biết nó là loại cảm giác của con gái song lại thực sự phải thích nghi dần với cái hoàn cảnh của mình... Oh SeHun vẫn vậy, vẫn khiến cuộc đời anh trở nên khốn khổ như trước, nhưng mà theo một vài nghĩa không biết phải nói là tiêu cực hơn hay tích cực hơn nữa... Cậu ta trở thành một tên mặt dày cấp độ cao, khác hẳn xưa kia. Anh nghe Tử Đào nói rằng cậu ta sống rất cổ hủ nhưng thực sự lại chỉ nhận thấy rõ mấy nét đều giả trên mặt ấy. Lẽo đẽo đeo bám anh, mặt dày quần lầy anh, vô liêm sỉ đi tung tin đồn nhảm khắp nơi về về trạng thái yêu đương của anh. Bây giờ thì cả công ty chẳng ai còn thèm nghe anh giải thích lấy một lời đã nghiễm nhiên coi anh như một vật sở hữu riêng có đóng cộp tên của Oh Se Hun... Nhưng nói qua nói lại thì vẫn có vài cái lợi cho anh, ví dụ như việc không cần phải dậy sớm xếp hàng mua Latte nữa vì sáng nào cũng có sẵn một ly trên bàn, không cần phải tranh nhau với vài thằng bạn phòng nhân sự để lấy được xuất cá biển nữa vì có một người luôn lấy sẵn cho anh một suất ăn trưa theo đúng sở thích... Không cần lo vấn đề cửa nhà hồng, khóa bồn tắm hư hại nữa vì lúc nào cũng có một tên mặt dày lấy tiếng là tới thăm con chó của hắn để vào nhà anh “nổi loạn”... Nghĩ tới tất cả những điều ấy khiến anh hiện tại đang rơi vào một trạng thái rất chi là buồn cười, anh không chỉ hoài nghi mình còn ghét Oh Se Hun hay không mà còn không biết mình có phải là đã thích

cậu ta hay không nữa...Thật đúng là hết biết... Lộc Hàm vừa bước vào tới nhà liền có một cục lông trắng muốt cuốn lấy chân, lè lưỡi lên nhìn anh đau đầu... Đang muốn sút cho nó một cái liền không hiểu sao lại thu chân về, thở dài một cái... Hình như trong lòng đang thấy không ổn...

- SeHun! Mày đói chưa?

Lộc Hàm đẩy bát cơm về phía nó còn mình thì ngay sau đấy lại ngồi sụp xuống đất nhìn nó đang ăn ngon lành... Lộc Hàm nhú mày nhìn thật lâu rồi đột ngột bật cười vì một suy nghĩ cực kỳ thú vị...

Despia hôm nay xì xào lớn nhỏ về sự xuất hiện của một mỹ nữ hoàn hảo trong công ty... Nàng không chỉ đứng top về sắc đẹp mà còn tốt nghiệp xuất sắc khóa đào tạo chuyên ngành thông tin tại Pháp... Đẹp người lại đẹp cả nết, và quan trọng nhất phải kể tới là nàng chính là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn... Đấy! đang “sóng” yên “biển” lặng lại xuất hiện thêm một “cơn gió” mạnh như thế, thật tự tò mò là bao giờ “bão” về?

- Chủ tịch! Cô Kwon... Mời ngồi! _Nhất Phàm lịch sự chào hỏi, trong lòng thầm tự thắc mắc vì sự ghé thăm đột ngột của vị chủ tịch đáng kính.

- Nhất Phàm... Câu quản lý công ty thực sự rất tốt đấy, tôi đã ngạc nhiên vì sự hoàn hảo của đội ngũ nhân viên chi nhánh này...

- Chủ tịch quá lời rồi... Chỉ là vài sự cố gắng nho nhỏ...Nhất Phàm trả lời, khẽ liếc về phía cô gái xinh đẹp đang nhìn xung quanh phòng mình, vì thế liền đột ngột giật mình khi Chủ tịch lên tiếng...

- Được rồi! Tôi sẽ không vòng vo nhiều nữa, Nhất Phàm... Chúng ta lẽ ra phải gặp nhau bên ngoài để nói về chuyện này nhưng tôi biết cậu không có nhiều thời gian...

- Chủ tịch có điều gì giao cho tôi?

- Không... Đơn giản là chuyện của cô con gái cưng này thôi. _Ông nói, khẽ đập vào đôi vai gầy của cô khiến cô ngượng ngùng cúi xuống... Nó đã lớn rồi, vậy mà không chịu tập trung vào việc gì hết. Vì vậy tôi thực sự đang muốn hướng nó tới một cuộc sống gia đình hạnh phúc...

- A...

Nhất Phàm nghe tới đây liền thông tuệ mọi thứ ngay tức khắc. Ngay sau đó là bối rối ngại ngùng nhìn vào ông...

- Chủ tịch... điều này...

- Cậu hiểu ý tôi đúng không? Chỉ là tôi nghĩ cậu là một người đàn ông tốt và sẽ rất hợp với nó. Yuri, con bé rất thú vị, cậu có thể tự mình tìm hiểu nó trước khi quyết định, điều này tôi không ép cậu...

- Chủ tịch, tôi thực sự..._Hắn ngập ngừng

- Cứ thử đi rồi hãy quyết định, được chứ? Tôi sẽ để Yuri lại Macao làm việc cho cậu...

Ông vỗ nhẹ vào vai hắn cười một cái mà hắn cho là rất tin tưởng rồi mới rời đi. Nhất Phàm liếc nhẹ về phía cô gái xinh đẹp kia, rồi lại quay ra nhìn con gấu trúc dù đang lọc cọc đánh vi tính... “Chuyện này! Thực sự không hay rồi!”

Chan Yeol vừa từ công ty tới phòng bệnh của cậu đã trợn tròn mắt nhìn về phía chiếc giường trống trơn mà lòng quặn lại lo lắng. Vội vã chạy ra ngoài, anh tóm lấy một y tá gần nhất, hỏi dồn dập...

- Bệnh nhân trong phòng này... Cậu ấy ở đâu?

- Bệnh nhân phòng này sao?_Cô ta nhú mày như đang suy nghĩ một điều gì đó rồi mới bật ra... A... Nào cậu ấy bị tổn thương, sáng nay chảy máu trong không kiểm soát nên đã qua đời rồi...

Hơi thở của anh gần như bị bóp nghẹt khi nghe thấy từng lời cô ta vừa nói... Trong ánh mắt hoảng loạn dần xuất hiện vài tia điên dại đỏ đục ngẫu...

- Cậu ấy hiện tại đang ở đâu?_ Anh gần từng tiếng, vươn tay đem cổ y tá bóp thật chặt.

- Anh...khụ khụ...điên rồi sao?... Khụ khụ... Buông ra...

- TÔI. HỎI. CẬU. ẤY. ĐANG. Ở. ĐÂU????_Anh khẽ nói lỏng tay để nghe những âm thanh rời rạc từ miệng y tá. Cô ta gạt tay anh ra, thở hồng hộc rồi hoảng sợ nhìn anh mà lên tiếng...

- ... Cậu ấy ở trong nhà xác...

Anh chạy thật nhanh theo hướng bàn tay mảnh mai kia vừa chỉ. Tới trước cửa nhà xác, cả người liền không kiềm chế được mà run rẩy không ngừng. Trái tim tưởng chừng cũng đang nhỏ dần từng giọt máu... Chan Yeol bước tới trước cái xe đẩy gần nhất, nước mắt chảy đầm gương mặt khi nhìn thấy cái tên Byun Baek Hyun trên tấm biển đen đầu...

- Làm ơn... Đừng... Baek Hyun! Đây không thể là em... không thể nào...

Anh run rẩy kéo tấm chăn trắng muốt ra khỏi người bên dưới để rồi cả trái tim gần như không còn nhịp đập, đau đớn chất chồng trở thành những mũi nhọn đục khoét trái tim yếu đuối khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc trắng bệch bên dưới... Mọi cảm xúc hỗn loạn, mọi cực khổ dồn đổ vào trái tim khiến anh chỉ còn có thể tuyệt vọng gào lên...

- KHÔNG!!!!!!!!!!

Chan Yeol bật dậy khỏi cơn ác mộng kinh hoàng nhất cuộc đời mình. Điện cuồng hỗn loạn nhìn vào xung quanh, anh vợ lấy chiếc điện thoại, nhấn nút gọi cho Kyung Soo, người đã giúp anh ở lại trong cậu đêm nay... Thế nhưng, việc đầu dây bên kia không trả lời điện thoại thực sự đã tác động rất mạnh vào cái đầu vừa trải qua một cú sốc chân thực chưa từng có của anh... Thực nhanh có mặt trước phòng bệnh của cậu cùng với những nhịp tim hỗn loạn, anh tới tận lúc này mới có thể thở ra thật nhẹ khi thấy cậu vẫn đang miên man cùng với những nhịp đập rất ổn định cùng Kyung Soo đang ngủ rất say trên chiếc giường gần đó. Điện thoại bị anh đặt chế độ rung rồi ném tận góc bên kia của phòng... Chan Yeol khẽ thở thật nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh cậu, nắm lấy đôi bàn tay cậu mà khẽ lẩm bẩm...

- Anh thực sự sắp bị em làm cho phát điên mất rồi, Byun Baek Hyun... Đồ ngốc này, mau tỉnh lại đừng anh đi...

- ...

- Thực sự rất khó ngủ ngon khi nằm mơ về em đấy, ngốc ạ...

- ...

- Mà này! Anh yêu em...

Vượt nhẹ lên khoeo mắt cậu, anh cười khổ vì bản thân đang bắt đầu nói những câu nói không đầu không đuôi và thực sự rất vô nghĩa... Thật lâu sau đó mới định rời đi, nhưng đột nhiên bàn tay bị một lực rất nhỏ níu lại trong khoảnh khắc... Chan Yeol trợn tròn mắt nhìn hàng mi đang yếu ớt đung đưa rồi vài phút sau mới mở ra một đôi mắt đờ đẫn trong bóng tối... Với tình huống chấn động này, anh gần như phải rất cố gắng mới có thể kiềm chế mình không phát điên lên để mà chạy ra ngoài gọi bác sỹ vào phòng... Rồi sau đây là một mảng hỗn loạn của bệnh viện. Kyung Soo bị đẩy ra khỏi phòng trong tình trạng vô cùng ngái ngủ, một lúc sau là sự có mặt của Kim Jong In... Họ nhìn nhau rồi cùng hướng về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt... Niềm tin tới giờ phút này tỏa sáng hơn bao giờ hết trên gương mặt anh...

Chan Yeol gần như không hề cảm thấy mệt mỏi khi chờ đợi cánh cửa phòng mở ra... Trời đã sáng hẳn nhưng anh biết, bên trong kia còn có một thứ ánh sáng diệu kỳ hơn tất cả... Cười lớn như một thằng ngốc mà ôm chặt lấy vị bác sỹ vừa bước ra cùng với một tin không thể hoàn hảo hơn, anh run rẩy chạm tay vào cánh cửa trắng muốt... Đã hai tháng trôi qua... Anh đã chờ cậu hai tháng... Đôi vai như được tiếp thêm sức mạnh bởi một cú đập nhẹ của Jong In...

- Họ nói, mọi chuyện đều ổn, Chan Yeol... Mọi chuyện đều đã ổn rồi...

- Đúng vậy... Tất cả đều ổn rồi...

Jong In kéo Kyung Soo trở về để lại không gian cho anh và cậu... Chan Yeol trong lồng ngực trái tim đang đập vang dội tựa như vừa tìm ra điều hạnh phúc nhất trên thế gian này, anh đặt tay lên nắm cửa rồi đẩy nhẹ vào phòng... Cậu ngồi trên giường bệnh, ánh sang tràn từ mái tóc xuống gương mặt yêu thương rồi đổ xuống bờ vai gầy... Nhìn dáng người của cậu, anh thực sự muốn bật khóc tức thì, con người đen lầy lẫm lẫm trong nắng lập tức vì tiếng động mà hướng về phía anh... Không muốn kiềm chế mình thêm một chút nào nữa, anh lao tới ôm chặt lấy con người đang ngồi chờ dẫn nhìn xung quanh, hôn lên đôi môi khô khốc của cậu... Chỉ là một cái chạm môi nhẹ nhàng nhưng nó mang theo tất cả những nhớ thương, những vui mừng cùng cả những giận dữ và uất ức nữa... Baek Hyun đánh không ngừng lên vai anh phản đối nụ hôn... Chan Yeol cũng vì thế liền buông cậu ra, nhìn sâu vào đôi mắt cậu mà lên tiếng...

- Tại sao lại bảo vệ anh?

- ...

- Ngu ngốc và liều lĩnh thật...

- ...

Trong một khoảnh khắc rất nhanh, anh bắt gặp ánh mắt ngơ ngác trong đôi mắt đẹp tuyệt diệu của cậu... Bỗng nhiên những lời nói của Kyung Soo lại vang lên rõ ràng hơn bao giờ hết...

Lạnh lẽo phủ khắp cơ thể khi nghĩ tới tất cả, anh nuốt khan trong cổ họng, nắm lấy vai cậu thật chặt...

- Baek Hyun! Nhìn vào mắt anh đi! Em...có biết anh là ai không?

- Tôi cũng đang định hỏi điều đó đây... Anh là ai?

End Chương 15

16. Chương 16

-Baek Hyun! Nhìn vào mắt anh đi! Em...có biết anh là ai không?

-Tôi cũng đang định hỏi điều đó đây... Anh là ai?

Chan Yeol cảm thấy như mọi thứ trước mắt mình đổ sập xuống chỉ trong chốc lát... Vốn dĩ là đã biết nên chuẩn bị tinh thần cho loại tình huống này, nhưng trái tim vẫn là không thể chịu đựng được cú sốc thực lớn như thế... Tâm trạng mang theo một mảng hỗn độn khổng lồ cùng với trái tim yếu đuối gần như không thể chịu nổi thêm bất cứ vết thương nào nữa, anh ngơ người nhìn vào gương mặt cậu...

-...

-Anh yêu tôi sao?

-Baek Hyun? _ Anh ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói trầm khàn ấy.

-Thì... tại lúc này anh hôn tôi...

-Baek Hyun, anh...

-Chúng ta... biết nhau sao?

-Thực ra... thực ra là biết..._Anh gần như phát khóc. Bản thân còn không rõ mình vừa nói gì với cậu nữa.

-Anh... đỡ đau đầu rồi sao?

-...

-Có bị thương ở đâu không?

-Baek Hyun, em...

-Trông anh xanh xao quá, Chan Yeol... Việc ở công ty lại ôm đồm vào người hả?_Baek Hyun nói tới đây vội phì cười vì gương mặt ngu ngốc khó đỡ của anh_Anh đã nghĩ gì mà cho rằng em quên mất anh là ai cơ chứ? Đối với em mà nói, Park Chan Yeol là người...

Cậu mới nói tới đây đã không còn cơ hội tiếp tục khi mà một vòng tay rộng lớn đã siết cứng lấy đôi vai gầy, một đôi môi mạnh mẽ đã lún sâu vào khoang miệng cậu tìm kiếm vị ngọt quen thuộc cùng một đôi mắt ẩm ướt mắt trên hàng mi đậm chất nam tính của anh... Baek Hyun vì suốt hai tháng trời chỉ truyền vào cơ thể nước và khoáng chất nên hiện tại khuôn miệng vừa đắng lại vừa khô khốc nhưng khi chạm được tới đầu lưỡi anh, vị ngọt rất riêng của anh, của ly café đắng đã lan tỏa khắp cơ thể... Nhưng thể lực vì những vết thương mà nhanh chóng cạn kiệt, cậu khẽ đẩy anh ra khi hơi thở dần yếu đi...

-Anh thực sự hiện tại rất muốn giết chết em, Baek Hyun! Em đã nghĩ gì khi nói những lời nói đó huh? Em có biết là vì em anh đã trở nên nhu nhược thế nào không? Có biết vì em mà trái tim anh đã đau đớn thế nào không? Anh chẳng thể ngủ nổi một giấc trọn vẹn, chẳng thể thôi nghĩ về em... Tất cả là vì em... đều là vì em đấy, đồ độc ác!

Cậu nhìn chằm chằm vào cái con người đang khóc như một đứa trẻ dối hờn mọi thứ mà lòng tràn ngập hạnh phúc... Sau nghĩ lại mới thấy mình đùa hơi hâm một chút liền chạm tay lên mặt anh lau đi dòng nước mắt dài mà hôn khẽ lên gò má anh...

-Park Chan Yeol anh... là người mà suốt đời này em chẳng thể nào quên được... Những đau khổ vì anh phải gánh chịu, những ngọt ngào cũng đến từ anh khiến em nhận thức rất rõ ràng mọi thứ, Chan Yeol... Vì thế em không thể quên mất anh đâu, tên gốc của em ạ...

Baek Hyun cười khẽ rồi vươn tay ôm lấy vai anh. Nhưng sống lưng mới liền xương nhanh chóng đau buốt vì ngồi quá lâu khiến cậu khó khăn níu lấy vai anh thật chặt để rồi bất chợt phát hiện một thứ rất lạ trên bàn tay mình... Mối ngược đầu lên đã chạm ngay ánh mắt đối diện, cậu khẽ giơ bàn tay lên trước mặt anh, ánh mắt mang ý dò hỏi... Chan Yeol tới đây mỉm cười thật tươi mặc kệ dòng nước mắt vẫn đang chảy dài trên mặt, anh nắm lấy tay cậu, hôn nhẹ lên chiếc nhẫn bạc lấp lánh...

-Chỉ là một chiếc “còng” để “khóa” chặt em lại thôi... Nếu anh không làm vậy, em có lẽ sẽ lại đe dọa rời khỏi anh thêm một lần nữa mất...

-...

Baek Hyun trong tim ấm áp một khoảng to lớn, những vết thương trên cơ thể đau đớn trong khoảnh khắc này gần như đã tan biến để rồi chỉ còn lại mỗi trái tim chân thực nhất của cậu đối diện với tình yêu mãnh liệt của anh... Lặng lặng nhìn anh lôi chiếc nhẫn còn lại từ trong hộp ra...

-Này! Anh đã nói sẽ không thực hiện lại lời cầu hôn của mình thêm lần nào nữa... Vì thế, em... cầu hôn anh đi...

Baek Hyun cười khẽ rồi đem chiếc nhẫn trên tay anh cầm một cách thực trang trọng rồi mới trầm khàn cất tiếng...

-Này Park Chan Yeol... Anh có muốn lấy em không?

-Anh muốn, đồ ngốc... Tất nhiên là anh muốn..._Anh vội vàng lên tiếng, hồi hã như chính mình sắp làm lỡ sự kiện này vậy.

Baek Hyun run rẩy cầm chiếc nhẫn lồng vào ngón áp út của anh, tới đây liền bật khóc, nhưng đôi môi lại hiện hữu nụ cười rất rõ ràng... Chỉ mới vài tháng trước thôi, cậu cũng đã từng nằm trong lòng anh như thế này, cùng anh khóc nhưng không hiểu nổi lý do vì sao. Nhưng hiện tại Baek Hyun đã biết rất rõ. Cậu và anh cùng khóc, chỉ bởi vì những đồng cảm không thể chạm tới nhau nay xô òa vào cùng một góc... Giống như hai đường thẳng tưởng chừng như song song nay lại giao nhau rất rõ ràng rồi từ đó trùng phùng... Người ta khóc, hay cười đều có thể vì niềm hạnh phúc quá lớn lao...

-Anh hiện tại hơi bận một chút... Lát nữa về sẽ gọi cho em được chứ? Ừ... Anh yêu em, Tử Đào...

Nhất Phàm đóng van nước trong phòng vệ sinh rồi cúp máy trở ra ngoài... Ngồi xuống đối diện với cô, hần mỉm cười...

-Anh đã đi hơi lâu à?

-Không có gì ạ...

Hần mỉm cười nhìn vào gương mặt xinh đẹp đối diện một cách mà hần cho là thân thiện nhất. Tự nhủ thầm trong lòng rằng mình chỉ là đang giữ phép lịch sự đối với lời đề nghị của chủ tịch mà ra ngoài cùng cô nhưng trong đầu vẫn đang là tự chất vấn bản thân. Có phải hần đang lừa dối cậu không? Đành rằng chỉ là đơn thuần đi ăn, nhưng hần thực sự phải thú nhận là mình đối với Yuri có cảm tình rất đặc biệt... Cảm nhận về một người con gái chưa bao giờ chân thực như thế đối với hần cả... Cô là một người rất hoàn hảo, rất hòa nhã lịch sự nhưng đối với những người thân quen lại là một cô gái rất thú vị... Vui tính, hóm hỉnh lại rất hay cười... So với Tử Đào, cô...

Hần lắc mạnh đầu vì suy nghĩ vụt qua thoáng chốc, tự hận không thể lập tức tát thật mạnh lên mặt mình vài cái... Thật hèn hạ khi hần bắt đầu vài suy nghĩ liên quan tới việc phản bội người hần yêu chỉ vì một người vừa mới gặp vài ngày. Nhưng thực sự Yuri rất khác biệt... Trong đầu óc Nhất Phàm dù không có chủ ý nhưng từ giờ phút ấy liền không ngừng so sánh cậu cùng với Yuri... Cô hoàn hảo, thân thiện; cậu đôi chỗ “khuyết điểm”, lạnh như một tảng băng... Cô là con gái chủ tịch tập đoàn, cậu chỉ là một nhân viên bình thường... Cô là một cô gái, còn cậu chỉ là một... chàng trai... Thực sự lúc bắt đầu có cảm giác đối với Tử Đào, hần chưa từng e dè hay nghĩ tới vấn đề này hết nhưng hiện tại lại tràn ngập những suy nghĩ thật dè dặt về nó... Lắc thật mạnh đầu mình để giữ bỏ tất cả chúng ra, hần vội vàng đứng dậy, nói thật nhanh...

-Anh xin lỗi, anh có chút việc phải đi trước...

-Nhất Phàm...

Hần bỏ mặc tiếng gọi của cô, trèo lên xe mà lao như điên trên quốc lộ hướng về nhà cậu... Hần cần cậu, hiện tại đang rất cần để trấn tĩnh lại cái đầu nóng rực những suy nghĩ kỳ lạ của bản thân mình... Ôm cứng lấy con người đang há hốc mồm ngạc nhiên đối diện, hần chẳng nói lấy một lời nào cả...

-Nhất Phàm? Em tưởng anh nói anh có hẹn?

-Hãy nói em yêu anh đi..._Nhất Phàm dùng chân đá mạnh cánh cửa đóng lại trước khi áp cậu lên cánh cửa ấy, hần thì thầm...

-Em yêu anh..._Tử Đào tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo lời hần... Nhưng Nhất Phàm, tại sao lại đột nhiên... Uhm...

Tử Đào hơi ngửa đầu ra sau vì nụ hôn vội vã đầy bất ngờ của hần... Dù là hoài nghi không hiểu rõ nhưng vẫn nhanh chóng chìm vào vòng tay ngọt ngào ấy... Nhất Phàm nhờ những hương vị thật quen thuộc trên môi mà dần trấn tĩnh lại bản thân, vừa rời khỏi môi cậu liền bị thu hút bởi một ánh mắt đang nhìn chăm chăm từ cầu thang... Đột nhiên nghe tiếng Tử Đào giãy nảy lên...

-SeHun, em tại sao giờ này vẫn còn chưa ngủ?

SeHun cố làm ra vẻ không nhìn thấy gì mà lên tiếng...

-Em ở trên phòng nghe thấy tiếng ồn... tưởng là có ai... Uhm... Mà em lên gác ngay đây, hai người cứ tiếp tục...

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng thằng nhỏ vừa khuất, Tử Đào lại giật mình vì tiếng cười của hần... Đánh nhẹ lên đôi tay đang ôm cứng lấy eo mình mà rít lên...

-Anh cười cái gì? Thằng bé nhìn thấy cả rồi, sau này phải tính sao đây, huh?

-Tính cái gì mà tính? Ai bảo không dựng rú nó chung nhà, cho ở chung cư công ty được rồi mà. Trước đây anh còn vì thế này mà tưởng nó là tình nhân của em đấy...

-Vớ vẩn..._ Cậu bĩu môi... Nó là em họ em, nhà người thân ngay đây thì việc gì phải ở chung cư công ty cho bất tiện?

-Hừ! Ở chung cư công ty với nó bây giờ chính là một sự tiện nghi đấy... Sẽ không còn phải lặn lội tới đó hàng ngày để đeo bám ai đó còn gì...

Tử Đào bật cười vì cách nói thật giễu cợt của hắn. Dem cổ hắn ôm lấy, cậu nói khẽ...

-Chẳng phải cái chuyện của nó cùng Lộc Hàm rất chi là thú vị, anh không thấy sao?

-Ừm, rất thú vị...

Hắn nhìn chằm chằm xuống nụ cười trên môi cậu mà miệng lại bất giác mỉm cười... Ai nói cậu lạnh như băng chứ?

-Này... em có muốn tới chỗ anh không? Chúng ta có thể làm vài “việc” thú vị hơn thế...

Tử Đào nhếch nhẹ môi vì câu hỏi đầy tính trơ trẽn. Vài giây sau mới siết cứng lấy tấm lưng của hắn mà nhảy lên, cắn nhẹ lên đôi tai phía dưới mà cười tình...

-Để xem những việc anh nói “thú vị” đến nhường nào...

-Rất sẵn lòng được cho em thấy, tình yêu ạ...

Chan Yeol đem cậu ôm lấy rồi ngồi trên chiếc giường bệnh sát cửa sổ. Rất yên lặng nhìn ngắm không gian bao phủ tuyết trắng bên ngoài...

-Chan Yeol..._Đột nhiên cậu lên tiếng.

-Ừ?

-Nếu như em không tỉnh lại, anh sẽ làm gì?

-..._Chan Yeol cười nhẹ_ Anh đã từng nghĩ tới việc sẽ không chờ đợi em nữa...

-Cái gì?_Cậu giật mình vì câu nói của anh nhưng tức giận còn chưa kịp trào lên thì anh đã nói.

-Mỗi ngày không có em thực sự rất dài, Baek Hyun... Vì em mà mòn mỏi, vì em mà gục ngã, vì em mà đánh mất chính bản thân mình... Anh không thể chịu đựng được chuyện này mãi nên trong đầu đã từng có lúc nghĩ rằng...hay là cùng em chết quách đi cho xong... Như thế chỉ ít sẽ không phải chờ đợi thêm một giây, một phút nào nữa để được ở bên em... Anh thực sự... đã rất nhớ em, Baek Hyun...

Cậu cúi đầu xuống nhìn bàn tay đang đan vào nhau mà quắn chặt eo mình. Baek Hyun gỡ nhẹ tay anh ra rồi lồng bàn tay mình vào đó, siết chặt, cảm nhận rất rõ ràng nước mắt anh chảy dài trên gáy mình mà cố gắng quay lại phía sau...

-Em xin lỗi, Chan Yeol... Lần này là em sai rồi. Em không nên nằm đó lâu như vậy... Em xin lỗi..._Cậu hôn nhẹ lên má anh rồi gục đầu xuống bờ vai rộng bên dưới.

-Biết vậy rồi thì tốt..._Anh bật cười giữa dòng nước mắt, vòng tay lại quấn quanh eo cậu... Cầm không được làm thế với anh thêm lần nào nữa, rõ chưa?

Baek Hyun nằm trong lòng anh, gật đầu liên tiếp như máy... Một lúc sau lại đột nhiên ngẩng đầu dậy thật nhanh mà nhìn vào đôi mắt đẹp tuyệt diệu bên trên...

-Này... Em yêu anh...

Anh trên môi nở một nụ cười không thể toe toét hơn. Hôn vào má cậu một cái thật mạnh mà gần giọng...

-Vậy thì mau khỏe lại rồi còn “đền bù” cho anh... Cứ đợi “chết” đi, tình yêu ạ...

-A! Cái gì mà đợi “chết”?_ Cậu mặt đỏ bừng vì lời nói “đều giả” ngọt ngào của anh.

-Hơ...Không biết nữa... Em đã hiểu câu nói “anh nhớ em” là gì thế?

-Thì là nghĩa đơn thuần, không phải sao?_Ngơ.

-Vớ vẩn! Không hề đơn thuần chút nào đâu, tình yêu của anh...

-Vậy là gì?_Tiếp tục ngơ.

-Em muốn anh nói thẳng hả?_Gian manh lên tiếng

-*Gật gật* (Byun Baek Hyun! Anh thực là ngơ hết cỡ =.=)

-Đợi tới lúc em khỏe lại... anh nhất định sẽ... “giết” chết em trong căn phòng của chúng ta, cụ thể hơn là trên chiếc giường của chúng ta... để bù lại những tháng ngày phải “khổ cực” vừa qua... Hehe... Anh lần này sẽ không nhẹ nhàng gì đâu...

-Yahhhhhh!..._Baek Hyun tới đây mặt mũi ửng hồng toàn tập mà rít khê lên.

Trời thật lạnh... Nhưng trong vòng tay anh thực ấm áp hơn bất cứ nơi nào trên thế gian này...

Kyung Soo khép cửa nhà lại, vừa quay vào trong đã bắt gặp ánh mắt không rõ ràng của cậu nên vì thế mà bật cười... Trong lòng vừa trút bỏ được một nỗi lo nên cảm giác thật nhẹ nhõm. Jong In tiến lại gần mà siết lấy eo anh, thì thầm...

-Đã nhẹ nhõm rồi chứ?

-*Gật gật*

-Vậy anh có muốn đi đâu đó vài ngày không?

-Đi đâu?_Anh quay lại nhìn cậu.

-Khu trượt tuyết ở phía nam...

-Nhưng còn công việc?_Kyung Soo khê nhúu mày suy nghĩ.

-Chẳng phải chúng ta được quyền xin nghỉ phép sao? Cùng đi tới đó nhé?

Kyung Soo không chắc chắn về việc mình có nên hay không mà nghe theo lời cậu... Thực sự trong lòng anh đang có những linh cảm rất không hay về việc này (Nên thế anh ạ! ^^)... Nhưng tới đây cũng chẳng còn cơ hội nào để mà nghĩ thêm nữa khi mà cậu hôn một cái thật mạnh bạo lên môi anh, kéo anh vào phòng ngủ của cả hai mà nghỉ ngơi sau những ngày lo lắng mệt mỏi...

End Chương 16

17. Chương 17

From C.O: Special chap cho fan KaiSoo <3 vì=" từ=" đầu=" fic=" tới=" giờ,=" kaisoo=" là=" couple=" ít=" "đắt"=" nhất=" nên=" au=" quyết=" định=" dành=" 100%=" chap=" này=" cho=" kaisoo.=" nói=" là=" chap=" này=" nhẹ=" nhàng=" êm=" mềm=" thì=" cũng=" không=" đúng=" cho=" lắm=" vì=" au=" hứa=" hẹn=" là=" sẽ=" có=" nhiều=" cảnh=" máu=" me=" be=" bét=" *hề=" hề=" đùa=" đây*=" (thực=" ra=" là=" cảnh=" nóng=" máu=" ^0^)=" ya=" trong=" chap=" này=" hi=" vọng=" sẽ=" luyện=" thành=" được=" cấp=" độ=" ma18+==" hehe...=" mong=" mọi=" người=" đều=" yêu=" thích...=" (thực=" ra=" là=" không=" mong=" mấy=" raeders=" nhỏ=" tuổi=" đọc=" được=" lắm=" vì=" hình=" như=" cái=" ya=" này=" rate=" cao=" hơn=" mấy=" cái=" trước=" thì=" phải=">.<>

Yêu mọi người rất nhiều:

Cobra W4 C.O

Live for Tao, die for Tao

Khu trượt tuyết phía nam thành phố Macao vào mùa tuyết rơi rất nhanh chóng trở nên đông đúc. Các khách sạn lẫn resort xung quanh đều kín phòng chỉ trong vài ngày thoáng chốc khiến anh và cậu phải thực khổ sở vất vả mới xoay sở được nơi ăn chốn ở... Jong In sau khi đem chiếc vali của mình ném lên giường liền nằm lăn ra nệm, hát hò linh tinh như một tên ngốc khiến anh ở ngoài ban công không nhìn được phải đóng cửa trở vào, bĩu môi mà cười giễu cợt...

-Phòng bên cạnh sẽ tương bên này có một tên ngốc mất...

Cậu nghe thấy nhưng cũng chẳng có động thái gì về lời nhận xét ấy của anh, thậm chí còn lấy hơi để gào to hơn nhằm đáp lại... Kyung Soo bật cười thật lớn vì sự ngây ngốc khó đỡ của cậu liền nhảy lên trên giường mà đề cứng lên cơ thể bên dưới, thì thầm...

-Yah! Sau này không muốn ra khỏi phòng mà bị người ta nhìn với ánh mắt “kỳ thị” đâu nha...

Jong In nhìn chằm chằm vào gương mặt của anh thật gần, hơi thở ấm áp bên má, vì cơ thể không biết điều đang liên tục cọ xát vào những chỗ nhạy cảm trên người cậu mà khẽ nuốt khan trong cổ họng... Không chỉ tên ngốc Park Chan Yeol phải khổ sở 2 tháng qua, chính cậu cũng vì sự vụ của Baek Hyun mà bị anh “ghê lạnh” suốt 2 tháng trời dài đằng đẳng... Hai tháng... hơn 60 ngày chưa được chạm vào anh... vì thế hiện tại cậu đang muốn...cậu rất muốn... Vô thức đem bàn tay luồn qua lớp áo mỏng của anh, áp vào cơ thể ấm áp bên dưới mà vuốt ve khiến Kyung Soo thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nắm chặt cánh tay ngăn cậu lại, anh méo mặt...

-Yah... Cậu... cậu đang làm gì?...

-Em muốn... thực sự rất muốn, hyung... Em muốn...

Anh vì những lời nói nũng nịu rất gấp gáp cùng những hơi thở đậm chất nam tính của cậu mà đỏ khốc đỏ cười nhận ra mình vừa tự chui đầu vào “hang cọp”... Không dừng không rằng lại đi khơi gợi “thú tính” của tên “ác ma” này... Nhưng bất quá cũng là “hơi hơi” nhớ nhớ mùi hương của cậu vẫn vút trên cơ thể mình... Bất lực vươn tay để cậu dễ dàng tháo bỏ chiếc áo phong trên người mình, anh lườm cậu...

-Một lần!... Chúng ta chỉ làm một lần thôi đấy... Bây giờ mới là buổi chiều...

-Cứ biết thế đi..._Cậu cười thầm trong lòng

Jong In mạnh bạo hôn lên môi anh. Vì sự cho phép của người bên dưới mà đầu lưỡi dễ dàng xâm nhập vào khoang miệng anh, “luồn lách” mà liếm qua từng góc nhỏ trong đó, vắn vít giữa mùi vị chung của nụ hôn ngây ngất đang khiến anh bật ra từng tiếng rên rỉ trong cổ họng... Vuốt nhẹ xuống vùng eo săn chắc bên dưới, cậu cắn nhẹ lên môi dưới của anh chờ đợi một âm thanh đánh thức hoàn toàn dục vọng của mình...một âm thanh đại loại như...

-Uhhh...Jong In ah~...

Nhếch nhẹ miệng vì âm thanh vừa phát ra, cậu nhanh chóng vươn tay đem thắt lưng trên hông anh tháo bỏ... Con mắt đỏ bừng khi nhìn thấy vùng xương hông gợi cảm lộ ra vì chiếc quần cạp trễ không còn thắt lưng nâng đỡ... Cúi xuống liếm nhẹ lên đó, cậu mạnh bạo để lại những vết hôn đỏ bừng cùng dịch vị của chính mình khiến anh trong vô thức bật ra từng tiếng rên thật dài...

-Urgghh~... Jong...In... Đừng liếm... nhột mà...Urggg~... Không được liếm nữa...uhrgggg~...

Anh cắn chặt răng vì những khoái cảm cậu mang tới gần như một sự “tra tấn” dã man nhất trên cơ thể mình. Anh vốn dĩ có máu buồn rất dữ dội vậy mà từ khi biết được điểm yếu đó trên giường đều bị cậu liếm loạn khắp nơi... Cổ, gáy, ngực lẫn bụng cậu đều không chứa chỗ nào hết mà “hành hạ” anh... Kyung Soo nắm chặt lấy tóc cậu mà kéo ra trong khi chiếc lưỡi hư hỏng vẫn đang cố bao phủ đầu nhũ của anh bởi dịch vị ngọt ngào của mình, anh thở dốc mà rít lên...

-Không được liếm!... Không được...

Jong In đối với những lời nói vớ vẩn kia mà cười nhẹ một cái rồi lại ương ngạnh liếm loạn lên cổ anh khiến Kyung Soo gần như cảm giác mình sắp bị cậu làm cho phát điên... Cậu tháo khuy quần của anh rồi mạnh mẽ lôi tất cả vút ra một góc, bàn tay ma mãnh tìm đến nơi nhạy cảm trần trụi nhất của anh mà ma sát...

Anh thở dốc giữa khoái cảm cường liệt cậu đang mang tới, ngửa hẳn cổ về phía sau vì bị kích thích không ngừng...

-Ahhh~ Jong In... Argggg~... Quần áo...của cậu...Arghhh~...

Cậu cười nhẹ giữa nụ hôn trên tai anh, thì thầm siêu quyến rũ... Bàn tay cũng cố thêm sức mạnh mà đem bộ phận yếu ớt nhất trên cơ thể anh siết chặt nhằm ngăn chặn con người đang sắp đạt được khoái cảm đỉnh điểm...

-Anh giờ này còn tính toán so đo với em cả những việc thế sao, hyung?... Thực dễ thương...

-Câm ngay!... Urghhhh~ Không được... nói tôi dễ thương... Arghhhh~ M...au buông...tay...Arghhhh~...

-Anh thực sự là dễ thương... tại sao lại không được nói?..._Ngoan cố hạnh hạ người

Anh cắn chặt môi vì cảm giác thân dưới nóng như lửa đốt đang đau nhức trong tay cậu mà không thể giải phóng, hận không thể một phút đem Kim Jong In biến thành một “tiểu thụ” nhỏ nhắn để cho cậu ta ném trải những gì anh đang phải trải qua... Nước mắt lăn dài xuống khuôn mặt vì ức chế dồn nén, anh bất lực hướng cậu mà cầu xin...

-Aghhhh~...là...m ơn... Jong In...Arhhhhh~ Buông ra...đi mà... Urhggg~...

Kim Jong In cảm thấy mình gần như vì những lời ma mị đó của anh mà dục vọng giữa hai chân đã cương cứng đau nhức liền mau chóng để anh giải phóng trên tay mình sau đó mau chóng đem chất dịch trắng đục trên tay trực tiếp đưa đẩy vào bên trong cơ thể anh... Kyung Soo phải từng hơi thở gấp gáp lên gò má cậu, thân thể tự giác đưa đẩy theo nhịp của những ngón tay hư hỏng kia... Bàn tay vội vã lột sạch quần áo trên người cậu...

-Aghrrr~... Cậu...urhhhhh

Kim Jong In... Ahhhhhh~...

-Âm thanh này của anh thực sự rất quyến rũ, hyung... Vì thế, anh không phiền nếu em tận hưởng điều này thêm chút nữa chứ?..._Jong In nhìn vào gương mặt đỏ bừng của anh mà trêu chọc

-Chết tiệt! Arhhhhh~... Đừng đùa nữa... urghhhh~... Jong In... Aaaaaa

~Anh cắn chặt môi nhưng vẫn là không kiềm được tiếng hét đau đớn khi cậu xâm nhập vào bên trong... Đã thực lâu không “làm” nên anh hiện tại đau thấu xương mà ôm lấy lưng cậu cào cấu nhằm giải tỏa bớt dục vọng của mình... Jong In nhận thấy nét mặt thống khổ bên dưới liền kiềm chế mà đưa đẩy thật dịu dàng, tránh lộng thương anh. Cậu không muốn làm anh bị thương một chút nào... Nhưng dịu dàng vốn dĩ không phải bản tính thực sự của cậu, nhất là khi dục vọng đang bị siết chặt ở trong một nơi nóng bỏng như thế này. Jong In không thể kiềm chế thêm khi mà bản thân mình bắt đầu trở nên phát hỏa bên trong anh liền nắm chặt lấy chân anh kéo vòng qua eo mình mà hôn lên đôi má đỏ hồng bên dưới...

-Sẽ đau một chút, hyung... Nhưng sẽ rất nhanh thôi... Em hứa đấy...

-Urghhhh~... Aaaaaaa~...aaaaaaa~... Ki...m Jo...ng..I..n... Aaaaaaa

~Anh còn đang lơ mơ chưa kịp nghe lọt tai bất cứ điều gì thì cơ thể đã phải tiếp nhận một loạt nhưng cú đẩy đầy bạo lực từ cậu... Đau buốt tưởng chừng như mình sắp bị xé làm đôi, anh ôm chặt lấy cậu mà cắn thật mạnh bả vai trước mặt... Nhưng thực sự giống như lời cậu nói, trong vài giây kế tiếp của sự bạo lực từ cậu, anh nhận ra có một chút gì đó rất thỏa mãn giữa những đau đớn thể xác thông thường... Và rất may mắn, thứ đó ngày càng lớn dần. lần át đi cả cơn đau thân dưới... Nắm chặt lấy vai cậu như một chiếc phao cứu sinh giữa dòng chảy mạnh mẽ của khoái cảm, anh rên rỉ không ngừng...

-Jong In... Argggggg~... mạ...nh hơn... Arrrrghhh~... nế...u không...thể m...ạnh hơn... Urrrrhhhhh~... thì... thì cậu... không phải là đàn ông... arghhhhhh

~~~Anh hôm nay mạnh miệng thật, hyung..._Cậu nhếch mép giữa khoái cảm chính mình đang trải qua trên người anh, rất đều giả mà lên tiếng... Em có phải đàn ông hay không, chẳng phải anh rõ nhất sao?... Nếu anh không nhớ thì để em liền giúp anh nhớ ra...

Anh toan cắn mạnh vào lưỡi mình để tự trừng phạt bản thân ngu ngốc đã mất lý trí giữa cơn mờ mịt của dục vọng mà đem chính mình dâng lên cho cái tên dã thú kia... Nhưng thân thể đã lập tức bị cậu xâm chiếm mạnh bạo không ngờ với tốc độ chóng mặt, cường độ không thể tin được... Cứ thế chìm đắm, cứ thế ngây ngất để rồi chẳng bao lâu sau, cơ thể đã bị chất dịch từ cậu lấp đầy... Anh khẽ rùng mình khi cảm nhận được sự thỏa mãn từ cảm giác ấm nóng bên trong từng góc ngách thân thể mình... Thở dốc khi cậu bắt ngờ xoay anh lên nằm trên thân mình mà chẳng thèm đem dục vọng rời khỏi cơ thể anh, Kyung Soo cắn nhẹ lên cổ cậu yếu ớt trách móc...

-Cầm thú!...

-Hừm... tại anh mê hoặc em, hyung..._Jong In hôn nhẹ lên mái tóc bết lại vì mồ hôi của anh.

-Ai mê hoặc cậu?...

Anh rít khẽ lên, cơ thể vô tình ma sát thật mãnh liệt trên người cậu khiến Jong In khẽ rùng mình vì cảm nhận dục vọng đang xô trào về trong cơ thể anh... Kyung Soo tròn tròn mắt, vừa ngẩng đầu dậy đã chạm ngay phải ánh mắt thèm khát của cậu liền lập tức ứa nước mắt...

-Aaaaaa~... Không mà! Chúng ta đã thỏa thuận... Một...một lần thôi cơ mà..._Kyung Soo khẽ run rẩy vì thực chất anh biết rất rõ, tên đó đã muốn thì bản thân anh không thể nào ngăn cản được

-Thỏa thuận vô giá trị, hyung...

-Không!!!!!!...

Cậu mặt dày dè nghiêng anh xuống bên dưới mình mà lại tiếp tục một vòng quay khác của sự mê đắm... Cứ thế triển miên, cứ thế rong ruổi trên cơ thể anh hết lần này qua lần khác... Thực muốn tiêu hồn thực cốt vì những tiếng rên rỉ mê muội đập vào tai suốt đêm dài...

*****

-Đồ cầm thú!...

-Đồ ác ma!...

-Cái gì mà tới khu trượt tuyết nghỉ ngơi? Cậu đem tôi tới đây hành hạ đúng không?

-Không phải người!...

-Làm sao trượt tuyết khi mà đứng cũng không nổi chứ?...

-Đáng chết!...

-Cậu đi chết đi, Kim Jong In!...

Jong In phải thú thực là cái vụ đánh thức buổi sáng này không như cậu mong đợi cho lắm. Vốn dĩ nên là một cái hôn thật nhẹ nhàng lên môi (Mơ tưởng!) để rồi khi mở mắt là gương mặt xinh đẹp của anh thật gần, vài cái ve vuốt từ đôi tay mềm mại (hảo huyền!) để rồi lại kéo chính mình vào nhiệm vụ “hành hạ” anh (=.=) Nhưng sau một loạt những âm thanh đay nghiến quen thuộc, khi cậu mở mắt ra lại là gương mặt tức tối của anh nằm ở đầu giường bên kia, hình như là cố tránh xa cậu vài... km, đang cố trút giận lên... cái gối ôm trong lòng. Đánh thật mạnh, cào cấu thật nhiệt tình, cắn xé thật hung hăng... Tuy nhiên cơ bản lại chỉ có chính anh mệt mỏi mà thôi... Nén cười, cậu vươn tay ôm lấy anh kéo vào trong lòng, mắt nhắm mắt mở giả vờ như vẫn còn trong cơn ngái ngủ...

-Anh gan thật lớn rồi, hyung...

-A~..._Kyung Soo trong vài giây đầu giật mình vì vòng tay quấn quanh eo nhưng ngay sau đó lại rất chí khí quay về phía cậu mà đắm thềm thụp lên lồng ngực rộng lớn đối diện._ Cậu...Kim Jong In! Xem cậu đã gây ra điều gì này...

-Em đã gây ra điều gì vậy, hyung?..._Cậu hỏi, khẽ cười khi nhìn thấy gương mặt ửng đỏ rõ rệt của anh.

-Cậu... cậu không phải người... Đi chết đi!...

Jong In cười lớn khi anh áp mặt vào lòng cậu nhằm che đi gương mặt đỏ bừng nóng rực của mình mà bàn tay vẫn dùng lực thật mạnh đánh lên đó... Nắm nhẹ lấy cổ tay anh, cậu kéo chúng vòng qua eo mình rồi siết lấy vai anh, thì thầm...

-Đêm qua chẳng phải rất vui sao?...

-Vui cái đầu cậu ấy..._Gào lên

-Hôm qua em rất vui..._Mặt dày.

-Vui...vui cái con khỉ!...

Anh trong lòng dù âm ứ nhưng khi nghe thấy cậu nói vậy liền tự động cảm thấy chính mình âm áp trong lòng mà ôm chặt lấy người cậu... Hạnh phúc trong tình yêu của anh và có lẽ của tất cả những người khác đều là việc thấy được người mình yêu hạnh phúc... Nhận thấy sự im lặng (hiếm hoi) từ người bên dưới, cậu liền không kìm chế được mà tiếp tục mở mồm chọc ghẹo anh...

-Nhưng mà hyung!... Rốt cục em đã gây ra chuyện gì thế?..._Đều giả hỏi.

-Grrrrrrừ...

Kyung Soo rất nhanh sau đó đã lại biến thành một “con mèo hoang” bắt trị cào cấu khắp người cậu đòi công bằng... trên giường... Sau đó là vận lộn, tiếp đến là quần áo lại bị lột sạch và cuối cùng là những tiếng gào thét tức giận nhưng bất lực, tiếng rên rỉ gọi tình từ căn phòng số 3247... Chuyến du lịch để trượt tuyết của cả hai tới đây có thể coi như bất thành rồi... Kyung Soo méo mặt, linh cảm của anh đúng là không sai chút nào...

*****

Anh vì “không thể” di chuyển nên hiện tại được cậu rất ưu ái mà cõng trên lưng thật lâu. Thì thầm vào tai Jong In một vài bài hát vu vơ rồi lại tới vài câu chuyện ngớ ngẩn của mình trước đây... Chỉ đơn giản như vậy cùng nhau đi dạo trên con đường vắng trở về khách sạn... Rất đột ngột, cậu hỏi anh

-Hyung, chúng ta cứ mãi thế này sao?... Ý em là... anh... đối với chuyện này có nghiêm túc không?

-Tại sao tự dưng cậu lại hỏi vậy?... Tôi... rất nghiêm túc... yêu cậu, Jong In_Anh ngáp ngừng, mặt đỏ gay.

-Vậy anh về gặp cha mẹ em nhé!...

-Hả?..._Anh giật bắn vì lời đề nghị của cậu nhưng rất vui mừng khi hiểu rằng cậu rất chân thành trong tình yêu này.

-Chúng ta... nên là như thế...

-Cha mẹ cậu là người thế nào?...

Anh bắt đầu trở nên lo sợ với vấn đề cậu đưa ra. Dù gì người lớn vẫn có những kỳ thị riêng rẽ với vấn đề này nên nếu cha mẹ cậu không đồng ý thì anh với cậu biết làm sao?...

-Họ là những người rất khắt khe, khó tính trong mọi chuyện, hyung... Nhưng em tin họ sẽ buộc phải chấp nhận anh...

-Làm sao cậu biết?...

-Vì em yêu anh...

Kyung Soo siết nhẹ lấy vai cậu, hôn lên mái tóc đen bên dưới mà cảm thấy mình tin tưởng hơn rất nhiều vào người con trai này... Và hình như cậu chính là người sẽ đi cùng anh nốt quãng đời còn lại của mình... Khẽ thì thầm vào tai cậu, anh mỉm cười...

-Vậy cậu cũng nên chuẩn bị tinh thần gặp cha mẹ tôi đi...

-A~... Cha mẹ anh là người thế nào?...

-Đừng căng thẳng!_Anh vỗ nhẹ lên đôi vai vừa giật nảy phía dưới_ Họ là những người rất yêu thương tôi... Sẽ không đứng ra ngăn cản hạnh phúc của tôi đâu...

-Làm sao anh biết chắc thế?...

-Vì tôi cũng yêu cậu, Kim Jong In...

18. Chương 18

-Cậu... không cần thiết phải giúp tôi..._Lạnh lùng.

-Huh?

-CẬU KHÔNG CẦN THIẾT PHẢI GIÚP TÔI!!!!!!!!!!!!!!_Bực bội.

SeHun vừa rửa sạch đôi tay đầy dầu máy của mình xong liền vì câu gắt gỏng cao vút này mà quay ngoắt ra nhìn anh. Vừa bắt gặp ánh mắt bối rối của Lộc Hàm đã lập tức bật cười...

-Không có tôi giúp thì cái chung cư này sớm muộn gì cũng thành một bãi hoang tàn với anh... Bếp ga như vậy mà cũng không nhận ra, anh thực ngơ quá đây..._Giễu cợt.

Lộc Hàm trong lòng vừa nhen nhóm chút “biết ơn” với cậu thì hiện tại lại bay biến sạch sẽ... Mất hết cả tự trọng mà gào lên...

-Ai mượn cậu đầu? Nếu không muốn thì sau này không cần tới nữa! Tôi không chào đón...

Cậu lắc nhẹ đầu, coi như không nghe thấy gì... SeHun biết rất rõ, chính xác là cảm nhận được rất rõ, người kia đối với mình đã có những suy nghĩ khác biệt rất nhiều. Tuy không hiểu rõ cơ bản chi tiết là gì nhưng chắc chắn là có... Vì thế đối với những lời tức giận hắt hủi của Lộc Hàm đều coi không bằng không khí... Tiến tới vuốt nhẹ đầu con Lulu đang nằm trong lòng anh...

-Lulu! Tao về đây..._Cười tươi rói.

Thực sự ngẩn ngơ khi nhìn thấy nụ cười trên môi cậu gần như thế này... Tưởng chừng như có thể chạm vào được khiến anh bất giác nhớ lại nụ hôn trên sân thượng tối hôm đó... Là đôi môi non mềm này... Thực... ấm ảnh... Vô thức, Lộc Hàm khẽ nuốt khan trong cổ họng để rồi giật bắn khi nghe thấy tiếng sữa nứu kéo của cục bông đang nằm trong lòng mình... Hít thở đều đặn trở lại, anh gắt nhẹ lên với nó...

-SeHun! Không được sữa với khách!!!!

SeHun lưỡng lự trong vài giây đầu tiên, mặt đen xì như vừa gặp thiên lôi + gân xanh nổi đầy trán. Nhưng ngay sau đó vài giây lại bật cười như một tên điên mà hướng Lộc Hàm nói...

-Anh trả thù thâm thật!

-Quá khen rồi..._Lộc Hàm đứng dậy mở cửa cho cậu mang ý “hắt hủi”, cười thật tươi.

Cậu nhìn chằm chằm vào nụ cười trên đôi môi quyến rũ rồi vô thức vươn tay chạm vào gò má anh khiến Lộc Hàm bất chợt nghiêng người về phía sau... Nhưng những ngón tay của SeHun vẫn chạm được vào gò má ửng hồng của anh mà mỉm cười... Lộc Hàm lại một lần nữa bị đôi môi quyến rũ kia thu hút mà không hề nhận ra rằng nó đã thật gần, để rồi khi kịp nhận thức được mọi thứ thì tất cả những gì anh có thể làm chỉ là nhắm tịt mắt lại khi đôi môi chạm vào một vật mềm mềm, êm êm... Run rẩy ngửa người về phía sau, nhưng tấm lưng anh rất nhanh đã có một vòng tay ôm trọn lấy mà kéo sát hai cơ thể lại với nhau... SeHun liếm nhẹ lên môi anh như chờ đợi một sự cho phép để rồi khi bờ môi anh bất ngờ hé mở, đầu lưỡi dẻo dai của cậu đã chạm được tới lưỡi anh, vắn vít quẩn lấy thật nhẹ... Lộc Hàm không thể hiểu nổi mình! Anh hình như không những không kháng cự lại mà còn đang nắm lấy gấu áo của cậu rất chặt... Trong tâm trí chỉ còn đọng lại một cái gì đó rất nhẹ nhàng... rất êm đềm... mà anh không muốn phủ nhận... Nút nhẹ lên bờ môi căng mọng của anh, SeHun cũng gần như muốn bỏ quên tất cả mà chuyển hướng xuống phía dưới, đặt thật nhiều nụ hôn ngắn lên má, tai anh...

-Uhm... SeHun... Uhm

...

Bờ môi vừa thoát ra những âm thanh đáng giật mình lời anh trở lại với thế giới thực rất nhanh sau đó... Tá hỏa mà nhận ra cơ thể mình hiện tại đang bị cậu siết chặt lấy, cúc áo đầu tiên thì biến mất... Lộc Hàm bối rối mà đẩy mạnh cậu ra, đồng thời đánh thức luôn cả SeHun khỏi những hành động rất chi là “tự phát” của cơ thể mình... Thế rồi thành ra lại tiếp tục ngơ ngẩn nhìn nhau... Tự dưng bộc phát không kiểm soát, có phải nếu anh không lý trí thì đã tiến tới với cậu rồi không? Hồn loạn mà còn bối rối khiến Lộc Hàm trở lại tỉnh táo gần như tức thời mà đem cậu “đá” ra khỏi cửa, sau đó liền dựa lưng vào cửa mà thở dốc... Nhưng yên bình chưa được bao lâu thì vài giây sau đã lại giật thót vì tiếng đập cửa huỳnh huých xen lẫn tiếng chuông cửa inh ỏi và đi cùng đó là giọng nói (gào) đầy khí thế của cậu vang vọng khắp hành lang...

-Lulu! Tôi! Anh! 8h tối nay! Cầu Taipa... Nhớ phải tới! Tôi chờ...

Lộc Hàm phải mất vài giây mới hiểu được trọn vẹn ý nghĩa của tất cả những từ ngữ rời rạc ấy. Lao như tên bắn ra mở cửa mà gào lên...

-KHÔNG ĐI!!!!!!!!!!!! ĐỪNG CÓ MÀ CHỜ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhưng tất cả những gì anh có thể nghe thấy là âm thanh giày của cậu ta vang vọng khắp hành lang...

*****

-Chocolate?

-Dâu?

-Vani?

Tử Đào lượn qua lượn lại trước cửa hàng bánh ngọt... Cứ tiến được một bước thì lại lùi tới hai bước mà lăm bắm trước tủ kính... Quả thực mà nói ra thì tâm trạng của cậu hôm nay thật không bình thường chút nào... Cơ bản là bởi vì hôm nay không chỉ là ngày sinh nhật của hần (cậu không có nhớ nhưng mà cơ bản nó lại nằm chình ịch trên tấm lịch đầu giường) mà còn là kỷ niệm 100 ngày yêu nhau của cả hai nữa (Cậu không cố tình chú ý mà là do chiếc điện thoại di động từ sáng sớm đã báo cáo inh ỏi)... Tử Đào vì thế nên hiện tại rơi vào một loạt những suy nghĩ vớ vẩn, không biết phải làm thế nào cho phải nữa... Tuy trước đây đã từng có tình nhân song cũng chưa bao giờ cùng người ta tiến xa thế này cả... Dùng chiếc chìa khóa bạc hần đeo trên cổ cậu mà mở cửa nhà hần, mang theo một chiếc bánh chocolate đơn giản cùng một chút đồ ăn vào... Tử Đào vì muốn dành cho hần một bất ngờ mà xin nghỉ từ sớm, lén lén lút lút như ăn trộm, tới nhà hần chuẩn bị tất cả, cho tới tận xẩm tối mới xong... Ngơ người mà cười ngốc khi nhìn vào bàn ăn đơn giản mình chuẩn bị, Tử Đào còn dám thề là mình đã nghe thấy tiếng con tim chính mình đập vang dội như trống... Hần và cậu đã yêu nhau 100 ngày sao? Mọi thứ với cậu dường như mới chỉ là hôm qua vậy? Ở bên hần thời gian trôi thực chậm! Đó chính là tình yêu đúng không? Tự bật cười lần nữa trước khi giật mình bởi tiếng khóa cửa vang lên bất ngờ, cậu đứng dậy, vốn dĩ muốn lao ra ngoài mà bịt mắt hần kéo vào đây. Nhưng ánh mắt vừa chạm tới cửa liền đột ngột dãn ra khiến bàn chân bị chôn sâu xuống sàn... Hần một bên tay đỡ lấy cánh tay Yuri đang níu vào, tay còn lại treo chiếc chìa khóa xe lên móc ở cửa ra vào mà cười lớn bởi một điều gì đó cô vừa thì thầm vào tai mình... Tử Đào gần như chết lặng nơi góc phòng bếp... Chuyện hần thân thiết đột ngột với cô nàng nhân viên xinh đẹp phòng kế hoạch cậu cũng từng nghe đồn đại qua tai nhưng quả thực chưa từng để tâm. Vì cậu không nghĩ hần sẽ như những lời đồn đại ấy... Hần là không phải người như thế. Cậu tin hần! Cậu đã tin hần... tin hần bởi vì những nụ hôn ngọt ngào, những lời thề thốt thực chân thành... Cậu đã tin hần?

-A!

Tiếng Yuri giật mình vang lên khi nhìn thấy Tử Đào trong phòng bếp lập tức thu hút sự chú ý của Nhất Phàm... Và cái ánh mắt của cậu liền sau đó đã khiến hần hiểu hết mọi việc... Buông vội tay cô ra khỏi cánh tay mình, hần toan bước tới thì cậu đã nhanh chân hơn rất nhiều mà tiến tới gần Nhất Phàm, nở một nụ cười khiến hần thực sự muốn vỡ tim mà chết...

-Giám đốc... Tôi mang tới cho anh tập tài liệu ngày mai... Xin lỗi vì đã làm phiền anh...

Nói xong liền hướng cửa mà đi thẳng... Nhất Phàm ngay sau đó liền không suy nghĩ, thật nhanh đuổi theo tấm lưng gầy gò đang run rẩy của cậu... Cậu đang hiểu lầm tất cả... đang hiểu lầm mọi thứ...

-Tử Đào!!!!!! Nghe anh nói đã...

-.....

-Tử Đào??? Hãy nghe anh!!!!

-.....

-Tử Đào??? Đứng lại!!!!!!

Nhất Phàm nắm chặt cánh tay cậu khi bắt kịp những bước chân vội vã của người kia trên con đường đầy tuyết... Thở dốc vì những nhịp thở vội vã...

-Hoàng Tử Đào! Nghe anh nói đã...

Nhất Phàm hơi lùi về phía sau vì cú đấm thật mạnh mẽ từ tay Tử Đào. Nhưng không hề ngạc nhiên, ngược lên nhìn vào gương mặt lạnh lẽo không một cảm xúc của cậu mà lồng ngực quặn thắt đau đớn... Mấp máy đôi môi rướm máu...

-Tử Đào? Anh...

Hắn lại ngã xuống nền tuyết lạnh vì một cú đấm mạnh bạo khác từ tay cậu, Nhất Phàm cắn chặt răng mà đứng dậy khi Tử Đào đang cố bắt một chiếc taxi gần đó... Gắng sức mà đập lên tấm kính cửa sổ thật mạnh...

-Tử Đào! Xuống xe! Tử Đào? Tử Đào?

Cứ thế mà chạy theo cho tới khi chính mình kiệt sức, hắn gục xuống nền tuyết lạnh buốt mà thở dốc, trái tim lo lắng cứ thế quặn thắt liên hồi... Ngu ngốc! Hắn có phải đã quá sai lầm khi làm điều này? Khi giấu diếm cậu về tất cả? Cứ nghĩ mình có thể tự giải quyết được mọi chuyện mà không gây tổn thương cho cậu hay bất cứ ai nhưng thực không thể ngờ chính cách giải quyết của mình lại làm cậu tổn thương... Cứ chần chừ nói ra sự thật chỉ vì một cảm xúc quý mến nhất thời đối với cô mà hắn phải đánh đổi lấy trái tim mình ư? Không đời nào! Nhất Phàm chạy thật nhanh ngược trở về nhà mình, hắn trở vào trong rồi vội vã nắm lấy chùm chìa khóa trên móc. Nhưng cánh tay đột nhiên bị giữ lại rất chặt...

-Nhất Phàm... mặt anh?????_Cô lo lắng chạm vào những vết bầm tím trên gò má hắn.

-Anh không sao? Bây giờ anh có việc phải đi... nên...

-Nhất Phàm? Là cậu ấy sao? Là thư ký Hoàng? Người mà anh yêu là thư ký Hoàng sao?_Cô đột ngột hỏi khiến hắn hơi giật mình nhưng sau đó lại rất bình tĩnh mà quay lại nhìn cô.

-Đúng vậy!

-.....

Nhất Phàm bối rối nhìn vào gương mặt khó hiểu của cô mà im lặng... Hắn từ trước tới giờ chưa bao giờ đánh tiếng với cô về việc mình đã có người yêu, càng chưa bao giờ trước mặt cô nhắc tới Tử Đào nhưng thực sự là trực giác của con gái tốt tới mức ấy sao? Không nghĩ nữa! Nếu cô đã hiểu thì hắn cũng chẳng phải khổ sở mà giấu diếm làm gì hết...

-Yuri... Anh có tình cảm với em. Đó là điều anh chắc chắn... Nhưng đó là tình cảm gì thì anh không biết... và có lẽ bây giờ cũng không muốn biết nữa... Nhưng Tử Đào với anh là một điều thực sự rất đặc biệt... Và điều đặc biệt ấy có thể sắp rời khỏi anh vì những suy nghĩ ngu ngốc của anh về chuyện này. Anh biết mình làm thế này là gây thất vọng cho cả em lẫn chủ tịch... Nhưng chuyện này... anh xin lỗi! Anh không thể...

Nhất Phàm chỉ nói tới đấy rồi toan quay lưng bước đi... Nhưng bàn tay cô vẫn không chịu buông tay anh ra...

-Nhất Phàm...

Hắn nghe thấy những lời nói run rẩy của cô mà trong đầu gần như không hề muốn tiếp nhận gì hết... Mặc kệ! Cô coi hắn là lừa tình cũng được, gây thất vọng cho chủ tịch lẫn con gái cưng của ông, Nhất Phàm cũng chẳng mong mình được yên ổn... Nhưng tất cả những gì hắn nghĩ tới lúc này chỉ có cậu, chỉ có Tử Đào của hắn... Hắn không cần gì hết... Nhưng rất cần cậu... rất cần Hoàng Tử Đào trong cuộc đời này...

-Anh xin lỗi, Yuri...

Hắn gạt nhẹ tay cô ra khỏi cánh tay mình. Nhưng còn chưa kịp ra tới cửa đã dừng lại vì giọng nói run rẩy của cô...

-Nhất Phàm! Cảm ơn anh!

-Cảm ơn anh? _Hắn ngạc nhiên quay lại nhìn cô.

-Thực sự, có một người đang chờ đợi em ở một nơi rất xa... Chỉ vì papa ép buộc mà em mới gần gũi anh... Nhưng anh đừng hiểu lầm, em thực sự rất yêu quý anh... Chúng ta vốn dĩ rất hợp nhau... Nhưng hợp làm những người bạn, anh ạ...

*****

Tra chìa khóa vào ổ, Tử Đào nhẹ nhàng vươn tay dứt đứt dây báo chuông cửa trước ổ khóa rồi mới lẳng lặng vào nhà... Lờ đi những tiếng hát hát vô tư của SeHun trong phòng tắm mà bỏ lên phòng... Ngả người xuống nệm, Tử Đào vô thức nhìn quanh căn phòng tối mịt mờ của mình... Nằm chán lại ngồi dậy với tay tới bình nước trên đầu giường... Nhưng mới nhấp một ngụm liền buông chiếc cốc trên tay rơi xuống nền đất vỡ tan... Khẽ cười một tiếng nhưng lòng mảy mòi lại nhú lên rất lâu...

-Hyung! Anh làm sao vậy? Đã về từ khi nào? Em nghe thấy tiếng đổ vỡ...

-SEHUN! TẮT ĐÈN ĐI NGAY!!!!!!!!!!!!!!

Thằng nhóc vừa bật được cái đèn sáng trưng đã ngỡ người vì tiếng hét lớn của Tử Đào... Vô thức gạt nhẹ công tắc xuống trong cơn sợ hãi...

-Hyung?

-Anh... anh xin lỗi!

Tử Đào nhận ra cái cách cư xử của mình đột nhiên đã trở nên quá nhạy cảm với mọi thứ... Cậu vốn dĩ không phải là người dễ tức giận, không phải là người dễ bị tổn thương... Nhưng có ai đó làm ơn hãy nói dùm cho cậu biết, nếu cái cảm xúc trong trái tim này không phải tức giận, không phải là tổn thương thì là nó là cái chết tiệt gì???? Thực đau đớn... đau đớn tới mức không thể thôi nghĩ tới... Niềm tin... đã đổ vỡ mất rồi...

-Hyung? Anh làm sao vậy?

SeHun tiến lại gần cậu rồi vươn tay chạm vào vai Tử Đào... Đón lấy cơ thể đang run rẩy của cậu vào trong lòng mình mà siết chặt. Có lẽ vì không nhìn thấy gì trong bóng tối của căn phòng, thằng nhóc tưởng cậu đã khóc mà vươn tay chạm lên mặt Tử Đào nhằm lau đi nước mắt... SeHun hơi chột dạ vì gương mặt hoàn toàn bình thường của cậu nhưng vì cơ thể đang run bần bật trong lòng mình mà lo lắng...

-Hyung? Anh ốm sao?

-.....

-Hyung?

-Uhm... Anh không sao... Chỉ là hơi choáng váng một chút nên lỡ tay làm vỡ cốc mất...

Tử Đào đẩy vai thằng nhóc ra khỏi người mình, cố kiểm một chút giọng bình thường nhất mà nói với SeHun đang lơ ngơ sờ soạng khắp mặt cậu trong bóng tối... Thằng nhóc im lặng một hồi nhưng rồi cũng tin cho... Sau đó lại lú lo vào tai cậu...

-Anh đã ăn tối chưa, hyung? Nếu mệt quá em liền nấu cho anh súp nha? Hay là ăn canh gà nhỉ? Cơ mà nên ăn cháo thì hay hơn... Hyung! Anh muốn ăn gì?

Cậu khẽ cười nhạt vì những câu hỏi dồn dập của thằng nhóc. Tự lắc đầu mình. Oh SeHun trưởng thành tới đâu đi chẳng nữa thì đối với cậu vẫn giống như một đứa trẻ con, vô lo vô nghĩ...

-Anh chỉ hơi mệt thôi, đồ phiền phức này... Bữa tối cũng đã ăn rồi nên em đừng lo... Mà sao hôm nay đột nhiên tinh thần lại tốt đẹp như vậy?

-Anh à... Cái này nói riêng cho mình anh nha... Hình như Lulu đã có tình cảm với em rồi... Em đã hẹn anh ấy tới chân cầu Taipa, nếu hôm nay anh ấy tới tức là đối với em đã có tình cảm rồi... Vì thế em phải đi đây hyung...

Câu hỏi đối với thằng nhóc chỉ là một câu xã giao cho bớt nhạt mòn nhạt miệng, Tử Đào cậu quả thực không hề có hứng thú đối với câu trả lời... Nhưng trái tim thực sự cứ như một miếng vải đã bị cắt góc, bất cứ ai cũng có thể dễ dàng cầm mà xé rách làm đôi... Niềm hạnh phúc của người này có thể trở thành nỗi đau của người khác thực dễ dàng... Tử Đào lẳng lặng bỏ ra ngoài sau khi nghe thấy tiếng huýt sáo của thằng nhóc khuất sau cánh cửa vừa được khóa sập lại. Vừa đem tủ lạnh mở ra thì lốc bia mới mua của SeHun đã đập vào mắt... Tử Đào liếc qua liếc lại mọi thứ trong chán nản nhưng rồi vẫn là lắc đầu mà đóng tủ lạnh lại, bàn tay vươn lên nóc tủ lấy xuống bình café hạt trên đó... Lẳng lặng đổ vào máy pha café sau khi đã nghiền nhỏ, cậu rót một ly rồi trào lên bầu cửa sổ ngồi như một đóa ngọc ngơ ngẩn nhìn ra ngoài thành phố hoa lệ phủ đầy tuyết trắng xóa... Café không hề thêm đường, đắng từ khi chạm lưỡi vào cho tới khi lưu lại bên cuống họng. Nhưng Tử Đào vẫn là ngoan cố uống cho bằng sạch, sau đó lại tự động rót thêm một ly đen đắng ngồi uống như nước lọc... Ánh đèn đường nhạt nhòa lấp lánh từ những ô cửa kính khiến cậu cảm thấy bản thân gần như sắp nghẹt thở khi nghĩ tới tất cả... Những nụ cười, những yêu thương, những vết hằn dành cho cậu tất cả chỉ là dối trá? Hay sự thực là hắn đã chán cậu? Tử Đào nép chặt người vào tấm kính trong trước mặt, khẽ rùng mình vì cái buốt lạnh bên da thịt... Cậu đã tin hắn... và cùng vì niềm tin ấy mà yêu hắn tới khắc khoải rồi...

Đấy! Cảm giác này chính là khi đặt trọn vẹn bản thân vào một người nào đó để rồi bỗng chốc nhận ra niềm tin trên đời này rất mong manh... Và cái gọi là tình yêu thậm chí còn mong manh hơn... Yêu, từ bỏ mọi thứ của chính mình để rồi bàng hoàng nhận ra bản thân đã không còn chút gì là của mình... Đau đớn tới nghẹt thở khiến cho mọi cảm giác khác như ngưng trệ lại tức thời... Tất cả chỉ có đau đớn chất chồng lên trái tim nhỏ bé để rồi vô lực nhắm chặt mắt lại kiềm nén nước mắt rơi... Niềm tin... tình yêu... trái tim... vỡ thật rồi... Tất cả đều tan vỡ thật rồi...

End Chương 18

19. Chương 19

Nhất Phàm mệt mỏi nhìn vào chiếc điện thoại trong tay... Hắn đã tới nhà cậu nhưng hình như không hề có ai, đã cố gọi cho cậu nhưng hình như số điện thoại của hắn đã bị đưa vào danh sách chặn... Nhất Phàm biết cậu đang nghĩ gì, đang hướng mọi chuyện theo hướng nào nên lòng thực sự trở nên rất hoang mang. Rất muốn gặp cậu, rất muốn giải thích tất cả nhưng rồi cuối cùng lại phải bất lực mà bỏ về nhà. Vừa bước vào căn nhà tối tăm đã lập tức bị ánh đèn từ gian phòng bếp thu hút, Nhất Phàm lặng người đi khi nhìn thấy mâm cơm trên bàn ăn cùng chiếc bánh chocolate cạnh đó. Bên trên bề mặt còn nổi bật dòng chữ “Mừng sinh nhật Nhất Phàm + Kỷ niệm 100 ngày” Lồng ngực bắt đầu trở nên khó hô hấp khi nhớ tới cái ngày sinh nhật mà suốt bao năm qua chưa có ai tổ chức, càng chưa từng có người nhớ đến... Vậy mà cậu nhớ sao? Còn ngày kỷ niệm 100 của hai người? Hắn đã quên sao? Trách móc bản thân lơ đãng mà vô tâm quên hết tất cả, hắn tự hỏi có phải mình vì Yuri mà đã quên mất cậu, vì một người con gái mà quên đi hết những gì thực quan trọng trong cuộc đời mình hay không? Nhất Phàm mở chiếc hộp gói giấy đỏ đơn giản cạnh đó ra, ngơ ngẩn nhìn vào chiếc khăn len quàng cổ bên trong, tay vô thức cầm lấy tấm thiệp bên trên...

Nhất Phàm siết chặt tấm thiệp trong tay, tới đây liền muốn lập tức tự giết chết bản thân mình... Hắn đã làm gì thế này? Gây dựng một niềm tin, một tình yêu thực vững chắc trong lòng cậu rồi trong một giây lại lấy chính tay mình phá hỏng... Khắc khoải chỉ là trong tiềm thức, Nhất Phàm hiện tại trong đầu không còn có thể nghĩ nổi một điều gì ngoài cậu... Tình yêu trong cậu có phải hay không là đang tan vỡ? Một lần nữa rời khỏi nhà, hắn lái xe tới trước cửa nhà cậu rồi như một thằng ngốc mà ngồi chờ đợi một âm thanh vang lên trong bóng tối... Nhưng gần như không hề cảm nhận được, cách hắn chỉ một cánh cửa, người hắn yêu thương đang đau đớn tưởng như có thể tan biến vì tổn thương... Là gục ngã, cũng có thể là bỏ cuộc... Nhưng trên hết là một trái tim lại một lần nữa bị băng giá phủ kín...

*****

-Thật là mất hết cả tự trọng mà! A... Lạnh quá đi~...

SeHun co ro trong chiếc áo khoác dày phủ đầy tuyết nhưng vẫn là ngó nghiêng không ngừng chờ đợi bóng dáng quen thuộc... Hiện tại đã là hơn 10 giờ vậy mà Lộc Hàm thì vẫn mất hút... Bỏ vào trong xe ngồi chờ nhưng lại càng thêm sốt ruột... SeHun cau mày nhìn vào con đường đang tấp nập xe cộ nhưng rồi vẫn là hoa mắt mà lắc đầu liên tiếp... “Lulu! Anh muốn làm tôi tức giận? Tên ngu ngốc! Yêu người ta rồi thì mau mau tới đi... Có cần thiết phải suy nghĩ lâu như vậy không?” Bực bội vì chờ đợi cùng với ảnh hưởng rất “tiêu cực” từ... cái giá lạnh, cậu khởi động xe, hướng nhà anh mà lao vút... Chẳng mấy chốc đã tới trước cánh cửa trắng muốt, SeHun hít một hơi thật sâu rồi đập cửa rầm rầm...

-LULU! MỞ CỬA!!!!!!!!!! XI LU HAN! MAU RA ĐÂY!!!!!!!!

Gào thét tới khản cả cổ vậy mà bên trong vẫn không thềm có chút động tĩnh nào hết khiến SeHun gần như phát hỏa. Một mồi mà ngồi dựa lưng vào cánh cửa... Vậy là anh không những không thềm tới gặp cậu mà còn dự định đi chơi để trốn tránh Oh SeHun này sao? Xi Lu Han thực là một kẻ ngu ngốc, cứng đầu, bướng bỉnh nhất quả đất này... Đang ngồi chửi rủa khí thế liền thấy có người bước tới trước mặt mình... Vừa ngược đầu lên lại là bản mặt ngu ngốc khó đỡ của “ai đó” khiến cậu không tìm được mà bật dậy, nắm lấy vai người kia siết chặt...

-Xi Lu Han! Anh vừa đi đâu về?

Lộc Hàm ngoài mặt tỏ ra bình thường nhưng thực chất là đang cắn chặt răng, bối rối... Có chết cũng đừng hòng bắt anh nói ra mình vừa mồi lòng định đi tìm cậu ta nhưng xui xẻo thế nào lại quên khóa cửa mà quay lại... Thôi thì gặp Oh SeHun tại đây cũng vớt vát lại chút sĩ diện... Lộc Hàm anh không bao giờ vì Oh SeHun mà mồi lòng, chưa bao giờ (rồi đó thôi!)... SeHun tức tối lay lay người anh thực mạnh mẽ...

-Trả lời tôi, Xi Lu Han... Anh không định tới chỗ hẹn đúng không?

-Đúng vậy! Tôi đã nói với cậu từ trước rồi mà...

Lộc Hàm mặt đỏ bừng khi nghĩ tới việc mình đã có thể gặp cậu ta tại nơi đó rồi mất hết thể diện mà bị cười vào mặt... Thôi thì bây giờ đành lớn tiếng chút vậy... Nhưng cái chính anh không thể ngờ tới là bản mặt bất lực của Oh SeHun ngay sau đó... Cậu ta buông rơi cánh tay anh mà lí nhí trong cổ họng...

-Tôi... tôi đã nghĩ là anh thích tôi... Thế ra chỉ là ảo vọng? Tôi cứ nghĩ mình đã là một người mà anh mong đợi... Nhưng hóa ra chỉ là mơ tưởng sao? Thực... thực xin lỗi... Nhưng anh có yêu tôi không?

Đây là lần thứ hai được nhìn thấy cái loại biểu tình này trên gương mặt đẹp trai của cậu khiến Lộc Hàm ngờ ra một hồi thật lâu... Tại sao anh có cảm giác cái trường hợp này giống như anh là một tên đồn mạt chuyên đi lừa tình con nhà người ta thế không biết... Cẩn nhẹ xuống mồi dưới, anh cau mày nhìn vào mặt SeHun... Quả thực là anh không biết phải làm thế nào với loại tình huống này cho phải nữa...

-Anh trả lời đi, LuHan... Anh đối với tôi chưa từng có chút cảm giác nào ngoài sự ghét bỏ đúng không?

Lộc Hàm cắn chặt mồi hơn... Biết nói gì bây giờ? Đây đúng là đánh đổ anh, bảo anh trước mặt cậu trả lười mấy câu hỏi tỏ tình kiểu này thì thực là muốn đi giết người mà... SeHun gần như vì sự im lặng của anh mà niềm tin liền sụp đổ... Có lẽ là vì cậu quá cố chấp, quá tin tưởng vào khả năng của mình mà nghĩ rằng anh sẽ dành tình cảm cho cậu... Vậy là đã nhầm sao? SeHun đột ngột quay người đi, định là không muốn cho anh thấy sự sụp sụp của chính mình. Nhưng rồi cả người đột ngột bị kéo ngược trở lại, ngạc nhiên nhìn lên mặt anh thì Lộc Hàm vội vàng cúi đầu xuống, nói rất nhỏ, hình như là chỉ bằng tiếng vo ve của muỗi...

-Tôi... tôi không phải là không thích cậu, SeHun...

SeHun nhướn mày lên nhìn cái con người đang ấp úng kia mà trong vài giây sau đã kịp hiểu hết mọi thứ... Vậy là chỉ vì ngược ngược xấu hổ mà bắt cậu chịu khổ cực suốt thời gian qua ư? Tâm trạng vừa vui vui lại vừa phẫn phẫn khiến cậu ngay lập tức liền kéo anh vào lòng mà hôn vội lên đôi mồi đỏ hồng của Lộc Hàm... Anh hơi ngửa người ra sau vì bất ngờ nhưng sau đó lại là liên tiếp cấu mạnh lên cánh tay cậu phản đối nộ hôn... Tới khi nhận lại nhịp thở mới đỏ bừng mặt mà rít lên...

-Cậu làm gì thế? Tôi... tôi đâu có nói là tôi... thích cậu?

-Anh không cần nói em cũng đã hiểu hết lòng anh, hyung... Yêu em lâu rồi thì nói đại ra đi... Giấu giấu diêm diêm hoài làm gì cho cực khổ bản thân ra..._Mặt dày cười mà đột ngột thay đổi cách xưng hô.

-Yahhhhhhh! Tôi không có yêu cậu...

Lộc Hàm chỉ còn có thể rít lên thật nhanh trước khi đôi môi quyến rũ của cậu bắt một lần nữa bắt lấy môi anh mà cuốn lấy thật mạnh mẽ... Thôi thì đành nhượng bộ cho cái tên thừa tự tin này vậy. Để cậu tự nhiên chiếm lấy khoang miệng của mình, tự do liếm láp khắp nơi, thực sự là nửa muốn tiếp tục, nửa muốn đạp cậu khỏi ban công ngay lập tức, Lộc Hàm rên rỉ trong khi lưỡi anh vẫn bị chế ngự trong khoang miệng cậu... Cái tên này không phải là đã quên mất là cả hai vẫn đang ở ngoài hành lang đấy chứ?

-Buông ra... Uhm~... SeHun

~ Uhmmmm~ Đây... đây là hành lang... Uhmmmm

Sẽ có người... Uhmmmm

~~

Trước khi rời khỏi môi anh còn đem chiếc lưỡi dẻo dai của mình liếm qua tai anh khiến Lộc Hàm khẽ rùng mình... SeHun cười khẽ...

-Vây mau mở cửa đi...

Cánh cửa vừa mở ra sau vài giây liền bị SeHun đá thật mạnh mà sập vào... Dem cổ tay anh kéo tới sofa, cậu nắm chặt lấy cổ áo người kia mà tiếp tục nụ hôn đang dang dở ban nãy... Lộc Hàm bất ngờ tới chẳng kịp trở tay mà bất lực ngồi trong lòng cậu để cho cái tên nghiện hôn kia hôn loạn khắp nơi... Trong lòng trĩu nặng biết bao nhiêu loại cảm giác không hề bình thường chút nào... Tử Đào nói cậu ta sống cổ hủ lắm kia mà, biết giữ mình lắm kia mà... Nhưng cái người ấy hình như không phải là người đang hôn loạn lên cổ anh. Chẳng lẽ tới người như Tử Đào còn có thể bị cậu ta lừa? Khẽ run nhẹ lên khi má trái chạm vào phần vai áo hơi ẩm của chiếc măngtô trên người SeHun, anh lắc mạnh đầu mà đẩy nhẹ cậu ra...

-Khoan! Tôi... không muốn...

-Lu Han! Thực lòng trả lời tôi... Anh có yêu em không?_SeHun nắm lấy cổ tay anh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong như gương trước mặt

-Tôi... tôi... _Mặt đỏ bừng_ Tôi không biết...

-Anh biết! Anh biết là anh yêu em mà tại sao lại không chấp nhận... Tại sao phải lo lắng? Tại sao lại không tin tưởng vào em?

-Tôi... tôi tin tưởng cậu mà... _Lộc Hàm hơi ngẩng đầu dậy lớn tiếng nhưng rồi lại cúi gằm xuống khi bắt gặp cái nhìn của cậu.

-Vây tại sao không muốn tiếp tục?

-Tôi... không biết cách... làm thế nào... để...

Lộc Hàm áp úng, mặt đỏ như gấc, hận không thể tự cắn lưỡi mình khi thành thực khai rõ cho cậu ta cái lý do đáng xấu hổ này. Đường đường là một thằng đàn ông 26 tuổi vậy mà tới chuyện giường chiếu cũng chưa từng nghĩ tới... Thực mất mặt... SeHun tới đây liền khẽ bật cười mà hôn lên trán anh...

-“Chuyện đó” em cũng không có biết, hyung... Nhưng em biết làm thế nào để “yêu” anh...

SeHun mỉm cười liền sau đó lại áp đôi môi mình lên môi anh... Tất cả những điều cậu vừa nói khiến Lộc Hàm trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết... Nói là lần đầu tiên thì có vẻ không đúng lắm nhưng anh thực sự chưa từng nghĩ tới mình có ngày sẽ cùng cậu làm việc đó... Cả người cứ cứng đờ như pho tượng, lại thêm cái lưỡi ướt át của SeHun trên cổ mình khiến anh không kiềm chế được mà liên tiếp rùng mình... Nhưng cảm giác từ những ngón tay lạnh buốt của cậu khiến cơ thể anh đang run lên từng nhịp... Không chỉ vì lạnh mà còn vì một cảm nhận gì đó rất mới mẻ nữa... Anh khẽ nhấc lưng dậy khi cậu đem chiếc áo len lột khỏi người mình, mặt lại tiếp tục ửng hồng khi thân trên đang phơi bày lộ liễu trước mắt cậu... SeHun cạ sống mũi lên cổ anh, thì thầm...

-Giúp em cởi áo được không?

Mỉm cười khi cảm nhận được cái lắc đầu nguầy nguậy của anh, cậu nắm lấy bàn tay đang siết chặt trên sofa, đặt chúng lên khóa áo trên cổ mình...

-Anh sẽ làm...

Lộc Hàm mặt đỏ bừng bừng tưởng chừng sắp phát nổ khi bàn tay mình bị cậu điều khiển mà đem chiếc áo khoác ngoài tháo bỏ, rồi tới lớp áo len mỏng bên trong... Sau đấy là cơ thể bắt mắt đập vào hai con mắt... Giờ thì bối rối tới mức không dám nhìn vào mặt cậu, anh khẽ run lên khi nhân ra thân trên trần trụi của cả hai đang va chạm thực mãnh liệt... Nắm chặt lấy cánh tay cậu khi SeHun rải đều những nụ hôn ướt át của mình lên cơ thể anh, Lộc Hàm nhắm chặt mắt lại vì những cảm giác thực kỳ lạ, khóe môi bắt đầu phát ra những âm thanh mê hồn...

-Uhm~... Arrggggg~... Arrggggghhhhh~...

SeHun vì những âm thanh ấy mới biết mình đã đi theo đúng chiều hướng liền ra tăng thêm lực vào những nụ hôn của mình, để lại những vết hồng nhạt trên cơ thể trắng mịn của anh... Trong vô thức, Lộc Hàm đã đem cánh tay mình ôm chặt lấy tấm lưng rộng của cậu, cố ra tăng sự động chạm cho cả hai cơ thể... Không khí xung quanh thực lạnh nhưng những chỗ mẫn da thịt chạm nhau của anh và cậu đều ấm áp tới mức nóng bỏng... Nhưng tới tận bước này, mặc dù đều cảm nhận được dục vọng bên trong cơ thể đang dâng cao, song cả SeHun lẫn Lộc Hàm đều lóng ngóng vì lớp vải bên dưới vẫn đang bó chặt cơ thể... Rất muốn thoát ra nhưng lại vô cùng bối rối mà thỉnh thoảng lại nhìn trộm đối phương... Và rồi trong một giây, khi ánh mắt cả hai chạm nhau, SeHun đã nhanh chóng chiếm thế chủ động mà tháo bỏ sạch sẽ những lớp vải cuối cùng trên người anh... Lộc Hàm quay hấn mặt về một bên, đỏ lựng nhưng rồi lại bị bàn tay cậu kéo về đối diện...

-Em đã giúp anh rồi, giờ tới lượt anh, hyung...

Lộc Hàm nuốt khan trong cổ họng rồi vẫn là vô lực mà vươn tay chạm vào khuỷu quần bò của SeHun... Vừa cởi bỏ xong liền thu tay về mà lắc đầu lia lại...

-Tôi không làm được... không làm được...

Anh thực hận mình hiện tại gần như không còn chút khí khái nam nhi nào nhưng vẫn là không thể tự mình làm được gì hết... SeHun cũng vì thế đành tự mình thoát ra khỏi lớp quần áo cuối cùng, trước khi kịp để Lộc Hàm hay chính mình thêm bối rối đã đem một ngón tay đưa sâu vào trong cơ thể anh... Lộc Hàm vì bất ngờ liền nhăn mày mà bấu chặt lấy cánh tay phía trên...

-Ahhhh

~~... SeHun... Cậu... đang... làm gì vậy? Ahhhhh~...

-Chết tiệt! Anh chặt quá, hyung...

Cậu khẽ đưa đẩy một ngón tay của mình nhưng trong lòng lại thầm nguyên rửa tất cả... Chỉ một ngón tay anh đã không thể chịu nổi thì cậu làm sao có thể... Mất kiên nhẫn nhưng vẫn là tự động đưa đẩy, SeHun lén lút chèn thêm một ngón tay vào bên trong đang có hiện tượng nóng rát của anh, cần nhẹ môi khi nghe thấy những âm thanh đau đớn của Lộc Hàm... Dịu dàng hôn lên tóc anh, cậu thì thầm...

-Mọi thứ sẽ ổn, hyung... Hãy cố gắng một chút...

-Ahhhhhhhh~... Đau... Thực sự đau mà... Ahhhhhhhhhh

~~

SeHun nhúu mày, trước khi đẩy thêm một ngón tay nữa vào trong anh liền cướp lấy đôi môi đang thở dốc mà nút lấy... Cũng chính vì thế, những âm thanh đau đớn của anh gần như đã tan biến trong nụ hôn ngọt ngào... Giữa những rít buốt thân dưới, Lộc Hàm vô thức rên khẽ rên khi ngón tay cậu chạm vào một nơi thực khó hình dung trong anh... Vô thức vươn người đưa đẩy thực mạnh bất chấp đau đớn, Lộc Hàm níu lấy cổ cậu mà cần nhẹ lên đó, phả những hơi thở nóng rực vào tai SeHun... Đột ngột rút những ngón tay khỏi anh khiến Lộc Hàm thở hắt ra. Nhưng sau đó lại là gào lên đau đớn khi cậu chỉ với một nhịp đã đưa thân dưới vào trọn trong anh... Thực sự là khoảng không gian rất yên tĩnh, đôi khi là bị xáo trộn bởi những

tiếng thở dốc, tiếng thét gào rên rĩ nhưng vẫn thực chấn động lòng người... Dù đã dùng tay chạm tới được tận bên trong anh song SeHun vẫn là thực chất vật khi đưa đẩy bên trong chật hẹp của Lộc Hàm, không ngừng rên rĩ thẳm thì nhưng gần như là cái gắt...

-Anh thực sự... Ahhhh~ Chặt quá, hyung~... Ahhh~...

-Arghhhhhhh~... SeHun... Ahgrrrrrrrr

~

Lộc Hàm khắp người ướt đầm mồ hôi, cổ họng đau rát vì gào thét nhưng vẫn không kiềm được mà bật ra những tiếng rên thật dài, cọ sát không ngừng vào cơ thể cậu khiến SeHun gần như đang trở nên mất bình tĩnh... Nắm chặt lấy đùi của anh mà không ngừng tìm kiếm nơi bất tận kia, cậu hôn lên đôi môi đang thở dốc bên dưới, liền sau đó đã để lại bên tận cùng trong anh dòng nhiệt dịch nóng bỏng của mình... Gục mặt lên người anh thật lâu để kiểm soát nhịp thở, SeHun áp mặt lắng nghe từng nhịp đập vội vã bên dưới mà khẽ mỉm cười với đôi mắt mơ màng...

-Em yêu anh, hyung...

-.....

Lộc Hàm sau khi hồi tỉnh thì chỉ có cảm nhận được rõ ràng hai điều. Một là chất dịch của cậu đang lan tràn khắp cơ thể và hai là cảm giác xấu hổ chưa từng có... Nhưng anh biết rõ, mình không hề hối hận vì chuyện vừa trải qua... Có lẽ đối với Oh Se Hun thực sự là có rất nhiều yêu thương... Vươn tay lên chạm vào mái tóc ướt đầm mồ hôi của cậu, anh thì thầm, cố gắng thật kiềm chế để cái con người đang vô tư ngủ trên người anh không nghe thấy...

-Tôi cũng yêu cậu, SeHun...

End Chương 19

20. Chương 20

Tử Đào dụi mắt thật nhiều lần, mới nhích người rời khỏi khung cửa sổ lạnh buốt mà đôi môi đã bật ra tiếng kêu đau đớn từ cái lưng mỗi nhừ... Hơi loạng choạng nhưng vẫn là kiên định bước tới bàn ăn, Tử Đào uống hết một ly nước, liền sau đó bỏ lên phòng, thay đồ đi làm... Cái gì là yêu đương, cái gì là lưu luyến, cái gì là tổn thương... từ giờ phút này sẽ không còn tồn tại trong đầu cậu thêm nữa... Thế nhưng cánh cửa trắng vừa mở ra đã làm cậu khẽ run rẩy vì con người đang ngồi ở đó... Mặt mũi trắng bệch lạnh lẽo xen cả một nỗi bất lực... Nhất Phàm khẽ mấp máy môi ngạc nhiên, hẳn đã nghĩ là cậu không có bên trong... liền sau đó lại đứng bật dậy mà tóm lấy cánh tay cậu... Đôi môi khô khốc trầm khàn lên tiếng...

- Tử Đào...

- .....

Trái tim mà cậu nói là sẽ không vì hắn tổn thương thêm nay lại khẽ quặn thắt khi bàn tay lạnh buốt ấy chạm vào mình... Nhưng Tử Đào vẫn là khẽ lắc đầu, gạt tay hắn xuống... Toan bỏ đi nhưng lại bị Nhất Phàm thật mạnh bạo kéo lại, bờ môi đắng nghét vị cafe đọng lại của cậu nhanh chóng bị một bờ môi quen thuộc cướp lấy mà đụng chạm. Nhất Phàm kéo cậu lại, vòng tay qua eo Tử Đào mà nghiêng đầu, vươn chạm tới đầu lưỡi cậu... Nhưng đối với loại tình huống này, Tử Đào cũng vốn dĩ đã biết trước, cậu gần như không hề phản ứng lại bất cứ hành động nào của hắn. Chỉ đơn giản là đứng bất động như một bức tượng khiến trái tim đau đớn của hắn lại càng thêm khó chịu... Rời khỏi đôi môi cậu, Nhất Phàm nhìn thật sâu vào đôi mắt vô hồn đối diện, quặn thắt vì câu nói lạnh lùng của Tử Đào...

- Anh nghĩ chúng ta có thể vì nụ hôn này hay bất cứ điều gì mà trở lại như ban đầu sao? Ngô Nhất Phàm! Đối với tôi, cái gì đã vỡ là vỡ... Tôi thà tưởng nhớ lại khi nó nguyên vẹn còn hơn là phải chấp vá để cả đời mình, mỗi khi nhìn lại đều phải thấy những chỗ nứt vỡ ấy...

*****

Cứ như thế, cái gọi là cuộc đời vẫn đơn giản trôi qua... Có lạnh lẽo, có nhạt nhòa nhưng vẫn thực chân thật... Chỉ là đôi khi thực nhàm chán, thực bất lực thất vọng mà mong muốn có thể buông xuôi tất cả... Nhất Phàm từ đó gần như trở thành một con người hoàn toàn khác... Hắn lạnh lùng với mọi thứ, lạnh nhạt với mọi người... Nghe có quen không chứ? Vì đây chính là cái tình cảnh chung trong căn phòng của hắn... Giống như nam châm nhưng lại cùng cực đẩy nhau, hắn và cậu gần như trở nên thực xa lạ... Rất gần về khoảng cách nhưng lại thực xa về suy nghĩ... Nhất Phàm cảm giác gần như chính mình đang bất lực trong nỗ lực chạm tới trái tim cậu một lần nữa... Chẳng lẽ nó đã hoàn toàn phủ kín giá băng? Nhếch nhẹ mắt lên khi nhìn vào tờ giấy mời trước mặt, hắn vẫn là không kiềm được một nụ cười hiếm hoi trên khuôn mặt mệt mỏi... Vươn tay tới chiếc điện thoại, hắn bấm nhẹ lên những con số quen thuộc...

- Alo? Anh Nhất Phàm?

- Yuri! Em đã cưới rồi sao? Thật nhanh...

- Nhanh gì chứ? Bọn em đã yêu nhau quá lâu rồi, chỉ là một bước tiến mới để củng cố tình yêu thôi...

- Anh thực lòng rất mong hai người được hạnh phúc..._Hắn cười khổ vì cái tình cảnh hiện tại của mình lại mong muốn có thể nói ra những lời chúc phúc vui vẻ cho người khác là việc thực sự rất khó khăn.

- Anh..._Cô ngập ngừng một hồi lâu_Chuyện của anh... Chuyện thư ký Hoàng... sao rồi?

- Sao là sao chứ?_Hắn khẽ thở dài nhưng trong giọng nói vẫn cố mang ý bông đùa_ Mọi chuyện rất bình thường, em đừng lo lắng gì cả... Lo mà chuẩn bị cho đám cưới đi...

- Chính vì anh nói đừng lo nên em mới lo... Rốt cục anh có cần em nói chuyện với cậu ấy không?

- Không cần! Cứ lo cho em trước đi. Anh sẽ biết mình phải làm gì. Thế đã đi! Anh hiện tại sắp có hẹn với khách hàng...

- Vâng!

- Uhm...

Hắn cúp điện thoại rồi lại khẽ lắc đầu, cười khổ... Phải làm gì? Phải làm gì? Nếu hắn biết mình phải là gì hiện tại thì mới thực là phép màu... Đang còn khổ sở với dòng suy nghĩ mệt mỏi của chính mình hắn đã giật mình vì một giọng nói lạ lẫm vang lên bên cạnh...

- Giám đốc! Tôi là thư ký mới của anh, rất mong được giúp đỡ nhiều...

Hắn vừa nghe tới đây liền ngạc nhiên xen lẫn bất ngờ mà mở mắt ra nhìn người đối diện...

- Kyung Soo? Tử Đào đâu?

- Cậu ấy gửi đơn xin chuyển vị trí từ hôm qua nói rằng mình không đủ khả năng giúp đỡ anh... Nên phòng nhân sự đã thống nhất để tôi và cậu ấy chuyển giao nhiệm vụ... Hiện tại Tử Đào là thư ký cho phó giám đốc Trương...

Nhất Phàm trong lòng trầm đau quặn lại... Cậu hiện tại không chỉ muốn xa lánh hắn trong suy nghĩ mà còn muốn xa rời hắn về khoảng cách nữa sao? Hoàng Tử Đào đã biến thành một con người độc ác nhanh tới như vậy... Bất lực mà lắc đầu, hắn thực lòng rất muốn gào thét vào trái tim cậu rất nhiều câu hỏi. Cậu muốn hành hạ hắn, giết chết hắn từng ngày sao? Hắn phải làm gì thì cậu mới buông tha cho trái tim hắn đây? Khó thở khi chính mình nhận ra bản thân đã yêu cậu tới điên dại nhưng rồi lại bàng hoàng tức giận chính mình vì ngu ngốc gây nên tất cả... Cứ gọi là tự làm tự chịu đi, nhưng chẳng lẽ Hoàng Tử Đào đối với hắn đã tuyệt tình rồi ư? Nhất Phàm cắn chặt răng bỏ xuống phòng Nghệ Hưng... Nhưng vừa tới cửa phòng đã chết đứng khi nghe thấy những âm thanh rõ ràng phát ra từ bên trong...

- Chúng ta... hãy hẹn hò đi... Tử Đào! Tôi rất thích cậu... từ rất lâu đã vì cậu mà si ngốc rồi...

Hắn trợn tròn mắt lên... Nghệ Hưng từ khi nào đã đối với Tử Đào có tình cảm? Nếu nói vậy việc chuyển công tác chẳng phải là một thuận lợi cho cậu ta sao? Hoang mang, hắn vẫn nghĩ mình nên đứng ngoài chờ đợi cậu trả lời nhưng trái tim vẫn là lo sợ vào tất cả... Nếu cậu bất ngờ nói đồng ý, nếu cậu cùng Nghệ Hưng

hẹn hò, chuyện gì sẽ xảy đến với hắn nữa đây? Mất bình tĩnh đẩy cửa xông vào khiến cả Tử Đào lẫn Nghệ Hưng giật thót. Nhất Phàm vội vã nắm lấy cổ tay cậu, toan kéo ra ngoài thì Nghệ Hưng liền nắm lấy cổ tay kia kéo lại, rất đanh thép lên tiếng...

- Giám đốc! Anh đang làm gì vậy?

- Trương Nghệ Hưng! Cậu lập tức buông tay cậu ấy ra..._Nhất Phàm tím mặt vì tức giận, hướng Nghệ Hưng mà lên tiếng.

- Tôi không có lý do gì phải buông tay Tử Đào hết! Chuyện trước đây hai người cố gắng giấu diếm tôi đều biết rõ... Nhưng anh và cậu ấy hiện tại đã không còn quan hệ... Vậy thì tôi có gì phải buông tay chứ? Chính anh mới là người cần bỏ cuộc đây, Nhất Phàm... Tử Đào chẳng phải vì không muốn gặp anh mà xin chuyển công tác sao?

- Câm miệng!!!!

Nhất Phàm mất bình tĩnh mà dấm thật mạnh lên mặt Nghệ Hưng khiến anh ngã ngửa ra phía sau... Cái gì mà tự ý nói hắn cùng Tử Đào không còn quan hệ. Trương nghệ Hưng thực sự muốn cùng hắn đối đầu sao? Tử Đào cùng vì sự kiện này mà đầu óc ngu ngơ đang đình trệ cũng trở về bình thường...

- Thôi đi!

Cậu xô mạnh hắn ra ngay sau đó liền tiến tới đỡ Nghệ Hưng dậy... Nhất Phàm nhìn thấy cảnh đó mà trong trái tim tưởng chừng như đang bị cậu trực tiếp cầm dao đâm chọc thật mạnh bạo...

- Phó giám đốc! Anh có sao không?

- Tôi không sao..._Nghệ Hưng gạt nhẹ vết máu trên khóe môi, nhanh chóng hướng Tử Đào mà liến thoắng_Tử Đào! Cậu mau nói xem. Rốt cục cậu cùng Nhất Phàm còn có quan hệ hay không? Chúng ta có thể phải chứ?

Đứng giữa hắn, người mà cậu nói rằng bản thân sẽ không còn níu kéo gì nữa và anh, người mà cậu luôn kính trọng, luôn muốn giữ một quan hệ thật minh bạch khiến Tử Đào thật rối trí... Nét lạnh lùng cũng vì thế mà nhanh chóng bay biến khỏi gương mặt cậu... Mới chuyển công tác liền bị “tấn công” kiểu này khiến Tử Đào hiện tại cũng có đôi chút sợ hãi. Nếu là bình thường đã liền lao vào vòng tay hắn rồi. Nhưng hiện tại thì không thể... Liếc về phía Nhất Phàm đang nhìn cậu chằm chằm rồi lại nhìn về phía anh (cũng) đang nhìn cậu chằm chằm, Tử Đào khẽ thở dài mà hướng Nghệ Hưng, bắt lực “phát biểu”...

- Tôi... tôi đối với Nhất Phàm vẫn còn tình cảm... Xin lỗi anh, phó giám đốc...

Nhất Phàm gần như không thể tin được vào những gì mình vừa nghe được... Nhưng liền sau đó đã nắm lấy tay cậu kéo thật nhanh ra khỏi phòng Nghệ Hưng. Thực sự hắn không muốn cậu ở đó thêm một giây phút nào hết... Liếc nhìn về phía cánh cửa vừa đóng lại, Nghệ Hưng thở hắt ra một cái, với tay lấy chiếc điện thoại trên bàn mà bấm số...

- SeHun? Chuyện cậu nhờ tôi đã làm rồi... Nhưng mà biểu hiện của Tử Đào thực sự rất khó đoán, tôi không dám chắc được gì hết đâu... Ừ... Cứ biết thế đi... À mà này! Vì cậu tôi phải chịu một cú đâm của Nhất Phàm... Sau này phải tính sao đây?

*****

Ngồi yên vị trong phòng hắn (đương nhiên là không có mặt Kyung Soo), Tử Đào mới bắt đầu trở nên khó xử vì những gì đã nói ra... Quay mặt ra nhìn hắn thì bất gặp ngay một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm tức giận, cậu cố liếc nét lạnh lùng trở lại trên khuôn mặt...

- Tôi nói những lời đó chỉ vì không muốn phó giám đốc Trương phải nuôi hi vọng... Nên cũng mong anh vì thế đừng nuôi hi vọng, giám đốc...

Toan đứng dậy bỏ ra ngoài, vai đã bị hắn tóm lấy mà đẩy lại. Tử Đào ngay từ khi bị hắn dồn tới thành bàn làm việc, đối diện là khuôn mặt thân thuộc cùng đôi mắt ám ảnh cậu từng đêm đã biết là mình không còn chút kiên định nào rồi... Bao ngày, bao đêm qua vì con người này mà đau khổ, nhớ nhung lẫn dần vật... Thực sự nhiều lúc cậu chỉ mong được lao tới nằm trong lòng hắn, hôn lên môi hắn... Cậu đã nhớ hắn... nhớ hắn

phát điên... Cũng chính vì muốn kiểm chế mình khỏi những suy nghĩ ấy mà xin chuyển công tác... Nhưng giờ lại phải đối mặt với tất cả, bảo cậu làm sao mà kiên định nữa đây?

- Em muốn gì, Tử Đào? Em muốn anh phải làm gì nữa huh?

- Tôi...

- Anh yêu em, điều đó em phải biết rõ hơn ai hết chứ?

- .....

- Vậy tại sao chúng ta lại thành ra thế này? Hãy nghe anh một lần đi, Tử Đào...

- Tôi... tôi không tin anh nữa, giám đốc..._Cậu run rẩy vì những cảm nhận đêm đó xô trào về trí óc. Trong vài giây phút thực muốn buông xuôi tất cả mà bật khóc nhưng vẫn cố cứng rắn cắn chặt răng...

- Đừng như thế này, Tử Đào... Anh đã đau khổ chưa đủ sao?

Nhất Phàm vì cái biểu tình run rẩy của cậu mà hiện tại cũng đang cảm thấy chính mình đứng không vững. Nhưng vì trái tim hần, vì chính cuộc đời hần Nhất Phàm phải gắng gượng. Hần đã hiểu ra cái mà mình cần nhất trong cuộc sống này không phải những tiền tài danh vọng trôi nổi mà chính là một người để trao gửi trọn vẹn trái tim và tâm hồn mình... Và có lẽ nếu không phải Hoàng Tử Đào thì sẽ chẳng có thể là ai hết.... Tử Đào cắn chặt răng mà ngẩng đầu nhìn hần. Lập tức vì đôi mắt tràn ngập nước phía trên mà muốn mũi lỏng bật khóc nhưng cũng vẫn là muốn mình thật vững vàng với mọi thứ... Cậu khi nghe Nghệ Hưng nói ra những lời kia thì điều đầu tiên nghĩ tới chỉ có hần... Muốn thật nhanh gạt đầu đồng ý với Nghệ Hưng nhưng rồi vẫn là bất lực thừa nhận cậu không thể... Cậu đã yêu hần... Nhiều tới mức không thể dễ dàng nói quên là quên, nói không cần là không cần... Nhưng niềm tin đã không còn, hần bảo cậu phải làm sao có thể tiếp tục chấp nhận tất cả. Cậu không muốn nghe hần giải thích cũng chỉ vì cậu sợ mình sau khi nghe xong lại mũi lòng vì những lời lẽ ấy... Cậu sợ mình sẽ lại một lần nữa tin hần rồi lại một lần nữa tổn thương. Tử Đào cậu đã từ bỏ gần như tất cả mọi thứ của mình cho hần... Nay chỉ còn lại lòng tự tôn, chẳng lẽ cũng muốn vì hần mà vứt bỏ... Nhưng quả thực dù có suy nghĩ điều gì, đắn đo điều gì, bản thân cũng không thể phủ nhận mình đã yêu hần... yêu tới không thể thiếu hần trong cuộc đời... Nhất Phàm không kiềm được dòng nước mắt đành bất lực để chúng lăn dài trên đôi má...

- Tử Đào... Hãy tin anh... một lần nữa được không? Hãy cho anh một cơ hội nữa, được không?

*****

Đối với câu hỏi của hần ngày hôm đó, Tử Đào cậu đã không nói bất cứ điều gì... Nhưng trong lòng cũng tự hiểu mình đã dành ra cho hần một con đường khác để đi, một cơ hội khác để bắt đầu lại tình yêu này, gây dựng lại cái gọi là niềm tin đã đổ vỡ... Hoàng Tử Đào cậu đối với tình yêu này đã nhận ra được rất nhiều điều quan trọng...

Chỉ cần là hần, là tình yêu này... Cậu vẫn sẽ chờ đợi... chờ cho tới một ngày... ngày mà trái tim cậu lại tin tưởng hần... thuộc về hần trọn vẹn... một lần nữa...

End Chương 20

The end

21. Chương 21: Phiên Ngoại 1

* ChenMin Special:

From C.O: Dành tặng cho kulkiet156, Minsu_1609 và Miinah Junior (dù cho cô là MinChen shipper >..

-AAA

Anh Chung Đại... Đau quá...

Vô thức bừng tỉnh vì tiếng than khe khẽ của Tiểu Yến, tôi vội vàng buông tay ra khỏi mặt cô, trong đầu khe ông ông lên từng âm thanh của Mân Thạc... Con người khốn kiếp ấy làm sao tôi có thể gỡ bỏ hoàn toàn khỏi tâm trí đây? Cứ nói là cố gắng nhưng rốt cục vẫn là vô vọng... Như thế có gọi là ngốc không cơ chứ? Kim Mân Thạc đúng là một tên khốn kiếp... Nhưng tôi nhớ... thực sự nhớ người đó quá...

*****

Bữa tiệc mà Tiểu Yến nói không thể đơn thuần cho là một bữa tiệc sinh nhật bình thường. Tôi nhận ra điều đó kể từ khi đặt chân vào căn biệt thự khổng lồ nhà họ Triệu... Toàn con em nhà giàu, áo sống lẫn xe cộ đều là hàng hiệu khiến tôi vô thức liếc xuống bộ quần áo đơn giản trên người mà bắt đầu cảm thấy lời mời này gần như là một thời cơ cho người khác sỉ nhục mình... Bất quá có lẽ tôi nghĩ hơi nhiều, Tiểu Yến với tiểu thư nhà họ Triệu vốn thân thiết như hai chị em ruột... Gì mà đả kích chứ? Rất tự nhiên hoà đồng cùng mọi người, Tiểu Yến nhanh chóng trở thành tâm điểm của bữa tiệc. Cô ấy xinh xắn, đáng yêu, hình như lại còn rất được lòng ông Triệu... Chỉ có mình tôi là cảm thấy mình bơ vơ và lạc lõng giữa không gian này mà thôi... Nhưng đột nhiên Tiểu Yến nắm lấy cánh tay tôi mà kéo lại chỗ gia đình nhà họ Triệu đang tập trung, rất hồn nhiên mà lên tiếng...

-Ba Triệu! Đây là Chung Đại, người yêu của con...

-Oh... Thật đẹp trai! Tiểu Yến rất có mắt nhìn người nha...

Tôi theo thói quen liền cúi đầu xuống chào mọi người. Nhưng tới khi ngẩng dậy, nụ cười trên môi chợt vụt tắt khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc với ly rượu trên tay...

Và hiện tại thì ly rượu ấy đã tan tành dưới nền đá hoa xa xỉ... Cảm giác bản thân mình gần như đang nghẹt thở, tôi vì người kia nhìn nhau không dứt... Đã một thời gian khá dài không gặp, em gầy đi trông thấy, gương mặt cũng tràn ngập những nét mệt mỏi cùng đôi mắt thâm quầng... trong một khoảnh khắc nào đó, trong mắt tôi lại không còn ai tồn tại xung quanh ngoài người kia... Thế nhưng rất nhanh sau đó đã bừng tỉnh bởi một giọng nói cao vút của Triệu tiểu thư...

-Mân Thạc? Anh sao vậy? Có phải hay không thấy choáng váng vì rượu? _Cô ta nắm lấy gấu áo Mân Thạc mà hỏi dồn dập.

-Anh họ con chắc hơi mệt rồi, hiện tại liền đưa anh ấy lên phòng đi, Tử Lăng... _Ông Triệu gạt nhẹ đầu với cô...

Mân Thạc bất lực để người kia kéo đi, nhưng vẫn là không kìm được mà ngoái đầu lại nhìn tôi... Nhưng thực lòng dù không muốn, tôi vẫn đáp trả lại em bằng một cái nhìn thực lạnh lẽo... Kể từ giây phút đó, cảm giác về bữa tiệc này trong tâm trí tôi thực nhạt nhẽo... Cố gắng thoát thác tìm vài lý do, tôi gần như không để ý gì tới khuôn mặt giận dữ của Tiểu Yến mà bỏ về... Nhưng mới lết được vài bước cách xa ngôi nhà xa hoa kia lập tức đã bị chặn lại bởi một con xe màu đỏ quen thuộc... Lặng nhìn vào người đang ngồi yên trong xe mà nhìn tôi chằm chằm, tôi lắc mạnh đầu, quay lưng bước đi theo hướng ngược lại... Tiếng cánh cửa xe va đập thật mạnh cùng tiếng bước chân vội vã vang lên liên tiếp trong khoảng không gian mịt mờ xung quanh... Tôi không nghe gì hết, cũng không muốn quay lại nhìn thêm điều gì nữa... Chỉ còn biết vô thức mà bước về phía trước... Chỉ cho tới khi một vòng tay quen thuộc siết lấy cơ thể, một khuôn mặt quen thuộc chạm lên vai và những hơi ấm quen thuộc bao phủ khắp cơ thể, bàn chân tôi khẽ run rẩy bởi giọng nói như xé ruột của người kia....

-Chung Đại... Tại sao lại bỏ đi? Tại sao lại rời xa em?

-...

-Đừng mà... Xin anh đừng đi...

-...

Thực lòng cảm giác chính mình đang khó khăn hô hấp, tôi vội vã quay lại phía sau mà tát thật mạnh lên mặt người kia... Cái gì mà hiện tại đang thể hiện thái độ níu kéo với tôi? Thực giả dối... Chính con người này, đôi môi kia đã phát ngôn ra những điều giầy vò trái tim tôi, vậy mà hiện tại em đang làm gì thế này? Nực cười! Thật nực cười quá... Muốn cứ thế mà bước tiếp, vùng bụng lại lập tức bị siết chặt, tôi cắn chặt môi mình mà để mặc dòng nước mắt lăn dài trên má... Đã kiềm chế bao nhiêu lâu này, bây giờ lại chỉ vì một

giây phút mà sụp đổ. Tôi gào lên thật lớn, thực muốn dùng những lời nói đó mà đâm nát trái tim người kia...

-Khốn kiếp! Em không có đủ tư cách để nói những lời đó với tôi... Tôi rất cực với em chỉ là bạn giường, bất quá là giữ lại lâu hơn những người khác, đúng chứ? _Chính là những lời nói này, những lời nói đã giày vò trái tim tôi suốt những ngày tháng qua. Đứng bất động mà khuôn mặt ửng đỏ, tôi khẽ rùng mình vì những giọt nước mắt thấm dần vào lưng áo.

-Chung Đại... Là em sai rồi, em đã sai rồi... Xin anh đừng như thế này...

Tôi bật cười lạnh lẽo vì cái khả năng biểu cảm giả dối của con người kia... Năm lấy đôi tay đang siết chặt cứng eo mình mà gỡ ra, tôi quay lại nhìn vào gương mặt em... Vốn biết là nên kiên định lạnh nhạt nhưng rồi vẫn là khẽ run rẩy vì má trái đỏ rực cùng với hàng nước mắt lăn dài bi thương...

-Kim Mân Thạc... Chúng ta... hết rồi...

Nhấn mặt đau đớn vì tấm lưng đột ngột đập mạnh vào kính xe sau câu nói vừa rồi, tôi lập tức cảm nhận được vị rượu mạnh từ đôi môi Mân Thạc... Mạnh tới mức mà gần như đã trở thành một hương vị rất riêng của em. Có phải là đã uống rất nhiều rượu không? Hay phải chăng là đã thành một thói quen? Và tôi biết, trái tim mình lại không nghe lời nữa rồi... Vô thức đáp lại nụ hôn kia một cách đối khát, tôi bàng hoàng nhận ra bản thân không thể nào từ bỏ con người này được... Không bao giờ có thể... Giống như một nỗi ám ảnh, một hình xăm, một lời nguyện vào đầu óc ngu ngốc của chính mình... Đỡ lấy tấm lưng của Mân Thạc, tôi nghiêng đầu hòng chạm tới tận cùng của nụ hôn này... Nóng rùng rực vì những câu nói rời rạc của em...

-Đừng xa em, Chung Đại... Uhm... Uhm...

~~ Xin anh... Em yêu anh... Uhm... Uhm...

Em... nhớ anh phát điên lên mất... Chung Đại... Chung Đại...

Ngắn ngọn vài từ ngữ thực sự rất rời rạc. Nhưng thế là quá đủ... Tôi sẽ không vì bất cứ điều gì mà xa rời trái tim mình nữa... Tôi biết rất rõ. Mình yêu con người này... Yêu tới chết đi sống lại vẫn yêu... Dù cho quay đầu đi nhưng rồi khi quay lại, đáp án vẫn chỉ có người đó... Mãi mãi là Kim Mân Thạc... Chỉ có ở bên em, tôi mới có thể là tôi trọn vẹn, không che giấu, không e ngại... Vội vã mở cửa xe sau, tôi đẩy mạnh em xuống ghế sau, liền sau đó đã mất kiểm chế vì gương mặt đỏ bừng nước mắt mà lao vào cơ thể ấy... Mái tóc bị bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt khiến tôi gần như đang trở nên hưng phấn... Liên tục dìm Mân Thạc vào những nụ hôn vội vã của mình, tôi cẩn nhẹ lên má em sau vài phút triền miên, nhằm giảm nhiệt cho cả hai, thì thấm lên đôi môi đang thở dốc...

-Với em tôi thực sự là gì?

-Chung Đại... Chung Đại... Em yêu anh... Em yêu anh... _Em trả lời mà gần như không có một chút liên quan nào tới câu hỏi của tôi nhưng rõ ràng mang ý rất minh bạch.

Cổ áo tôi lập tức bị kéo xuống mà va chạm mãnh liệt với môi em... Thực sự không có tôi em cũng không yêu ai khác sao? Năm lấy đôi tay đang bá lấy cổ mình, tôi gạt nhẹ em xuống nệm xe, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy...

-Em muốn tôi hay em yêu tôi?

-Em muốn anh... bởi vì em yêu anh...

Một câu trả lời thực thông minh... Hôn lên trán em như một phần thưởng cho câu trả lời ấy, tôi siết chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn, thì thầm...

-Tôi cũng yêu em, Mân Thạc... Nhưng vì câu nói hư hỏng khiến tôi hiểu lầm kia, em xứng đáng bị “trừng phạt” rất mạnh bạo đó...

-Vậy xin anh... Hãy “trừng phạt” em... như ý anh muốn... Chung Đại... “Trừng phạt” em đi...

Tôi khẽ nhẹ khoé miệng... Lại một câu nói thông minh nữa của em... Con người này không hẳn ngu ngốc như tôi vẫn nghĩ... Hay là chính bản thân tôi hình như cũng không ngu ngốc như mình vẫn nghĩ...

ĐOẠN KẾT SIÊU NHẢM:

-Kim Chung Đại! Anh còn không mau nói rõ ràng với cô nàng kia?

-Uhhh... Anh biết rồi, baby... Để mai đi, anh sẽ nói chuyện với cô ấy vào ngày mai...

-Mai cái gì mà mai?????_Gào_ Anh đã nói câu này liên tiếp 15 ngày rồi... Anh có dậy không????

-Uhm... Biết rồi vợ... Đang dậy đây...

-Nói rõ với nàng ta anh không muốn nhận lời tới bữa tiệc siêu nhảm đó... Tôi không muốn thấy một Tiểu Yến nào nữa... Trải qua một lần khó khăn chia tay rồi mà vẫn còn lưỡng lự ư? Mau đi!!!!!!!!!!!!

-Anh biết rồi, vợ... Lại đây anh hôn một cái... *kéo lại+hôn chụt lên môi*... Buổi sáng tốt lành vợ yêu...

-*Cười duyên+vuốt má* Bây giờ là hơn 10 giờ rồi, chồng ạ... DẬY MAU ĐI!!!!!!!!!!!! *Véo má*...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-la-cua-anh>